

ISSN 1603-6905 ISBN 978 87 7532 567 2

BIBELSTUDIUM

Hvad Jesus lærte

Juli · August · September 2014

DANSK BOGFORLAG

BIBELSTUDIUM

FOR SABBATSSKOLEN

3. kvartal

Hvad Jesus lærte

Forfatter

Carlos Steger

BIBELSTUDIUM FOR SABBATSSKOLEN

Udgiver: Adventistkirken, sabbatsskoleafdelingen

Oversættelse: Marit Birch Petersen

Aktiviteter og dialog: Paul Birch Petersen

Korrektur: Elsebeth Daugaard

Grafisk opsætning: Bente Skov-Hansen

Tryk: Strandbygaard Grafisk

© 2014 General Conference of Seventh-day Adventists®. Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af *Bibelstudium for sabbatsskolen* må redigeres, ændres, omformes, tilpasses, oversættes, gengives eller udgives af nogen enkeltperson eller organisation uden forudgående skriftlig godkendelse fra The General Conference of Seventh-day Adventists®. Divisionskontorerne under The General Conference of Seventh-day Adventists® har ret til at sørge for oversættelse af *Bibelstudium for sabbatsskolen* efter særlige retningslinjer. Ophavsretten til sådanne oversættelser og deres udgivelse forbliver hos Generalkonferensen. *Seventh-day Adventist*, *Adventist* og flamme-logoet er registrerede varemærker tilhørende The General Conference of Seventh-day Adventists® og må ikke benyttes uden forudgående godkendelse af Generalkonferensen.

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Solnedgangstider	4
	Andagtsvers	5
	INDLEDNING TIL 3. KVARTAL	6
5. juli	1. Vores himmelske far	8
12. juli	2. Sønnen	18
19. juli	3. Helligånden	28
26. juli	4. Frelse	38
2. august	5. Hvordan bliver man frelst?	48
9. august	6. At vokse i Kristus	58
16. august	7. Kristus, vores eksempel	68
23. august	8. Kirken	78
30. august	9. Vores opgave	88
6. september	10. Guds lov	98
13. september	11. Sabbatten	108
20. september	12. Død og opstandelse	118
27. september	13. Jesu genkomst	128

SOLNEDGANGSTIDER

	Tejn	København	Ringsted	Odense	Vejle	Århus	Herning	Hjørring	Tórshavn
JULI									
4.	21.40	21.52	21.53	21.59	22.04	22.05	22.09	22.16	23.15
11.	21.34	21.46	21.48	21.53	21.58	21.59	22.03	22.09	23.02
18.	21.26	21.37	21.39	21.44	21.50	21.50	21.54	21.59	22.48
25.	21.15	21.26	21.28	21.34	21.39	21.38	21.43	21.47	22.31
AUGUST									
1.	21.02	21.13	21.16	21.21	21.26	21.25	21.30	21.33	22.12
8.	20.48	20.59	21.01	21.07	21.11	21.10	21.15	21.17	21.51
15.	20.33	20.43	20.46	20.51	20.56	20.55	20.59	21.00	21.30
22.	20.17	20.27	20.29	20.35	20.39	20.38	20.42	20.42	21.08
29.	20.00	20.09	20.12	20.18	20.22	20.20	20.25	20.24	20.46
SEPTEMBER									
5.	19.42	19.52	19.54	20.00	20.04	20.02	20.07	20.05	20.23
12.	19.24	19.33	19.36	19.42	19.45	19.43	19.48	19.46	20.00
19.	19.06	19.15	19.18	19.24	19.27	19.25	19.29	19.26	19.37
26.	18.48	18.57	19.00	19.05	19.09	19.06	19.11	19.07	19.14
OKTOBER									
3.	18.30	18.38	18.42	18.47	18.50	18.47	18.52	18.47	18.51
10.	18.13	18.20	18.24	18.30	18.32	18.29	18.34	18.28	18.29
17.	17.56	18.03	18.07	18.12	18.15	18.11	18.16	18.10	18.07
24.	17.39	17.46	17.50	17.56	17.58	17.54	17.59	17.52	17.45
31.	16.24	16.30	16.34	16.40	16.42	16.38	16.43	16.35	16.24
NOVEMBER									
7.	16.10	16.16	16.20	16.26	16.28	16.23	16.28	16.19	16.05
14.	15.57	16.03	16.07	16.13	16.15	16.10	16.15	16.05	15.46
21.	15.46	15.52	15.56	16.02	16.04	15.59	16.04	15.52	15.30
28.	15.38	15.43	15.47	15.53	15.55	15.50	15.55	15.42	15.16
DECEMBER									
5.	15.32	15.37	15.41	15.47	15.49	15.43	15.48	15.35	15.05
12.	15.29	15.34	15.39	15.45	15.46	15.40	15.45	15.32	14.59
19.	15.30	15.35	15.39	15.45	15.47	15.41	15.46	15.32	14.58
26.	15.34	15.39	15.43	15.49	15.51	15.46	15.50	15.36	15.03

JULI	Joh 12,35	1 Joh 3,7	Ef 6,18	2 Sam 22,37	Matt 24,29	Sl 37,31
	ApG 17,26-27	Es 40,8	Sl 32,8	Es 35,1	Jer 9,23-24	Joh 8,12
	Jak 1,17	Ordsp 17,22	Joh 16,33	Luk 8,18	Ordsp 14,12	Ordsp 13,14
	Joh 14,1-3	Ordsp 8,11	Rom 13,10	Åb 14,3	Kol 1,14	Es 45,3
	1 Kor 15,56-57	Hos 14,5	Matt 17,7	Job 12,9-10	Ef 3,13	Sl 71,2
	Jonas 2,6					

AUGUST	Matt 7,1-2	Sl 62,8-9	Sl 107,35	1 Pet 5,8	Jakob 1,15	Es 49,15
	Sl 34,18	Sl 46,2-3	Matt 23,24	Luk 17,21	2 Mos 14,13-14	1 Kor 6,20
	Es 59,10	Es 65,22	Sl 103,13	Hebr 10,23	Ordsp 3,24-26	Es 28,26
	Ordsp 12,7	Job 30,22	Es 12,2	Sl 104,24-25	Rom 13,11	2 Kor 6,17-18
	Sl 112,4	Sl 51,12	Sl 4,9	Ordsp 9,9	Sl 23,4	Sl 119,35
	Fil 2,2					

SEPTEMBER	Joh 7,24	1 Thess 5,21	Ef 4,25	1 Kor 9,25	Job 5,8-9	Joh 8,31
	Tit 2,14	Dan 6,10	Sl 111,10	Joh 6,12	Sl 51,8	Luk 2,52
	Sl 91,10	Ez 34,22	2 Kor 2,15-16	Es 41,6	Matt 14,26-27	Mal 3,11
	Rom 12,19	Sl 5,12	Ordsp 8,32-33	Jer 8,22	Luk 12,40	Jer 30,17
	1 Kong 3,9	Ef 5,8-14	2 Kor 4,8-9	Matt 16,2-3	Ef 5,15-21	1 Thess 5,13

OKTOBER	Matt 7,13	Es 60,1	Ef 5,25-33	Es 1,18	Es 33,16	Sl 136,25
	Sl 37,19	Sl 3,4	Fil 4,11	Joh 17,15	Sl 91,11	Joh 21,6
	Ef 4,14	Ordsp 3,25	Matt 18,11	Kol 3,9,10	Ez 3,17	Luk 19,3
	Matt 25,1-5	1 Kor 13,4,5	Sl 42,6	2 Kor 5,1	Hebr 10,25	Job 11,18
	Ordsp 15,15	Præd 5,1	Jak 3,7,8	ApG 1,11	Matt 4,19	Es 26,3
	Ef 6,10-12,18					

NOVEMBER	Ordsp 21,3	Job 35,10	2 Kor 9,15	Es 62,6	Mal 3,17	Es 41,9,10
	Es 35,3,4	Hebr 11,16	Joh 15,26	Ef 4,31,32	Matt 6,20,21	Es 57,15
	2 Kor 4,16	Ef 3,16	Jak 4,7	Matt 13,47	Rom 8,17	Sl 100,1-4
	Matt 10,16	2 Mos 34,6,7	1 Kor 15,33,34	Joh 5,39	1 Kor 16,13	Es 58,6
	Matt 19,14	Gal 6,1	2 Kor 4,17	Ef 2,8,9	1 Kor 13,1	Matt 13,30

DECEMBER	Es 9,2,6	Es 7,14	Mika 5,2,3	Job 19,25,26	Matt 24,4-14	Luk 21,12-19
	Åb 22,12,13	2 Pet 3,3-8	2 Pet 3,9,10	2 Pet 3,11-13	2 Tim 3,1-7	Tit 2,13
	Matt 1,18-25	Luk 2,1-5	Luk 2,7	Luk 2,8-16	Matt 2,1-9	Matt 21,11,12
	Luk 2,18-20	Joh 1,1-5	Joh 1,6-9	Joh 1,10,11	Joh 1,12,13	Joh 1,14
	Joh 1,16,17	1 Tess 5,1,2	2 Kor 13,5	Rom 12,1	Sl 84,12	Ef 2,20
	2 Tim 2,22					

JESUS

"Og da jeg kom til jer, brødre, forkyndte jeg ikke Guds hemmelighed for jer med fremragende talekunst eller visdom, for jeg havde besluttet, at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet." (1 Kor 2,1-2).

Hvad er det væsentlige i din tro? Hvad er det, der giver dig tryghed, vished og sikkerhed i din overbevisning?

Når Paulus vælger udgangspunktet i sin mission til Korinth er der nok flere årsager. Det er ikke fordi alt andet end korsfæstelsen er irrelevant. Brevene i NT viser tydeligt, at opstandelsen er den helt store drivkraft i deres mission. Både i GT og NT er skabelsen nok et af de største temaer, du kan finde. Men hvad er det, der giver det hele mening? Specielt i den forvirring, som finder sted i Korinth.

Midt i forvirringen er det Kristus, der giver mening! Han er opfyldelsen af alle løfterne, der er gået forud, og han er fundamentet for det håb, vi nu har.

Hvis Jesus ikke var kommet ud af graven? Ja, så havde alt være meningsløst. Det er i hans død og opstandelse, at alt det, han siger, bliver troværdigt. Og det er Jesus, der bekræfter alt det, der er gået forud. Jesus kom ikke med "en ny lære". Han kom ikke med en "ny religion". Men han viste os en måde at leve på og et fokus på Guds kærlighed, som vi ikke havde forstået tidligere.

Der var gået næsten 400 år siden den sidste profet i GT havde skrevet sit brev, og havde det ikke være for Johannes Døberen, havde Israel på ingen måder været klar til at modtage Kristus. Jesus kom midt i forvirringen, midt i onskaben, midt i misforståelser og undertrykkelse og viste, hvad det egentlig vil sige at følge Gud. Han søgte gennem sin tjeneste at helbrede og fortælle historier, som åbenbarede Guds kærlighed på en måde, som de endnu ikke havde forstået.

Når vi i dette kvartal skal studere "hvad Jesus lærte", så er der ikke nogen bedre at modtage undervisning fra: "Ingen har nogen sinde set Gud; den Enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk." (Joh 1,18).

Thomas Rasmussen
Kontaktperson for sabbatsskolen

DEN GUDDOMMELIGE LÆRER

De fleste af os kan sikkert huske en lærer, vi beundrede, og som gjorde stort indtryk på os. Dygtige lærere har stor indflydelse på andre menneskers liv.

Jesus var selvfølgelig den allerstørste lærer af alle. Hans samtid anerkendte ham som lærer. Han citerede ofte fra Skriften for derefter at kommentere den. Og så havde han en gruppe disciple, som nøje lyttede til, hvad han sagde og fulgte og tjente ham. På den tid og i det område var dette de grundlæggende kendetegn for en lærer.

Men der var fundamentale forskelle på Jesus og andre lærere. Mens andre hovedsageligt fokuserede på de intellektuelle aspekter af et emne, henvendte Jesus sig til alle aspekter af tilhørernes tilværelse og indbød dem til at tage en beslutning for Gud. De, som lyttede til Jesus, "blev slået af forundring over hans lære; for han lærte dem som en, der har myndighed, og ikke som de skriftkloge" (Mark 1,22). Kristi autoritet blev underbygget af, at han praktiserede det, han lærte. Han lærte sandheden, fordi han er sandheden. Som Gud i menneskeskikkelse sagde han: "Så siger Herren," men tilføjede også: "men jeg siger jer."

I dette kvartal skal vi studere nogle af de væsentlige emner, Jesus lærte. Frelseren underviste om mange ting, som har med både den åndelige og praktiske side af vores liv at gøre. Han præsenterede sin undervisning over for forskellige tilhørere og sørgede for at tilpasse sin metode til hver enkelt person. Nogle gange holdt han tale; andre gange var han i samtale med enkeltpersoner eller grupper af mennesker. Nogle gange talte han åbent og

ligefrem, andre gange var han nødt til at skjule meningen med det, han sagde. Men han talte altid sandheden om Gud og frelsen.

Jesu lære kan opstilles og forklares på mange måder. Man kunne fx studere hans lignelser eller analysere hans forskellige prædikener. En anden indfaldsvinkel kunne være at se på hans samtaler med mennesker eller hans diskussioner med sine modstandere. Det ville også være interessant at fokusere på hans gerninger, hans holdninger og hans mirakler. For at få et bredt billede af Jesu lære vil vi i dette kvartal kombinere flere forskellige indfaldsvinkler. Vi vil gennemgå hans læresætninger systematisk og se på, hvordan Jesus underviste om bestemte emner ved forskellige anledninger og på forskellige måder.

Lad os forestille os, at vi var blandt hans opmærksomme lyttere, når vi i dette kvartal åbner Guds ord og læser Jesu ord. Lad os bede om åndelig dømmekraft til at fatte hans budskab og forstå hans ufattelige kærlighed. Og lad os forny vores beslutning om dagligt at vandre med ham i tro og lydighed, når vi hører hans stemme kalde os til at følge ham. Jo mere tid vi tilbringer ved hans fødder, jo mere vil vi sige som de to disciple på vej til Emmaus: "Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?" (Luk 24,32).

Carlos Steger har arbejdet som præst, lærer, redaktør og administrator. Pt. leder af teologiafdelingen ved River Plate Adventist University. Han og hans kone, Ethel, har tre børn og tre børnebørn.

Vores himmelske far

Ugens vers

"Se, hvor stor kærlighed Faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn, og vi er det! Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke kender ham." (1 Joh 3,1).

Introduktion

Jesus elskede at tale om Gud som Faderen. Ifølge evangelierne benyttede Jesus navnet fader om Gud mere end 130 gange. Ved forskellige anledninger tilføjede han tillægsord som: "himmelske fader" (Matt 6,14), "levende Fader" (Joh 6,57), "Hellige fader" (Joh 17,11) og "retfærdige fader" (Joh 17,25). Navnet beskriver det intime bånd, som bør forbinde os med Gud.

Traditionelt betyder "far" kærlighed, beskyttelse, sikkerhed, underhold og identitet for en familie. En far giver navn til familien og holder dens medlemmer sammen. Vi kan nyde godt af mange af de samme fordele, når vi accepterer Gud som vores himmelske far. Selvom det er afgørende for os at kende Faderen, bør vores mål ikke kun være en intellektuel og teoretisk kundskab. Bibelens betydning af at kende nogen er, at man har et personligt, intimt forhold til vedkommende. Hvor meget mere er dette ikke tilfældet med vores himmelske far!

I denne uge vil vi undersøge, hvad Jesus lærte om vores himmelske far og hans uendelige kærlighed til os. Vi vil også se på det nære forhold, der er mellem Faderen, Sønnen og Helligånden.

Ugens tekster

- Matt 7,9-11
- Joh 14 8-10
- Luk 15,11-24
- Matt 6,25-34
- Hebr 9,14

Vores far i himlen

Fader var ikke et nyt navn for Gud. I Det Gamle Testamente præsenteres han nogle gange som vores fader (Es 63,16; 64,8; Jer 3,4,19; Sl 103,13). Men det var ikke det mest benyttede navn for ham. For Israel var Guds navn YHWH (sandsynligvis udtalt Jahve), som benyttedes mere end 6.800 gange i Det Gamle Testamente. Jesus kom ikke for at vise os en anden Gud end YHWH. I stedet var hans mission at fuldende den åbenbaring, som Gud havde givet af sig selv i Det Gamle Testamente. For at gøre dette, præsenterede han Gud som vores himmelske far.

Jesus gjorde det klart, at Faderen er "i himlen". Det er vigtigt at holde fast ved denne sandhed for at have den rette holdning over for Gud. Vi har en kærlig far, som er interesseret i sine børns behov. Men på samme tid anerkender vi, at denne omsorgsfulde far er "i himlen", hvor millioner af engle tilbeder ham, fordi han er universets eneste hersker, hellig og almægtig. Den kendsgerning, at han er vores far, indbyder os til at henvende os til ham med et barns tillid. På den anden side minder den kendsgerning, at han er i himlen, os om hans ophøjede væsen, og at vi skal tilbede ham i ærbødighed. At lægge mere vægt på den ene af disse sider på bekostning af den anden vil føre os til et forvrænget billede af Gud og vil få vidtrækkende følger for vores praktiske liv i hverdagen.

Matt 7,9-11

Hvad fortæller dette os om, hvordan en menneskelig far kan genspejle vores himmelske fars karakter?

Ikke alle har haft en kærlig og omsorgsfuld far. Af forskellige årsager har mange ikke engang kendt deres far. For disse mennesker giver det derfor ringe eller ingen mening at omtale Gud som min far. Men vi har alle en forestilling om, hvordan en god menneskelig far skal være. Desuden har vi måske kendt nogen, som har haft en god fars egenskaber.

Vi ved godt, at menneskelige fædre ikke er fuldkomne; men vi ved også, at vi elsker vores børn, og at vi på trods af vores mangler forsøger at gøre det bedste for dem. Forestil dig så, hvad vores far i himlen vil og kan gøre for os.

Hvad betyder det for dig personligt at tiltale Gud som din himmelske far? Hvad burde det betyde for dig?

Til at tænke over

Åbenbaret gennem Sønnen

Johannes siger, idet han taler om Faderen: "Ingen har nogen sinde set Gud" (*Joh 1,18*). Efter Adam og Evas fald har synd forhindret os i at kende Gud. Moses ønskede at se Gud, men Herren blev ved med at forklare for ham: "Du får ikke lov at se mit ansigt, for intet menneske kan se mig og beholde livet" (*2 Mos 33,20*). Ikke desto mindre bør det være vores højeste prioritet at kende Gud, for evigt liv er at kende Faderen (*Joh 17,3*).

Jer 9,23-24

Hvad har vi specifikt brug for at vide om Gud? Hvorfor er det vigtigt for os at kende til dette?

I den store strid har Satans væsentligste angreb været på Guds karakter. Djævelen har gjort alt, hvad han kan, for at overbevise alle om, at Gud er selvisk, streng og vilkårlig. Den bedste måde for Gud at modbevise denne anklage var at leve på jorden for at vise, hvor forkerte disse beskyldninger var. Jesus kom for at vise Guds natur og karakter og for at rette den forkerte opfattelse, som mange havde fået af guddommen. "Den Enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk" (*Joh 1,18*).

Joh 14,8-10

Læg mærke til, hvor lidt disciplene vidste om Faderen efter at have været sammen med Jesus i over tre år. Hvad kan dette lære os om vores manglende forståelse?

Jesus blev både ked af og overrasket over Filips spørgsmål. Hans milde irettesættelse viser i virkeligheden hans tålmodige kærlighed over for sine sløve disciple. Hans svar antydede noget i denne retning: *Er det virkelig muligt, at I ikke kender mig efter at have gået sammen med mig, hørt mine ord, set mine mirakler, hvor jeg skaffede mad til de store folkeskarer, helbredte de syge og opvakte de døde? Er det muligt, at I ikke genkender Faderen i de gerninger, han udfører gennem mig?*

Disciplenes manglende evne til at kende Faderen gennem Jesus betød ikke, at Jesus havde givet et forkert billede af Faderen. Tvært imod, Jesus var sikker på, at han havde opfyldt sin opgave med at åbenbare Faderen på en tydeligere måde, end man nogen sinde tidligere havde set. Derfor kunne han sige til sine disciple: "Kender I mig, vil I også kende min fader ... Den, der har set mig, har set Faderen" (*Joh 14,7,9*).

Vores himmelske fars kærlighed

Jesus kom for at understrege det, som Det Gamle Testamente allerede havde bekræftet: Faderen ser på os med en uforlignelig kærlighed (Jer 31,3; Sl 103,13).

"Se, hvor stor kærlighed Faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn" (1 Joh 3,1). Det er ufatteligt, at den almægtige Gud, universets hersker, vil tillade os ubetydelige og stakkels syndere, på en lille bitte planet midt blandt milliarder af galakser, at kalde ham Far. Vi kan gøre det, fordi han elsker os.

Joh 3,16-17

Hvilket enestående bevis har Faderen givet os for at vise sin kærlighed?

Kristus blev ikke naglet til korset for at skabe kærlighed til mennesker i Faderens hjerte. Jesu forsonende død var ikke et middel til at overbevise Faderen om at elske os; det skete, fordi Faderen allerede elskede os, til og med før verdens grundvold blev lagt. Og hvilket større bevis har vi og kan vi have på hans kærlighed end Jesu offerdød på korset?

"Faderen elsker os ikke på grund af den store forsoning; men han sørgede for forsoningen, fordi han elsker os." (Ellen White, *Vejen til Kristus*, s. 13).

Nogle har en tendens til at mene, at Faderen har svært ved at elske os. Men det faktum, at Jesus er vores mellemmand, betyder ikke, at han er nødt til at overtale Faderen til at elske os. Kristus selv gjorde op med denne forkerte opfattelse, da han sagde: "Faderen selv elsker jer" (Joh 16,27).

Luk 15,11-24

Tænk over den kærlighed, den fortabte søns far havde. Lav en liste over de mange beviser, sønnen havde på sin fars kærlighed.

Til at tænke over

Hvordan er vi hver især på vores egen måde ligesom den fortabte søn? Hvordan har du oplevet noget lignende det, som han oplevede?

Vores himmelske fars omsorg

Det er vigtigt at vide, at nogen har omsorg for os. Selv om nogle mennesker er ligegyldige over for os, lærte Jesus, at vores himmelske far har omsorg for os på enhver måde. Hans nåde og omsorg svinger ikke ligesom menneskelige følelser så ofte gør. Hans kærlighed er urokkelig og uforanderlig, uanset omstændighederne.

Matt 6,25-34

Hvilke opmuntrende ord finder vi her? Hvordan kan vi ud fra beskrivelsen af Gud i disse vers lære at have større tillid til ham?

"Der er intet kapitel i vores livshistorie, som er for mørkt for ham at læse; ingen besværlighed er for vanskelig for ham at udrede. Ingen ulykke kan komme over den mindste af hans børn, ingen ængstelse kan plage sjælen, ingen glæde opmuntre den, ingen oprigtig bøn udgå fra læberne, uden at vores himmelske far lægger mærke til det og øjeblikkeligt interesserer sig for det. "Han læger dem, hvis hjerte er knust, og forbinder deres sår" (*Sl 147,3*). Forholdet mellem Gud og hvert enkelt menneske er lige så enestående og fuldstændigt, som hvis der ikke havde været andre på jorden til at dele hans omsorg; som havde han opgivet sin elskede søn for blot det ene menneske." (Ellen White, *Vejen til Kristus*, s. 111).

Men omgivet af alle disse opmuntrende ord kan vi ikke overse det faktum, at vi udsættes for tragedier og lidelser. Selv i bibelteksten for i dag talte Jesus om, at "hver dag har nok i sin plage" (*Matt 6,34*), og antyder dermed, at det ikke altid kommer til at gå os godt. Vi er nødt til at leve med ondskaben og dens sørgelige følger. Men pointen er, at selv midt blandt alt dette er vi forsikrede om Faderens kærlighed til os, en kærlighed, som viser sig for os på så mange måder, men mest af alt på korset. Derfor er det vigtigt for os hele tiden at have disse gaver og velsignelser for øje; ellers kan vi let blive mismodige, når det onde rammer os, noget det med sikkerhed vil gøre.

Hvordan har du i en krisesituation været i stand til at se Guds kærlighed virkeliggjort? Hvad har du lært af den erfaring, som du kan dele med andre, der kæmper med problemer og måske sætter spørgsmålstegn ved Guds kærlighed midt i deres vanskeligheder?

Til at tænke over

Faderen, Sønnen og Helligånden

På forskellige måder lærte og viste Jesus, at guddommen består af tre guddommelige personer: Faderen, Sønnen og Helligånden. Selv om vi ikke kan forklare denne sandhed rationelt, accepterer vi den i tro, ligeom vi gør med mange andre sandheder, som er åbenbaret for os i Bibelen. Sammen med Paulus stræber vi efter at "nå til erkendelsen af Guds hemmelighed" (Kol 2,2). Det vil sige, at selv om der er meget, vi ikke forstår, kan vi gennem tro, lydighed, bøn og studium stræbe efter at lære mere og mere.

Adskillige begivenheder i Jesu liv er beskrevet på en sådan måde, at vi ser de tre guddommelige personers aktiviteter. Giv en kort gengivelse af hver enkeltts rolle i de følgende eksempler:

Luk 1,26-35

Fødsel:

Luk 3,21-22

Dåb:

Hebr 9,14

Korsfæstelse:

Da Jesu gerning her på jorden var ved at nærme sig sin afslutning, lovede han de ulykkelige disciple, at han ville sende Helligånden. Igen ser vi, at de tre personer i guddommen arbejder sammen. "Jeg vil bede Faderen," forsikrede Jesus dem, "og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid: sandhedens ånd" (Joh 14,16-17, se også Joh 14,26).

Jesus forklarede, at der er fuldkommen harmoni og enighed mellem de tre personer i guddommen mht. frelsesplanen. Ligesom Sønnen herliggjorde Faderen og viste hans kærlighed (Joh 17,4), herliggør Helligånden Sønnen og åbenbarer hans nåde (og kærlighed) for verden (Joh 16,14).

Til at
tænke over

Tænk over nogle af de andre sandheder vi har, som er vanskelige at forstå ved rationel tankegang alene. Tænk også over de mange ting i naturen, som også er vanskelige at forstå. Hvad bør disse mysterier fortælle os om begrænsningerne ved vores rationelle tankegang og behovet for at leve i tro? Vær parat til at dele dine svar med klassen på sabbatten.

Læs Ellen White

· *Testimonies for the Church*, 8. bind, *En personlig Gud*, s. 263-278

"For at styrke vores tillid til Gud lærer Jesus os at tiltale ham med et nyt navn, som er forbundet med vores mest dyrebare følelser. Han giver os det privilegium at kalde den evige Gud vores Far. Når vi tiltaler og omtaler Gud som far, udtrykker vi vores kærlighed og tillid til ham, og vi bekræfter hans omsorg og forhold til os. Når vi beder om hans velvilje eller velsignelse som vores far, er navnet som musik i hans ører. For at vi ikke skal tro, at det er formasteligt at omtale ham ved dette navn, har han gentaget det igen og igen. Han ønsker, at vi skal blive fortrolige med at tiltale ham som far.

Gud betragter os som sine børn. Han har forløst os fra en verden, der ikke tager sig af os, og udvalgt os til at blive medlemmer af hans kongelige familie, den himmelske konges sønner og døtre. Han inviterer os til at stole på ham med en tillid, der er dybere og stærkere end den, et barn har til sin jordiske far. Forældre elsker deres børn; men Guds kærlighed er større, bredere og dybere, end nogen menneskelig kærlighed nogensinde kan være. Den er umålelig." (Ellen White, *Lys over hverdagen*, 1. bind, s. 130-131).

"Vores himmelske far har på Golgatas kors udtrykt sin kærlighed til os som enkeltpersoner. Faderen elsker os, han er fuld af barmhjerlighed og kærlig nåde." (Ellen White, *The Signs of the Times*, 30. september 1889.)

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Hvordan kan du hjælpe en person til at elske Gud og have tillid til ham, hvis vedkommende fortæller dig, at han/hun har svært ved det pga. dårlige erfaringer med den jordiske far?**
2. **Vi ved, at Gud elsker os. Hvorfor er der så lidelse i verden?**
3. **Gennemgå sammen i klassen jeres svar fra torsdagens "Til at tænke over".**
4. **Tænk over universets ufattelige størrelse. Tænk også over, at han, som skabte det, er den samme Jesus, som døde for os på korset. Hvordan kan vores tanker fatte denne ufattelige, gode kendsgerning? Hvordan kan vi lære til stadighed at glæde os over denne utrolige demonstration af Guds kærlighed?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

Vi er nu i gang med et nyt kvartals studier. Det er tid til din klasse eller studiegruppe at skrive nogle af de spørgsmål ned, som melder sig ved læsningen af Bibelen. Læg planer for bestemte tidspunkter i løbet af kvartalet, hvor I tager jer ekstra tid til at finde svar. Lad evt. en gæst med ekspertise eller nogle af medlemmerne forberede bestemte spørgsmål af særlig interesse.

Personligt kristenliv

- **Hvad har du i dit liv lært om Gud gennem din egen far – eller ved selv at blive forælder?**
- **Find og syng/læs evt sammen nogle af de mange sange, vi har om Gud som vores far. Salmebogen indeholder en del af dem.**

Mødet med dagligdagen

Del eksempler fra jeres liv med hinanden, hvor I ser Guds egenskaber afspejlet i en menneskelig far – eller mor!

Uddybende spørgsmål

- **Ikke alle mennesker er vokset op med en kærlig far. Hvordan kan vi præsentere Gud som fader for mennesker, der er blevet misbrugt af en tyrannisk eller ondskabsfuld far?**

De ord, vi anvender om Gud, er alle taget fra vores menneskelige verden. Ordet "Gud" er selv et ord, der stammer fra gammel germansk religion. "Fader" er med Jesu eksempel blevet et almindeligt brugt ord for Gud, men er naturligvis også taget fra vores menneskelige erfaring.

- **Drøft ligheder og forskelle mellem Gud som far og vi mennesker som fædre. Tænk over spørgsmål som:**
 - **Alle jordiske fædre har haft en far – havde Gud?**
 - **Vi er fædre til børn, fordi de også har en mor – er Gud far på samme måde?**

Til at tænke over

I Det Gamle Testamente omtales Gud som fader nøjagtigt 18 gange. I Johannesevangeliet alene tiltaler Jesus Gud som sin fader mere end 100 gange. Hvad fortæller det dig om Jesu forhold til sin himmelske far? Hvad fortæller det dig om, hvordan vi kommer til at kende Gud? Kender vi Sønnen gennem Faderen eller Faderen gennem Sønnen?

Sønnen

Ugens vers

"For end ikke Menneskesønnen er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange." (Mark 10,45).

Introduktion

Efter over to år med offentligt arbejde spurgte Jesus sine disciple: "Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?" (Matt 16,13). Det var ikke svært for dem at gengive, hvad de havde hørt folk sige om Jesus. Men Jesu næste spørgsmål var mere udfordrende: "Men I, hvem siger I, at jeg er?" (vers 15). Nu blev det et personligt anliggende. Jesus bad ikke om deres mening om hans udseende eller karakteregenskaber. Hans spørgsmål handlede i stedet om, hvem Jesus egentlig var. Det krævede, at disciplene udtrykte deres individuelle overbevisning og tro.

Før eller senere er vi alle nødt til at besvare dette spørgsmål. Vi er alle nødt til på egen hånd at afgøre, hvem vi mener, Jesus er. Det hjælper ikke at gentage, hvad andre folk siger eller tror; svaret er nødt til helt og alene at være vores egen personlige tro. Og hvert enkelt menneskes fremtidige skæbne afhænger af dette svar.

I denne uge vil vi forsøge at besvare dette spørgsmål på baggrund af, hvad Jesus selv sagde og gjorde. Vores mål vil være i tro at nå frem til det samme svar, som Peter gav: "Du er Kristus, den levende Guds søn" (vers 16).

Ugens tekster

- Matt 24,30
- Dan 7,13-14
- Matt 11,27
- Luk 5,17-26
- Joh 8,58
- Matt 20,28

Menneskesønnen

Udtrykket 'Menneskesønnen' var Jesu yndlingsbetegnelse af sig selv. Mere end firs gange omtalte han sig som Menneskesønnen. Andre mennesker omtalte ham aldrig på den måde. Han havde selvfølgelig en særlig hensigt med at vælge dette specielle navn.

Dette idiomatiske udtryk var almindeligt i Det Gamle Testamente. Med kun en enkelt undtagelse henviste det altid til et menneske, og Jesus brugte dette navn for at lægge vægt på sin menneskelighed. Bibelen præsenterer Jesus som et sandt menneske. Han blev født som en baby, voksede op som et barn (han gik frem i visdom og vækst, Luk 2,40.52), og han havde brødre og søstre (Matt 13,55-56). Han spiste (Matt 9,11), sov (Luk 8,23), blev træt (Joh 4,6), sulten og tørstig (Matt 4,2; Joh 19,28). Han oplevede også sorg og bekymring (Joh 26,37).

For en tilfældig tilskuer var Jesus en almindelig person, der gik omkring blandt mennesker som en af dem. Mange af hans samtidige så ikke andet end et menneske i ham (Joh 7,46). De behandlede ham som en af deres egne; de lo af ham (Luk 8,53), kritiserede ham (Matt 11,19), de til og med hånede og slog ham (Luk 22,63). For dem var han kun et hvilket som helst menneske.

Mange af dem opdagede desværre ikke, at der lå mere i titlen "Menneskesøn". Ifølge Dan 7,13-14 kom en person, der "så ud som en menneskesøn" "med himlens skyer" "hen til den gamle af dage" og modtog "herredømme, ære og kongerige" for evigt. Jøderne identificerede denne Menneskesøn som Messias. Så da Jesus benyttede titlen, viste han på en let skjult måde, at han også var den lovede Messias, den legemliggjorte Kristus.

Hvilke elementer i Jesu ord i disse vers minder om Dan 7,13-14?

Hvorfor er det vigtigt for os at være klar over, at Jesus var helt og fuldt menneske? Hvad betyder det for vores frelse? Hvad betyder det for vores hverdag, især i vores kamp mod fristelser og synd?

Matt 14,30;
25,31; 26,64

Til at
tænke over

Guds søn

Titlen 'Guds Søn' blev ikke kun benyttet af Gabriel (Luk 1,35), men også af adskillige mennesker, når de henvendte sig til Jesus (Matt 14,33; Mark 15,39; Joh 1,49; 11,27). Han accepterede denne titel, men var varsomt med at bruge den direkte om sig selv, for ikke at blive stenet til døde. Ikke desto mindre viser Bibelen os på forskellige måder det specielle forhold, han havde med Faderen.

Ved Jesu dåb anerkendte Faderen ham som sin søn (Matt 3,17). Det samme var tilfældet på Forklarelsens bjerg (Matt 17,5).

Deres far-søn-forhold er enestående. Kristus er det eneste væsen i hele universet, som har dette forhold; for han er det eneste menneske, som har den samme guddommelige natur som Faderen. Når vi tror på Jesus, bliver vi givet det privilegium at kaldes Guds børn. Men Jesus har altid været, er stadig og vil altid forblive Guds Søn i en enestående forstand.

Matt 11,27
Joh 3,35;
5,17; 10,30

Hvad viser følgende tekster om den fuldkomne enhed, der er mellem Faderen og Sønnen?

Den fuldkomne enhed, der er mellem Faderen og Sønnen indbefatter et gensidigt og fuldkomment kendskab til hinanden: et i vilje, hensigt og mål. Det indbefatter også en enhed af væsen. Faderen og Sønnen er to personer ("Jeg og Faderen"), men af samme natur ("er ét"), en kendsgerning som understreges af intetkønsstedordet et (sammenlign med 1 Kor 3,8).

Samtidigt må vi være klar over, at da Jesus kom og levede som et menneske, underordnede han sig frivilligt Faderen, mens han var her på jorden (Fil 2,6-8). Denne begrænsning var funktionel, men ikke en del af hans grundlæggende selv (væsen). Jesus underordnede sig med en bestemt hensigt, et bestemt mål for øje.

Med dette i tanke kan vi lettere forstå, hvorfor Jesus sagde: "Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre" (Joh 5,19), "og jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig" (Joh 5,30). Fra denne funktionelle synsvinkel kunne han sige: "Faderen er større end jeg" (Joh 14,28).

Jesus var helt og fuldt Gud og helt og fuldt menneske. Hvad fortæller denne fantastiske sandhed os om den nære forbindelse, der er mellem himmel og jord? Hvilken trøst kan vi finde i denne nære kontakt?

Til at
tænke over

Kristi guddommelige natur, 1. del

Kristi guddommelighed er grundlaget for vores tro. Et menneske kunne aldrig være vores frelser, uanset hvor usædvanligt hans liv måtte have været. I hele Det Nye Testamente finder vi beviser på Jesu guddommelighed; men vi vil her fokusere på det, Jesus selv lærte angående dette emne.

Det var ikke nogen enkel opgave for Jesus at forklare, hvem han var. Hans gerning krævede, at han skulle gøre det kendt, at han var Messias – Gud i menneskeskikkelse. Der er ingen optegnelse af, at Jesus offentligt sagde: Jeg er Gud eller Jeg er Messias. Han valgte kun at hentyde til sin guddommelige natur og indirekte lede sine tilhørere til erkendelse af sin guddommelighed.

Efterhånden som Jesus gradvist åbenbarede sin guddommelige natur, forstod de fleste af hans tilhørere ham. Men de nægtede at acceptere det, for han passede ikke ind i deres forudfattede ideer om Messias. Dette ses tydeligt i deres krav: "Hvor længe vil du holde os hen? Hvis du er Kristus, så sig os det ligeud" (*Joh 10,24*). Desværre viser sammenhængen, at deres krav ikke var alvorligt ment.

Som vi så i gårsdagens afsnit, kom Jesus med mange henvisninger til sit særlige forhold til Faderen. Dette var en af de metoder, han benyttede for at åbenbare sin guddommelighed. Mange forstod tydeligt, at han gjorde sig selv lig med Gud, når han sagde, at Gud var hans far (*Joh 5,18*).

Luk 5,17-26

Hvordan åbenbarede Jesus her sin guddommelighed uden at sige det direkte?

"Der krævedes intet mindre end skaberkraft for at genoprette sundheden i denne forfaldne krop. Den samme stemme, som gav liv til mennesket, der var skabt af jordens støv, havde givet liv til den dødsyge, lamme mand." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 269-270).

Jesus hævdede at have den guddommelige forret at kunne tilgive synd. Han sagde også, at han selv skulle "tage sæde på sin herligheds trone" (*Matt 25,31*) og dømme alle jordens folkeslag. Denne autoritet tilhører kun Gud. Hvor meget mere kunne han have gjort for at vise, hvem han egentlig var?

Til at tænke over

Tænk over, hvor hårdhjertede nogle af lederne var over for Jesus. Disse mænd var folkets åndelige vejledere! Hvordan kan vi sikre os, at vi ikke også bliver hårdhjertede på vores egen måde?

Kristi guddommelige natur, 2. del

Jesus udtalte og viste, at han havde den samme kraft som Faderen til at sejre over døden. "For ligesom Faderen oprejser de døde og gør dem levende, således gør også Sønnen dem levende, han vil" (*Joh 5,21*). Kun Gud kan påstå: "Jeg er opstandelsen og livet" (*Joh 11,25*).

En anden tydelig indikation på Jesu guddommelighed finder vi i hans bekræftelse af sin forudtilværelse. Han "steg ned fra himlen" (*Joh 3,13*), fordi Faderen havde sendt ham (*Joh 5,23*). Og igen bekræftede han sin forudeksistens: "Fader, herliggør mig nu hos dig med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var til" (*Joh 17,5*).

Joh 8,58

Hvorfor er denne tekst en af Jesu mere direkte og dybe udtalelser om hans guddommelighed? Se også 2 Mos 3,13-14.

I modsætning til Abraham, som blev til (dette er den bogstavelige grundbetydning af det græske ord *gínomai*, som her oversættes med født), siger Jesus, at han er den selveksisterende (Jeg er). Ikke alene var han til før Abrahams fødsel; han har altid eksisteret. Udtrykket *Jeg er* indebærer kontinuerlig eksistens. Desuden er *Jeg er* Jahves eget navn (2 Mos 3,14). Folkets ledere forstod fuldstændig klart, at Jesus hævdede at være den Jeg er, som åbenbarede sig i den brændende tornebusk. I deres øjne var han skyldig i gudsbespottelse, og derfor "tog de sten op for at kaste dem på ham" (*Joh 8,59*).

Evangelierne viser, at Jesus accepterede tilbedelse fra andre uden at vise modvilje. Han vidste godt, at i følge Skriften er det kun Gud, der fortjener menneskers tilbedelse; for han sagde til Satan: "Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene" (Matt 4,10). Ved at acceptere andres tilbedelse af ham viste han sin guddommelighed. Disciplene på søen (Matt 14,33), den blinde mand, som blev helbredt (*Joh 9,38*), kvinden ved graven (Matt 28,17) og disciplene i Galilæa (Matt 28,17) tilbad ham alle åbenlyst og anerkendte hans guddommelighed. Thomas' ord til Jesus: "Min Herre og min Gud!" (*Joh 20,28*) ville ikke være blevet udtalt af en jøde på den tid, med mindre han var helt klar over, at han talte til Gud.

Joh 20,29

Hvilke ting har du ikke set, som du alligevel tror på? Hvilken betydning har dit svar for hele spørgsmålet om at tro?

Kristi opgave

Efter at have overvejet, hvem Jesus var, er vi bedre i stand til at forstå, hvad han kom for at gøre for os.

Satan havde anklaget Gud. For at imødegå disse anklager kom Jesus for at vise os Faderens karakter og rette den forkerte opfattelse, som mange havde udviklet mht. guddommen. Jesus ønskede, at vi skulle kende Gud; for det er nødvendigt at kende ham for at få evigt liv (Joh 17,3).

Men vi har brug for mere end kendskab for at blive frelst. Vi har brug for, at Gud sørger for en frelser for os, og det er netop, hvad navnet Jesus betyder: Jahve er frelser (Matt 1,21). Jesus beskriver sin opgave meget tydeligt: "For Menneskesønnen er kommet for at opsøge og frelse det fortabte" (*Luk 19,10*). I Edens have mistede menneskene deres forhold til Gud, mistede deres hellighed, mistede deres hjem og mistede evigt liv. Jesus kom for at genoprette alt: Han genoprettede vores forhold til Faderen (Joh 1,51); han tilgav os vores synd (Matt 26,28); han giver os et eksempel på, hvordan vi skal leve (1 Pet 2,21); og han giver os evigt liv (Joh 3,16).

Joh 10,11
Matt 20,28

Hvordan definerede Jesus det vigtigste i sin opgave?

Hvorfor var det nødvendigt for Jesus at dø? Det var, fordi han frivilligt tog vores plads og bar straffen for vores synd. Vi er alle syndere (Rom 3,10-12) og fortjener derfor evig død (Rom 6,23). Prisen for vores frelse var så høj, at kun Guds Søns liv kunne betale for den. "Guds overtrådte lov krævede synderens liv. I hele universet var der kun én, som i menneskets sted kunne opfylde lovens krav. Da den guddommelige lov er lige så hellig som Gud selv, kunne dens overtrædelse kun sones af en, der var Gud lig. Ingen anden end Kristus kunne frelse det faldne menneske fra lovens forbandelse og igen bringe det i harmoni med Himlen." (Ellen White, *Patriarker og Profeter*, s. 32.)

Til at
tænke over

Se på verden omkring os og den skæbne, som vi alle er underlagt. Hvis enden på det hele var graven, hvilket håb ville vi da have? Vi ville ikke have noget håb i det hele taget, hvis ikke det var for frelsesplanen. Hvordan kan vi vise vores taknemmelighed over for Gud for det, han i Kristus har gjort for os?

Læs Ellen White

· *The SDA Bible Commentary*, 5. bind, *En guddommelig-menneskelig frelser*, s. 1126-1128

"Mens Guds ord taler om Kristi menneskelighed, mens han var her på jorden, taler det også tydeligt om hans forudeksistens. Ordet var til som et guddommeligt væsen, som den evige Guds Søn, forenet og et med sin Fader ... Verden blev til ved ham, "og uden ham blev intet til af det, som er" (*Joh 1,3*). Hvis Kristus skabte alt, var han til før alt. Det, der siges om dette, er så tydeligt, at ingen kan være i tvivl. Kristus var i selve sit væsen i højeste forstand Gud selv. Han var fra evighed hos Gud, Gud over alt og alle, lovprist i al evighed. Vores Herre Jesus Kristus, Guds guddommelige Søn, var til fra evighed, en egen person og dog et med Faderen." (Ellen White, *Selected Messages*, 1. bind, s. 247).

"I Kristus er livet, det oprindelige, det retmæssige, det iboende. "Den, der har Sønnen, har livet" (*1 Joh 5,12*). Kristi guddommelighed er den troendes sikkerhed for evigt liv." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 382).

Spørgsmål
til drøftelse

1. **De onde ånder vidste og bekendte, hvem Jesus var, "Guds helige" (*Mark 1,24*), "Guds søn" (*Mark 3,11*), "Gud den Højestes søn" (*Mark 5,7*). Se også **Jak 2,19**. Er det nok blot at bekende dette for at blive frelst? Hvordan kan vi undgå at falde i den grøft, hvor vi er tilfredse med en ren intellektuel accept af Jesus?**
2. **Da officeren, som stod lige over for ham, så hvordan han døde, udbrød han: "Sandelig, den mand var Guds søn" (*Mark 15,39*). Korsets fod er det bedste sted at forstå Jesus. Hvor tit tilbringer du tid der? Hvornår var du der sidst? Hvorfor ikke netop nu tage tid til at meditere over det ufattelige offer, han bragte for at frelse dig?**
3. **Mange af Jesu samtidige afviste ham, fordi de havde en forkert opfattelse af Messias. Desværre er der også i dag mange, som nægter at give deres liv til Jesus, fordi de har fordomme eller et forkvaklet indtryk af ham. Hvordan kan vi hjælpe dem til at se Jesus, som han virkelig er? Hvad har vi som syvendedags adventister, som især kan hjælpe dem til at få en tydeligere forståelse af, hvordan Jesus egentlig er?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Peters bekendelse af, hvem Jesus er, gengives i tre evangelier. Sammenlign Matt 16,16, Mark 8,29 og Luk 9,20. I lyset af, hvem evangelisterne henvender sig til, hvad kan da være grunden til, at Markus og Lukas har en kortere version?
- Prøv at sammenligne "menneskesønnen" i Daniel 7 med de dyr og udyr, som kæmper om herredømmet over verden i Daniels syn: hvilke forskelle finder du? Hvorfor er "menneskesønnen" værdig til at modtage riget og magten og blive tilbudt i evighed?
- Jesus anvendte udtrykket "Jeg er" om sig selv på en enestående måde, som især er tydelig i Johannesevangeliet. Det græske ego eimi gengiver en hebraisk vending, ani hu', som bruges ofte i Esajas' Bog om Jahve (se fx Es 41,4; 43,13.25; 46,4; 48,12). Lad evt. nogen fra klassen finde eksempler fra Johannesevangeliet, hvor Jesus bruger vendingen. Hvilke af disse eksempler er tydeligt en reference til Jesu guddommelighed?

Forstå
det bedre

Det er let ud fra vores kultur at forstå et udtryk som "søn" i en meget snæver forstand i lyset af genetik og DNA. Men semitisk kultur, som vi møder den i Bibelen, bruger ordene "fader" og "søn" i en videre betydning. En "søn" kan være:

En efterkommer: slægtstavlerne behøver ikke at indeholde hver eneste generation, jvf. Jesu slægtstavle i Matt 1.

En elev som f.eks. Elisa's profetsønner (2 Kong 6,1, se den ældre bibeloversættelse) eller studenterne i Ord 5,1; 6,1 m.m.

En repræsentant, som f.eks. kongen på Zion, der repræsenterer Gud og således bliver et forbillede på Kristus (et eksempel er Salme 2,7)

En efterfølger i en position eller med et bestemt erhverv (det er formentlig den måde, ordet anvendes på om Belshazzar som Nebukadnezars søn i Dan 5,17.22, jvf. 1. Mos 5,20-22).

Som "menneskesøn" repræsenterer Jesus altså os for Guds trone. Som Guds Søn er han kongen, Guds repræsentant på jorden. Nogen

bedre eller mere fuldkommen repræsentant kan ikke tænkes; for Jesus er ét med Gud selv (Joh 10,30).

I den græsk-romerske kultur kunne denne talemåde skabe forvirring; for man var vant til forestillingen om guders besøg på jorden for at avle halvguder, og udtrykket "Guds Søn" kunne derfor opfattes bogstaveligt som et resultat af en seksuel forbindelse og som et udtryk for, at Jesus havde en begyndelse.

Uddybende spørgsmål

- **Hvorfor er det afgørende for troen på Guds nåde og kærlighed, at Gud selv blev fuldt og helt menneske? Hvad forskel gør det?**

Det betyder

- **De første kristne valgte et sjældent brugt græsk navneord til at beskrive den guddommelige kærlighed, som viser sig ved, at Gud selv blev menneske og ikke blot sendte en skabning eller en sekundær guddom. Ordet er agape.**

Til at tænke over

I bogen Jesu liv, som udkom i 1898, anvendte Ellen White en række stærke og tydelige udtryk om Jesu evige guddommelighed, bl.a. med henvisning til "Jeg er" udsagnene i Johannesevangeliet. På den tid var mange adventister usikre om treenighedslæren, og da Ellen White vendte tilbage til Californien efter 10 år i Australien, opsøgte en ung dansk teolog, M.L. Andreasen, hende for at undersøge, om hun virkelig mente det. Han tilbragte tre måneder i hendes hjem og konstaterede, at hun virkelig havde skrevet det med sin egen hånd. Ellen Whites betydning for, at Adventistkirken ikke udviklede sig til en ikke kristen sekt, kan ikke overvurderes.

NOTER

Helligånden

Ugens vers

"Og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid." (*Joh 14,16*).

Introduktion

Af de tre personer i guddommen er Helligånden den vanskeligste at forstå. Det er ironisk, at den person, som står os nærmest, forårsager vores nye fødsel, bor i os og forvandler os, er en person, vi ved så lidt om.

Hvorfor? Til at begynde med er Bibelen mindre tydelig mht. Helligånden, end den er om Faderen og Sønnen. Der er mange henvisninger til Helligånden i Skriften; men de fleste er billedlige eller symbolske. Bibelen giver os tilstrækkelig information om Helligåndens arbejde; men den siger meget lidt om hans natur.

En anden grund skyldes Helligåndens arbejde. Han forsøger hele tiden at henlede vores opmærksomhed på Kristus, ikke på sin egen person. I frelsesplanen spiller Helligånden en underordnet rolle ved at tjene Faderen og Sønnen; men denne funktion angiver ikke, at han af væsen har en underordnet stilling.

Lad os i denne uge bede om Helligåndens forvandlende tilstedeværelse i vores liv, mens vi lytter til, hvad Jesus lærte om ham.

Ugens tekster

- Joh 14,16-18; 14,26; 15,26
- Matt 12,31-32
- Joh 16,8; 3,5-8
- Luk 11,9-13

Kristi repræsentant

Disciplene lyttede med frygt og sorg til Jesu bekendtgørelse om sin umiddelbare død. Hvem skulle være deres lærer, ven og rådgiver, når han ikke længere var sammen med dem? Jesus kendte til deres desperate behov, så han lovede at sende sin stedfortræder til at være sammen med dem.

Joh 14,16-18.26

**Hvilket specielt navn benyttede Jesus om sin repræsentant?
Hvorfor var dette navn så passende?**

Hjælper, talsmand og trøster er nogle af de ord, det græske ord *parakletos* oversættes med. Ordet er sammensat af forholdsordet *para*, som betyder ved siden af, og tillægsordet *kletos*, som betyder kaldet; direkte oversat betyder det altså "en, der er kaldet til ens side," og giver den ide, at det er "en person, der kaldes til ens hjælp." Det kan henvise til en mellemmand, en der går i forbøn, en hjælper, en rådgiver eller til og med en juridisk forsvarer eller talsmand. I Det Nye Testamente er det kun Johannes, som benytter begrebet *parakletos*. Det er interessant, at han også benytter dette ord om Jesus selv (1 Joh 2,1).

Under sit jordiske arbejde var Jesus disciplenes talsmand, hjælper og trøster. Det er derfor ganske passende, at hans stedfortræder fik det samme navn. Helligånden er sendt af Faderen på Sønnens anmodning og i Sønnens navn (Joh 14,16.26). Helligånden forsætter Kristi arbejde her på jorden.

Gennem Helligånden var Jesus stadigvæk nær hos disciplene. "Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer" (Joh 14,18), sagde Jesus. Han talte ikke om at komme på besøg en gang imellem, noget der ikke ville være nogen stor trøst for hjælpeløse, "faderløse" disciple. I stedet fortalte han om et vedvarende og nært forhold: "jeg i jer" (Joh 14,20). Dette ville kun være muligt gennem Helligåndens iboende tilstedeværelse.

Jesu menneskelige natur forhindrede ham selvfølgelig i personligt at være alle steder på samme tid. Helligånden er derimod allestedsnærværende (Sl 139,7). Gennem Helligånden ville Kristus blive tilgængelig for alle, uanset hvor de var eller hvilken fysisk afstand, som skilte dem fra Kristus.

Hvordan har du oplevet Helligåndens virkelighed, selv om hans natur og den måde, han virker på i vores liv, ikke er let at forstå?

Til at tænke over

Helligånden er en person

Ellen White skrev, at "Helligåndens natur er et mysterium. Mennesker kan ikke forklare det: for Herren har ikke åbenbaret det for dem... Med hensyn til sådanne mysterier, som er alt for uudgrundelige for menneskers forstand, er tavshed guld." (*Mesterens efterfølgere*, s. 32).

Men hun bekræfter også, at "Helligånden er en person; for han vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn ... Han er også nødt til at være en guddommelig person, ellers kunne han ikke ransage de dybder, der er gemt i Guds sind." (Ellen White, *Evangelism*, s. 616-617.) Denne udtalelse bygger på Bibelen (Rom 8,16 og 1 Kor 2,10-11). Selv om vi er begrænsede af vores menneskelige natur, ved vi altså gennem Skriften i det mindste, at Helligånden er en person, og at han er guddommelig. Dette bekræftes af, hvad Jesus sagde om Helligånden.

Joh 14,26;
15,26; 16,7-14

Nævn nogle af de handlinger som viser, at Helligånden er en person.

Jesus omtalte adskillige aktiviteter, som Helligånden udfører, og alle forudsætter en personlighed. Hvem er bedre end en person til at lære os og minde os om alle de ting, Jesus sagde (Joh 14,26)? Eller hvem er bedre til at vidne om Jesus end en person (Joh 15,26), overbevise verden (Joh 16,8), vejlede os i hele sandheden og også høre og tale (Joh 16,13)?

I overensstemmelse med Jesu lære gør de nytestamentlige forfattere det klart, at Helligånden har en persons grundlæggende kendetegn: vilje (1 Kor 12,11), intelligens (ApG 15,28; Rom 8,27) og følelser (Rom 15,30; Ef 4,30).

Da Helligånden er en person, må vi i ydmyghed underkaste os hans vilje og ledelse. Vi vil indbyde ham til at bo i vores hjerter (Rom 8,99), forny vores liv (Tit 3,5) og frembringe åndens frugt i vores karakter (Gal 5,22-23). På egen hånd er vi hjælpeløse; kun gennem hans kraft, som virker i os, kan vi blive det, vi er blevet lovet gennem Jesus.

Helligånden er en gave; og ligesom de fleste gaver kan den afvises. Hvordan kan du hver dag sikre dig, at du ikke vender dig bort fra det, Helligånden ønsker at udrette i dit liv?

Til at
tænke over

Helligånden er guddommelig

Da Jesus omtalte Helligånden over for disciplene, kaldte han ham "en anden talsmand" (*Joh 14,16*). Det græske ord, Jesus benyttede for "en anden" er *allos*, som betyder "en anden af samme slags", i modsætning til *heteros*, "en anden af en anden slags eller kvalitet." Den samme lighed i natur, som binder Faderen og Sønnen sammen, ses i forholdet mellem Sønnen og Helligånden.

Jesus sagde, at Helligånden skal forkynde "hvad der kommer" (*Joh 16,13*). Kun en guddommelig person kan fortælle om fremtiden (*Es 46,9-10*).

Helligåndens guddommelighed bekræftes også af den rolle, han har i Skriftens inspiration, en funktion, som Jesus klart og tydeligt anerkendte. Han sagde: "David har selv sagt ved Helligånden" (*Mark 12,36*), en henvisning til *Sl 110,1*.

Jesus var hele tiden under Helligåndens ledelse, mens han var her på jorden. Efter at han blev salvet med Helligånden ved sin dåb (*Matt 3,16-17*) blev han "ført af Ånden" ud i ørkenen (*Luk 4,1*). Efter sin sejr over fristeren vendte han "i Åndens kraft tilbage til Galilæa" for at fortsætte sin gerning (*Luk 4,14*). De mirakler, han udførte, blev gjort gennem Helligånden (*Matt 12,28*). Den kendsgerning, at Guds søn var afhængig af Helligånden, er en anden tilkendegivelse af Helligåndens guddommelighed; for det er svært at forestille sig Guds søn være afhængig af nogen eller noget, der ikke var guddommeligt.

Yderligere bevis for Åndens guddommelighed finder vi i de tekster, der omtaler ham sammen med Faderen og Sønnen som tre ligeværdige personer. Jesus gav sine disciple befaling om at døbe de nye troende "i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn" (*Matt 28,19*).

Matt 12,31-32

Hvordan er disse vers en hjælp for os til at forstå Helligåndens guddommelighed?

Sammenligningen mellem at tale imod Menneskesønnen, en synd der kan tilgives, og at tale imod Helligånden, en synd der ikke kan tilgives, viser, at Ånden ikke er et almindeligt væsen. Gudsbespottelse er en synd, som begås direkte imod Gud. Vi kan derfor drage den slutning, at Helligånden er en af de tre personer i guddommen. Der er skrevet meget om 'den utilgivelige synd'; tekstens umiddelbare sammenhæng henviser til mennesker, som er så forhædede imod Helligånden og hans rolle i at frelse mennesker, at de tilskriver hans arbejde til djævelen!

Helligåndens arbejde

Joh 16,8

Hvilket nødvendigt arbejde udfører Helligånden for at forberede os på at tage imod Frelseren?

Hvem ville tage medicin, med mindre de var klar over, at de var syge? På samme måde kan vi ikke blive frelst, hvis vi ikke er klar over, at vi er syndere. Stille, men støt overbeviser Helligånden os om, at vi har syndet, er skyldige og under Guds retfærdige dom. Dernæst leder Helligånden os til Kristus, idet den vidner om ham (Joh 15,26), den eneste som kan frelse os. Siden Jesus er sandheden (Joh 14,6), fører Helligånden os til "hele sandheden" (Joh 16,13) ved at føre os til Jesus. Det kunne ikke være anderledes; Helligånden kaldes trods alt også for "sandhedens ånd" (Joh 14,17).

Når vi er blevet overbevist om synd (som indbefatter anger og omvendelse fra vores synd) og ledes til Jesus og hans sandhed, er vi rede til, at Helligånden udfører sit største arbejde.

Joh 3,5-8

Hvorfor er det så altafgørende at blive "født af Ånden"?

De, som har forsøgt at forandre deres liv på egen hånd ved, hvor håbløse deres anstrengelser er. Uden guddommelig indgriben er det umuligt for os at forvandle vores svækkede syndige liv til en ny skabning. En synders genfødsel kræver den form for skaberkraft, som kun den guddommelige Helligånd kan frembringe. Vi frelses "ved det bad, der genføder og fornyer ved Helligånden" (Tit 3,5). Hvad Helligånden gør, er ikke en modificering eller forbedring af vores gamle liv, men en forvandling af vores natur, skabelsen af et nyt liv. Resultaterne af et sådant mirakel er tydelige og udgør et uigen- driveligt argument til fordel for evangeliet.

Vi har ikke kun brug for Helligåndens gerning i begyndelsen af vores kristne liv; vi har brug for ham hele tiden. Han underviser os og minder os om alt det, Jesus lærte (Joh 14,26) for at styrke vores åndelige vækst. Hvis vi tillader det, vil han altid være med os som vores hjælper, talsmand og trøster (Joh 14,16).

Det er svært at ændre dårlige vaner. Og selv om vi holder op med dem, kan vi let falde tilbage i dem, hvis vi ikke hele tiden er på vagt. Hvad bør vores naturlige svagheder og tilbøjeligheder fortælle os om vores konstante behov for at være overgivet til Helligånden?

Til at tænke over

Fyldt med Helligånden

Der er ingen tvivl om, at det er vigtigt at vide, hvem Helligånden er. Men denne kundskab er meningsløs, medmindre den får os til at åbne os, så han helt kan fylde vores liv. Jesus gjorde det klart, at hvis vi ikke hver dag inviterer den himmelske gæst til at være sammen med os, er der en anden slags ånd, som er ivrig efter at udfylde det tomme liv og forårsage en åndelig katastrofe. (Matt 12,43-45). Jesus var selv "fyldt af Helligånden" (*Luk 4,1*). "Han modtog dagligt på ny Helligåndens dåb." (Ellen White, *Lys over hverdagen*, 1. bind. s. 127).

Luk 11,9-13

Hvad fortæller disse vers om, hvordan vi modtager Helligånden? Hvad viser disse vers om Faderens villighed til at give os Helligånden?

Under den sidste nadver lovede Jesus sine disciple, at han ville sende Helligånden. Han understregede Helligåndens trøstende og undervisende arbejde, som ville opfylde deres behov på det tidspunkt. Men efter Jesu opstandelse var forholdene anderledes, og disciplene stod over for helt nye udfordringer.

ApG 1,4-8

Hvad var Jesu fokus i sit løfte om Helligånden efter opstandelsen?

ApG 1,5 indeholder den eneste gengivelse, hvor Jesus taler om at blive døbt med Helligånden. Johannes døbereren havde omtalt denne specielle dåb (Matt 3,11; Joh 1,33), men den skulle vente til efter Jesu himmelfart. Hvad betyder det at blive døbt med Helligånden? I ApG 1,8 forklarer Jesus selv dette med et parallelt udtryk. "I skal døbes med Helligånden" (*ApG 1,5*), "når Helligånden kommer over jer" (*ApG 1,8*). At blive døbt er at blive helt nedsænket i noget, som regel i vand. Det indbefatter hele personen. At blive døbt med Helligånden betyder at være helt under Åndens indflydelse, helt fyldt af Helligånden (Ef 5,18). Dette er ikke en 'engang for altid'-oplevelse, men noget, der hele tiden skal fornyes.

Til at
tænke over

Hvad ville du svare, hvis nogen spurgte dig, om du nogen sinde er blevet "fyldt med Helligånden"? Hvorfor?

Læs Ellen White

- *Testimonies for the Church*, 8. bind, *Den lovede kraft*, s. 19-23
- *Mesterens efterfølgere, Helligåndens gave*, s. 30-34

"Til alle tider og alle vegne, i alle sorger og alle lidelser, når udsigterne er mørke, fremtiden forvirrende, og vi føler os hjælpeløse og ensomme, vil Talsmanden blive sendt som svar på troens bøn. Måske skiller omstændighederne os fra enhver jordisk ven; men ingen omstændigheder og ingen afstand kan skille os fra den himmelske Talsmand. Hvor vi end er, og hvor vi end går hen, er han altid ved vor højre side for at hjælpe, støtte og opmuntre os ...

Helligånden var den største af alle gaver, han [Jesus] kunne bede sin Fader om til ophøjelse af sit folk.

Ånden skulle gives som en genskabende kraft, og uden den ville Kristi offer have været forgæves. Ondskabens magt havde gennem århundreder vokset sig stærkere, og menneskers overgivelse til dette sataniske fangenskab var forbløffende. Synden kunne kun modstås og overvindes ved den mægtige hjælp fra guddommens tredje person, der ikke ville komme med en begrænset kraft, men i guddomskraftens fylde. Det er Ånden, der gør det virkningsfuldt, der er udrettet ved verdens Frelser." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 488 og 489).

Spørgsmål
til drøftelse

1. **Vores menneskelige tendens til selvophøjelse taget i betragtning, hvad kan vi lære af Helligåndens ydmyge og underordnede gerning?**
2. **I sin samtale med Nikodemus sammenlignede Jesus Ånden med vinden. Hvilke åndelige lærdomme kan vi drage fra denne sammenligning?**
3. **Nogle mennesker hævder, at beviset på at være "fyldt med Ånden" er det, man normalt omtaler som "tungetale". Hvordan bør vi forholde os til denne påstand?**
4. **Vi har en tendens til at tænke på Helligåndens gerning som noget, der foregår individuelt, for en person ad gangen, og det er selvfølgelig rigtigt. Men hvordan kan vi samtidigt opleve Åndens virkelige nærværelse som en kirke, som en samlet menighed?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Hvad fortæller Gal 3,1-2 om, hvordan vi modtager Ånden?
- Få en af klassens medlemmer til at give et resume af argumenter for, at Helligånden er en person og ikke identisk med Jesus selv!
 - Sammenlign fx tekster, hvor Fader, Søn og Ånd er omtalt i samme sammenhæng som tre forskellige personer (som Matt 3,16-17 og 28,18-20)
 - Af og til hævder nogle mennesker, at Helligånden og Jesus er den samme person. Prøv at læse tekster som Joh 14,26 og 16,13-15 med tanke på denne påstand: hver gang teksten taler om Jesus, indsæt i stedet Ånden og omvendt - og se, om det giver nogen mening at identificere Helligånden med Jesus selv.

Personligt kristenliv

- Tænk over, hvordan du har erfaret Helligånden inden for den seneste tid, og del evt. dine tanker med klassen! På hvilke måder tror du, at Helligånden kan have arbejdet for og med dig, uden at du nødvendigvis har følt det eller er det bevidst?
- Kan du finde eksempler fra din erfaring, hvor Guds Ånd har hjulpet dig til at sætte større pris på menighedsfællesskabet eller hjulpet dig til direkte at bidrage til menighedens funktion?
- Kan du se Ånden virke i andre mennesker? Hvori ser du frugten af Åndens virke?

Uddybende spørgsmål

- Hvordan kender vi Gud som en person?
 - Gennem Faderen, Sønnen eller Helligånden?
- Hvilke midler bruger Helligånden for at vise os Jesus?
- Du/din menighed får besøg af et menneske, som hævder, at Ånden taler igennem ham/hende? Hvordan vil du afgøre, om det er rigtigt? Hvilke kriterier vil du/l opstille for at kunne "bedømme ånderne"?

Til at
tænke over

- **Helligånden arbejder ikke for at fortælle os om sig selv, men for at vise os Gud i Jesus. Hvis du og jeg ønsker at erfare Helligånden, må vi også glemme os selv og se hen på Jesus!**
- **Hvis Helligånden inspirerede Skriften, og Helligåndens hovedopgave er at vise os Jesus, må vi se Jesus som Skriftens hovedperson og fokus!**

Forstå
det bedre

Det er vigtigt, at vi anvender korrekte argumenter og observationer, når vi fremstiller vores kristne tro. Vi sætter begrebet sandhed højt. Af og til hævdes det, at brugen af det påpegende stedord (*ekeinos*) i hankønsform i Jesu tale om Helligånden viser, at Jesus tænker på Helligånden som en person: i tekster som Joh 14,26; 15,26 og 16,8.13.16 kan stedordet nemlig normalt ikke henføre til ordet for "Ånd" (græsk *pneuma*), da dette ord er intetkøn. Argumentet holder imidlertid ikke, da stedordet (*ekeinos*) simpelthen henviser til parakletos, talsmanden, som er hankøn.

Til gengæld er selve det faktum, at Jesus anvender det påpegende stedord som et personligt stedord af betydning: på græsk er det normalt ingen grund til at bruge stedordet på denne måde, da udsagnsordets form i sig selv angiver grundledet i sætningen. Ånden er dermed netop fremhævet som en selvstændig person, forskellig fra Jesus selv.

Fra historien

I nyere tid har der været kristne, som udtrykte tvivl om, hvorvidt Helligånden var en person, men ikke tvivlede på Åndens guddommelighed. I den tidlige kristne kirke var det stort set omvendt: det var tydeligt ud fra den måde, Skriften talte om Helligånden, at han var en person, hvorimod det krævede mere studium og diskussion at nå frem til enighed om, at han var Gud.

NOTER

Frelse

Ugens vers

"For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (*Joh 3,16*).

Introduktion

Vi siger tit, at døden er en del af livet. Men døden er benægtelsen af liv, ikke en del af det. Vi er imidlertid så vant til døden, at vi giver den en forkert betegnelse og kalder den det modsatte af, hvad den egentlig er. Uanset hvordan vi opfatter døden, er en ting sikker: uden guddommelig hjælp vil evig død blive alles skæbne.

Heldigvis er denne hjælp givet. I sin uendelige kærlighed tilbyder Gud os frelse gennem Kristus. Da englen bebudede Messias' fødsel, gav han ham navnet Jesus (fra et hebraisk ord, som betyder frelse), "for han skal frelse sit folk fra deres synder" (*Matt 1,21*).

I denne uge vil vi studere Jesu frelsende gerning. Vi vil først fokusere på grundlaget for vores frelse og senere på følgerne af den.

Bibelen er tydelig. Vi har kun to valgmuligheder med hensyn til vores synd. Enten betaler vi for vores synd i ildsøen, eller vi accepterer Kristi betaling for dem på korset. Lad os ydmyge os og forny vores tro på Jesus som vores personlige frelser, når vi igen studerer Guds fantastiske nådegave til os i Kristus.

Ugens tekster

- Luk 18,9-14
- Joh 6,44
- Luk 15,3-10
- Matt 20,28
- Joh 8,34-36
- Joh 6,35.47-51

Frelsen er en gave fra Gud

Joh 3,16

Verset benytter to udsagnsord til at beskrive, hvad Gud gjorde for at frelse os. Hvad er forbindelsen mellem disse to udsagnsord? Hvad siger de om oprindelsen til vores frelse?

Vores udsagnsord at elske, især den tilfældige måde det ofte bruges på i dag, er ikke tilstrækkelig til at udtrykke den dybde af omsorgsfuld interesse, som udtrykkes i det græske udsagnsord *agapaō*, at elske. I Det Nye Testamente viser dette udtryk og det tilsvarende navneord *agapō*, kærlighed, Guds dybe og vedvarende kærlighed over for sine skabninger, som er totalt uværdige til at modtage en sådan kærlighed. Kærlighed er den mest fremtrædende af Guds egenskaber. Han ikke alene viser os kærlighed, han er kærlighed (1 Joh 4,8).

Guds kærlighed er ikke en impuls baseret på følelser eller privilegier. Hans kærlighed er ikke selektiv; den er heller ikke afhængig af, hvad vi gør. Gud elsker verden, dvs. alle mennesker, også dem som ikke elsker ham.

Sand kærlighed kendetegnes ved de handlinger, den frembringer. Vi mennesker kan måske af og til sige, at vi elsker nogen, mens vores handlinger viser det modsatte (1 Joh 3,17-18). Sådan er det ikke med Gud. Hans kærlighed ses i hans handlinger. Af kærlighed gav han sin eneste søn for at frelse os. Ved at gøre dette gav Gud alt, han havde, dvs. han gav sig selv.

Luk 18,9-14

Hvad fortæller denne beretning os om, hvordan vores holdning over for Gud og hans nåde bør være?

Vi har givetvis læst denne lignelse så mange gange, at vi ikke bliver overrasket over Jesu udtalelse: "Jeg siger jer: Det var ham [tolderen], der gik hjem som retfærdig, ikke den anden" (*Luk 18,14*). Men de, som hørte Jesus, da han kom med denne udtalelse, må være blevet forbløffede. Var dette ikke et uretfærdigt resultat?

Jo, det var helt og aldeles ufortjent. Sådan er det med frelse. Det er en gave fra Gud. Gaver skal ikke fortjenes; de skal ganske enkelt modtages. Vi kan ikke købe os frelse; vi kan kun modtage den. Selv om Jesus aldrig brugte udtrykket nåde, lærte han klart og tydeligt, at frelse kommer af nåde, og nåde er at blive givet noget, du ikke fortjener.

Til at tænke over

Hvis Gud gav dig, hvad du fortjener, hvad ville det være og hvorfor?

Frelse er Guds initiativ

Joh 7,28;
8,29; 12,49

En enkel gennemgang af evangelierne viser, at vores frelse helt og fuldt er Guds fortjeneste. Jesus kom ikke til denne verden, fordi vi inviterede ham, men fordi Faderen i sin kærlighed til os sendte ham. Faderens initiativ bekræftes af Jesu gentagne brug af udtrykket "Han, som har sendt mig" og "Faderen, som har sendt mig."

Joh 6,44

Hvad mere gør Faderen for vores frelse?

På trods af det faktum, at vi var syndere og ikke elskede Gud, elskede han os og skabte en måde, hvorpå vores synder kunne blive tilgivet gennem hans søn (1 Joh 4,10). Det er denne fantastiske kærlighed, som drager os til ham.

Det er ikke kun Faderen, som er involveret; Sønnen har også en meget aktiv part i vores frelse. Han kom med en meget bestemt opgave. "Menneskesønnen er kommet for at opsøge og frelse det fortabte" (*Luk 19,10*). Hver gang vi mediterer over hans ophøjelse fra jorden, drager han os til sig (*Joh 12,32*).

Luk 15,3-10

Hvor langt er Gud villig til at gå i sin indsats for at frelse os?

Disse to parallelle lignelser viser, at Gud ikke passivt venter på, at vi skal komme til ham, men at han aktivt opsøger os. Vi har en opsøgende Gud. Det gør ingen forskel, om vi er faret vild, om vi er langt borte på et farligt sted, eller om vi er faret vild derhjemme; Gud vil utrætteligt søge efter os, indtil han finder os.

"Ligeså snart fåret farer vild, fyldes hyrden med sorg og ængstelse. Den ene gang efter den anden tæller han sin flok. Når han er overbevist om, at han har mistet et får, sover han ikke. Han forlader de nioghalvfems i folden og går ud for at lede efter det bortkomne får. Jo mørkere og mere stormfuld natten er, og jo farligere vejen er, desto større er hyrdens ængstelse og desto ivrigere søger han. Han gør alt, hvad han kan for at finde dette ene mistede får.

Det er en stor lettelse for ham, når han i det fjerne hører det første svage skrig. Idet han følger lyden, klatrer han op ad de stejleste skrænter og med risiko for sit eget liv går han helt hen til afgrundens kant. Sådant blive han ved med at lede, mens råbet, som bliver svagere, fortæller ham, at hans får er ved at dø. Til sidst bliver hans anstrengelse belønnet; det tabte bliver fundet." (*Ellen White, Lys over hverdagen*, 1. bind, s. 183.)

Det krævede døden

Johannes Døber beskrev Jesus som "Guds lam, som bærer verdens synd" (*Joh 1,29*). Dette billedsprog var let at forstå for enhver israelit, som kendte til ofringerne i templet og deres historie, gengivet i Det Gamle Testamente. Abraham havde vist sin tro på, at "Gud vil selv udse sig et offerlam", og Gud tilvejebragte det dyr, som skulle ofres i stedet for Isak (1 Mos 22,8-13). I Egypten blev et lam slagtet af israelitterne som et symbol på deres guddommelige befrielse fra syndens fangenskab (2 Mos 12,1-13). Senere, da helligdomstjenesten blev indstiftet, skulle to lam ofres på alteret hver dag, et om morgenen og et ved solnedgang (2 Mos 29,38-39). Alle disse ofre var symboler på Messias, der kom "som et lam, der føres til slagtning"; for "Herren lod al vor skyld ramme ham" (*Es 53,6-7*). Ved at udpege Jesus som "Guds lam, som bærer verdens synd" (*Joh 1,29*) viste Johannes Døber hen til Jesu offerdøds stedfortrædende karakter.

I løbet af sin gerning forudsagde Jesus gentagne gange sin død, selv om det var svært for disciplene at forstå, hvorfor han måtte dø (*Matt 16,22*). Lidt efter lidt forklarede Jesus den store hensigt med sin død.

Matt 20,28
Joh 10,11

Hvilke illustrationer benyttede Jesus for at vise, at han skulle dø i vores sted?

"Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner" (*Joh 15,13*). Dette passer, selv om de ikke forstår eller tager imod dette offer. På korset udgød Jesus sit blod "for mange til syndernes forladelse" (*Matt 26,28*).

Det er vigtigt at indse, at Jesus døde frivilligt. På samme måde som Faderen gav sin eneste søn, gav Sønnen sit eget liv for at frelse menneskene. Ingen tvang ham til det. "Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv" (*Joh 10,18*), sagde Jesus.

Selv Kajfas, som åbent fornægtede Jesus og stod i spidsen for sammensværgelsen om at slå ham ihjel, kom ufrivilligt til at anerkende Jesu stedfortrædende død (*Joh 11,49-51*).

Til at
tænke over

Tænk over, hvor megen utaknemlighed menneskene viser over for Gud og det, han har givet os i Jesus Kristus. Hvordan kan vi sikre os mod at falde i denne grøft? Hvorfor er det så let at komme til at gøre det, især når vi oplever vanskeligheder?

Fri fra synd

Uden Kristus var vi slaver af den syndige menneskenatures onde tilbøjeligheder. Vi ville leve på en selvcentereret måde, hvor vi forsøger at tilfredsstille os selv frem for at leve til Guds ære. Det uundgåelige resultat af dette åndelige slaveri er død; for syndens løn er døden.

Men Jesus kom "for at udråbe frigivelse for fanger..., for at sætte undertrykte i frihed" (*Luk 4,18*). Der er ikke tale om bogstavelige fanger, men Satans åndelige fanger (Se *Mark 5,1-20*; *Luk 8,1-2*). Jesus frigav ikke Johannes Døber fra Herodes' fængsel; men han frigav dem, som var bundet af et syndigt livs lænker, og befriede dem fra skyldens tunge byrde og evig fordømmelse.

Joh 8,34-36

Hvilket stort løfte finder vi i disse vers?

Ordet *virkelig* i vers 36 viser, at der også findes en falsk form for frihed, som faktisk lænker mennesker til endnu mere ulydighed mod Gud. Jesu tilhørere satte deres lid til deres slægtskab med Abraham for deres håb om frihed. Vi løber den samme risiko. Fjenden ønsker, at vi skal stole på hvad som helst for vores frelse – fx vores kundskab om trospunkter, vores egen guds frygt eller vores optegnelse over, hvad vi har gjort for Gud – hvad som helst andet end Kristus. Men intet af dette andet, hvor vigtigt det end måtte være, er i stand til at fri os fra synden og dens fordømmelse. Den eneste sande frigører er Sønnen, som aldrig var syndens slave.

Jesus elskede at tilgive synd. Da fire mænd bragte en lam mand til ham, vidste han, at denne mands sygdom skyldtes hans udsvævende liv; men han vidste også, at manden havde angret. I mandens bedende blik så Jesus et hjerte, der længedes efter tilgivelse og en tro på, at Jesus var hans eneste redning. Blidt sagde Jesus til ham: "Søn, dine synder tilgives dig" (*Mark 2,5*). Dette var det bedste, manden nogen sinde havde hørt. Fortvivlelsens byrde forsvandt fra hans sind, og han fyldtes med tilgivelsens fred. I Kristus fandt han både åndelig og fysisk helbredelse.

I en farisæers hjem vaskede en syndig kvinde Jesu fødder med sine tårer og salvede dem med parfume (*Luk 7,37-38*). Jesus, som opfattede farisæerens mishag, forklarede for ham, at "hendes mange synder er tilgivet" (*Luk 7,47*). Så sagde han til hende: "Dine synder er tilgivet" (*Luk 7,48*).

"Dine synder er tilgivet." Hvorfor er dette den bedste udtalelse, nogen af os nogen sinde kan høre?

Til at tænke over

Kristus giver os evigt liv

Vi fortjener at dø på grund af vores synd. Men på korset tog Kristus vores plads og tog den dødsstraf på sig, som ellers var vores. Han, som var uskyldig, tog vores skyld på sig og fik vores straf, så vi, som er syndere, kunne erklæres uskyldige. I stedet for at dø modtager vi gennem ham evigt liv. Joh 3,15 giver os følgende fantastiske løfte, at "enhver, som tror, skal have evigt liv i ham", et løfte, som gentages i Joh 3,16.

Nogle tror, at selv efter at have taget imod Jesus som deres frelser, vil løftet om evigt liv kun blive virkelighed efter hans genkomst. Men løftet om frelse er udtrykt i nutid: "Den, der tror på Sønnen, har evigt liv" (Joh 3,36). Den, der tror på Jesus Kristus "har evigt liv" nu "og kommer ikke for dommen" på den sidste dag, "men er gået over fra døden til livet" (Joh 5,24). Så selv om vi dør og sover i graven, bortager denne midlertidige hvile ikke det evige livs virkelighed.

Når Jesus bliver vores frelser, får vores liv en helt ny mening, og vi kan glæde os over en rigere og mere hel tilværelse. "Jeg er kommet," sagde Jesus, "for at de skal have liv og have i overflod" (Joh 10,10). I stedet for midlertidige verdslige glæder, som fylder os uden at tilfredsstille os, tilbyder han os et liv, som leves på en helt anden måde, fyldt med udtømmelig tilfredsstillelse i ham. Dette nye liv i overflod inkluderer hele vores liv. Jesus udførte mange mirakler for at genoprette mange menneskers fysiske tilværelse. Men han ønskede mest af alt at give dem et fornyet åndeligt liv, uden synd, fyldt med tro på ham og visheden om frelse.

Joh 6,35.47-51

Hvilket billede brugte Jesus for at udtrykke resultatet af at tage imod ham? Hvad betyder dette rent praktisk i vores hverdag?

Til at
tænke over

Meditér over ideen om evigt liv. Der er ikke kun tale om en eksistens uden ende, men fremfor alt en velsignet, tilfredsstillende og lykkelig tilværelse på den nye jord i kærlig samhørighed med Gud. Hvordan kan vi allerede nu, selv om vi endnu lever i denne verden, begynde at glæde os over, hvad det vil sige at have evigt liv, om end kun delvist?

Læs Ellen White

- *Vejen til Kristus, Synderens behov for Kristus*, s. 16-22
- *Selected Messages*, 1. bind, *Emne præsenteret i 1883*, s. 350-354

"Først når vi betragter den korsfæstede Frelser, forstår vi fuldt ud storheden og betydningen i det offer, som Himmelens Majestæt bragte for os. Frelsesplanen bliver herliggjort for os, og tanken om Golgata vækker levende og hellige følelser i os. Pris til Gud og Lammet vil lyde fra vores hjerter og vores læber; for hovmod og selvdyrkelse kan ikke trives i det menneske, som holder begivenhederne på Golgata friskt i sit sind.

Den, som ser Frelserens uforlignelige kærlighed, vil få højnet sine tanker, blive ren i hjertet og forvandlet i karakteren. Han vil bringe lyset videre ud i verden for i nogen grad at genspejle denne forunderlige kærlighed. Jo mere vi reflekterer over Kristi kors, desto mere vil vi gøre apostlens ord til vores egne, når han siger: "Men gid det aldrig må ske for mig, at jeg er stolt af andet end af vor Herre Jesu Kristi kors; ved ham er verden blevet korsfæstet for mig, og jeg for verden" (*Gal 6,14*)." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 482).

Spørgsmål
til drøftelse

1. **Frelsen er en gave. Det betyder, at den er gratis. Men hvad koster det at tage imod denne gave, og hvorfor er den det værd, uanset, hvad det koster?**
2. **Vores frelse er et resultat af Guds initiativ. Han gør alt, hvad han kan, for at frelse os. Men Jesus sagde også: "Søg først Guds rige og hans retfærdighed" (*Matt 6,33*). Hans ord: "Kæmp for at komme ind gennem den snævre port" (*Luk 13,24*) antyder, at vi skal søge vores frelse. Hvordan forklarer du denne tilsyneladende modsætning?**
3. **Hvordan viser Jesu død på korset Guds retfærdighed? Hvordan viser den også Guds nåde?**
4. **Hvad ville det fortælle om syndens alvor, hvis vi kunne arbejde os til evigt liv gennem anstrengelser og gode gerninger? Tænk over, hvor frygtelig synden må være, siden Jesu død var det eneste, der kunne sone den.**
5. **Religiøse jøder ser sabbatten som en forsmag på himlen. Hvordan giver denne ide mening?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

Lad medlemmerne af din klasse hver især finde, evt. forberedt hjemmefra, tre bibelvers, som de synes i særlig grad fremhæver Guds kærlighed. Saml teksterne i klassen og læs dem sammen.

Personligt kristenliv

Det er ikke let at elske. Tænk over, hvad der gør det vanskeligt for dig, og hvad der i praksis kan hjælpe dig til at være mindre selvoptaget og mere selvopofrende i forholdet til andre. Del evt. din erfaring og dine tanker med din klasse.

Mødet med dagligdagen

Find eksempler fra medierne eller din egen hverdag fra ugen der gik, på mennesker som gav noget af sig selv for at hjælpe dem, der var svagere stillet. Del eksemplerne med din klasse.

Til at tænke over

- **Det er ikke muligt at forestille sig nogen større kærlighed end den, som den Almægtige udviser mod den mest ringe og udstødte. Ved selv at blive menneske og dø som en fortabt synder har Gud givet et eksempel på absolut kærlighed.**
- **Treenighedslæren og al sund kristen teologi er bygget på dette eksempel. Hvis Jesus ikke var evig og sand Gud, der blev fuldt og helt menneske, var Guds kærlighed ikke længere absolut, og det mest enestående ved den kristne tro ville forsvinde.**
- **At forestille sig, at vores frelse udspringer af nogen form for menneskelig fortjeneste og ikke har hele sit ophav i Guds absolute kærlighed, er i modstrid med kristentroens kerne.**

Uddybende spørgsmål

Frelse fra synd indeholder flere aspekter, fordi synd indbefatter både syndige handlinger og syndige motiver, og fordi frelsen indebærer både frigørelse fra den skyld, synden har bragt, fra den magt synden har over os, og fra syndens følger, såsom sygdom og død.

- **Hvordan og hvornår bliver du frigjort/frelst fra syndens skyld?**
- **Hvordan og hvornår bliver du frigjort/frelst fra syndens magt over dit liv?**
- **Hvordan og hvornår bliver du frigjort/frelst fra syndens følger?**

To yderligheder har ofte skabt problemer i forbindelse med frelseslæren:

- Hvad er problemet med den tankegang, at hvis man "én gang er frelst, er man altid frelst?"
- Hvad er problemet med den tro, at man for at blive frelst skal være "syndfri"?

Det betyder

Det danske ord "frelse" kommer af et gammel ord "frihalse". Det henviser til, at slavers lænker eller halsbånd blev løsnet, når de blev frigivet. Det bibelske ord oversat med "forløsning" eller "genløsning" har lidt af samme betydning (som i Salme 130,7).

Forstå
det bedre

I år 1900 kæmpede Adventistkirken med en vildfarelse, der udsprang under påvirkning af den såkaldte "hellighedsbevægelse" i USA. Der udviklede sig en tro på, at den troende kunne blive frigjort fra syndens følger i sit liv og opnå, hvad der blev kaldt "helligt kød", hvor den troende var blevet syndfri. Dette synspunkt blev stærkt afvist af kirken og fordømt i en lang række udtalelser fra Ellen White, hvori hun gjorde det klart, at ingen opnår syndfrihed, før Jesus kommer igen.

- **Læs evt. kapitel 3 i Paul Birch's Så Stor en Frelse fra Dansk Bogforlag. I dette kapitel (Løsningen: Frelse, s. 36-51) gennemgås ord og udtryk, der udtrykker begrebet i frelse i Bibelen.**

NOTER

Hvordan bliver vi frelst?

Ugens vers

"Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham." (*Joh 3,14-15*).

Introduktion

Da israelitterne blev bidt af slanger i ørkenen, bad Gud Moses om at lave en kobberslange og sætte den på en stang, så alle, der var blevet bidt, kunne se hen på den og leve.

Hvilke helbredende egenskaber kan en kobberslange have? Ingen. Helbredelse kom alene fra Gud. Ved at se på kobberslangen viste israelitterne deres tro på Gud som deres eneste håb for liv og frelse. Gud ønskede at lære dem en åndelig lektie. Han forvandlede dødens symbol til et symbol på liv. Denne kobberslange var et symbol på Kristus, som blev den, der bar vores synd for at frelse os. I tro kan vi alle se hen til Kristus, løftet op på korset, og finde helbredelse for den gamle slange, Satans dødelige bid. Uden dette er det vores skæbne at dø i vores synd. Guds ord udtrykker, hvad der bør være pinefuldt indlysende: som mennesker er vi syndere, der har brug for nåde. Denne nåde er blevet tilbudt os i Jesus Kristus.

I denne uge vil vi studere Jesu lære med hensyn til de enkle praktiske skridt, der er nødvendige for at blive frelst.

Ugens tekster

- Luk 5,27-32; 13,1-5
- Matt 22,2-14
- Zak 3,1-5
- Joh 8,30-31
- Luk 14,25-27

Indse dit behov

Luk 5,27-32

Hvordan kan du vide, hvilken gruppe du tilhører?

Mange mennesker er fysisk sunde og "har ikke brug for læge." Men hvem er åndeligt raske? Blandt alle mennesker er der ingen, der "gør godt, ikke en eneste" (Sl 14,3); ingen er retfærdig i sig selv (Rom 3,10). Vi kan måske udføre nogle moralsk gode handlinger, men vi kan ikke gøre os selv retfærdige over for Gud. Så ved at sige, at han ikke var "kommet for at kalde retfærdige" (Luk 5,32), henviste Jesus til farisæerne, som troede, at de var retfærdige, selv om de ikke var det. Selv om de mente, at alt var godt i deres forhold til Gud, var de desværre åndeligt blinde (Joh 9,40-41).

Det første skridt på vejen til at modtage helbredelse fra synd er altså at indse vores syndighed og totale mangel på evne til at helbrede os selv. Men hvordan kan vi se vores egentlige behov, hvis vi er blinde? Hvordan kan vi erkende, at vi er syndere, hvis det lige netop er vores synd, som forhindrer os i at se vores sande tilstand?

Joh 16,8

Hvordan kan vores åndelige øjne blive åbnet, så vi kan indse vores desperate behov for en frelser?

Den eneste øjensalve, der kan få os til at se vores sande åndelige tilstand, er Helligånden. Før han kan gøre noget som helst andet for os, er han nødt til at overbevise os om synd. Han bliver ved med at kalde på vores samvittighed for at skabe i os en uundgåelig erkendelse af vores synd og en dyb skyldfølelse, som vil lede os til at læn- ges efter en frelser. Når vi hører dette kald, må vi lytte og adlyde; hvis vi ikke gør det, vil vi før eller siden blive så forhærdede over for Helligånden, at intet kan gøres for os. Hvilken skræmmende tanke!

Til at tænke over

Selv om skyldfølelse ofte er en dårlig ting, hvordan har Helligånden været i stand til at bruge din skyldfølelse til noget godt i dit åndelige liv?

Anger og omvendelse

Det er ikke nok at indse vores synd; der må følge anger og omvendelse med. Den bibelske betydning af anger indbefatter tre aspekter: erkendelse af ens synd, sorg over synden og ønsket om ikke at synde igen. Hvis et af disse led mangler, er det ikke sand omvendelse. Judas fx erkendte sin synd, men han manglede sorg over at have forrådt sin mester (Matt 27,3-4). Han blev overvældet af samvittighedskvaler, men ikke af anger. Hans bekendelse udsprang af frygt for følgerne, ikke pga. hans kærlighed til Kristus.

Både Johannes Døber og Jesus begyndte med at prædike: "Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!" (Matt 3,2; 4,17). Senere, da Jesus sendte de tolv på deres første missionsrejse, gik de ud og forkyndte, "at folk skulle omvende sig" (Mark 6,12). Og efter Pinse-dagen formanede Peter folkeskaren til det samme (ApG 2,38; 3,19).

Luk 13,1-5

Læg mærke til de stærke udtalelser, Jesus kom med, for at understrege alles behov for omvendelse for at blive frelst. Hvilket budskab giver han os her hos Lukas?

Jesus bekræftede, at alle mennesker er syndere. Han opfordrede derfor sine tilhørere: "hvis I ikke omvender jer, skal I alle omkomme ligesom de" (vers 5). Uden omvendelse er det umuligt at blive frelst, for manglen på anger og omvendelse viser, at mennesker nægter at overgive sig til Gud.

Vi er blevet fortalt, at "Guds godhed vil føre dig til omvendelse" (Rom 2,4). Hvad betyder det? En stor isblok kan brækkes i mange små isterninger, men terningerne er stadigvæk is. Hvis den samme isblok stilles foran en varmeovn, vil den smelte og blive til vand. Vores stoltheds is kan kun smelte, hvis den udsættes for varmen fra Guds godhed og kærlighed. Det er derfor afgørende for os at dvæle så meget, vi kan, ved de mange beviser, vi har fået på Guds kærlighed til os.

"Vi angrer ikke, for at Gud skal elske os; men han åbenbarer sin kærlighed til os, for at vi skal angre." (Ellen White, *Lys over hverdagen*, 1. bind, s. 184.)

Hvad er beviserne på Guds kærlighed? Hvad har du set og erfaret og lært, som giver dig gode argumenter for at stole på hans godhed? Hvorfor er det så vigtigt altid at dvæle ved disse argumenter, især i vanskelige tider?

Til at tænke over

Tro på Jesus

Sand omvendelse går hånd i hånd med tro på Jesus som vores eneste frelser. Jesus talte tit om nødvendigheden af at tro på ham for at kunne modtage hans velsignelser. "Alt er muligt for den, der tror" (Mark 9,23). Det er afgørende at have tro, hvis vi skal blive frelst. Dette ved Satan godt, og derfor gør han alt, han kan for at forhindre os i at tro (Luk 8,12).

Hvad betyder det ifølge Jesus at tro? Det er mere end en vag følelse af, at et eller andet vil ske. Det er mere end en mental handling. En tro, der fører til frelse, er ikke uden indhold. Tvært imod; tro har et bestemt objekt, nemlig Jesus Kristus. Tro er ikke kun at tro på et eller andet, men især at tro på en bestemt person. Tro er at have tillid til Jesus og hans død for os. At tro på Jesus betyder at kende ham, forstå hvem han er (Joh 6,69) og at modtage ham personligt (Joh 1,12).

Gud elskede verden så meget, at han gav os Jesus, så alle, som virkelig tror på ham, kan have evigt liv. Hans død betyder dog ikke, at alle bliver frelst. Vi er nødt til at blive dækket af hans retfærdighed. Ved at tro på ham har vi retfærdighed, sikkerhed og et mægtigt løfte om, at han vil oprejse os på den yderste dag (Joh 6,40).

Jesus forsikrede kvinden, som havde levet et syndigt liv: "Dine synder er tilgivet... Din tro har frelst dig" (Luk 7,48.50).

Hvad betyder det? Frelser vores tro os?

Evangelierne fortæller, at nogle gange, når Jesus helbredte, sagde han til dem: "Din tro har frelst dig" (Matt 9,22; Mark 10,52; Luk 17,19). Ved at sige dette, indikerede han ikke, at deres tro havde en helbredende kraft i sig selv. Deres tro var kun en fuldstændig tillid til Jesu helbredende kraft. Troens kraft kommer ikke fra den som tror, men fra den Gud som vedkommende tror på.

Hvorfor er vi nødt til at være meget forsigtige i den måde, vi forstår troens rolle mht. bøn på, især når det gælder bøn om helbredelse? Hvorfor er det forkert at uddrage fra versene ovenover, at hvis der ikke sker helbredelse, når vi beder, er det fordi vi ikke har nok tro?

Til at tænke over

Bryllupsklæder

Jesus kom med en udtalelse til folket, som fuldstændig må have chokeret dem: "Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget" (*Matt 5,20*). Ingen var mere påpasselig med at overholde loven til punkt og prikke end farisæerne. Alligevel var det ikke godt nok, for deres opførsel skulle mere imponere andre mennesker end glæde Gud. Jesus advarer os om ikke at gøre det samme (*Matt 6,1*).

Men hvordan kan vi så blive retfærdige over for Gud? Lignelsen om bryllupsfesten giver os et hint om, hvor vi finder kilden til sand retfærdighed.

Matt 22,2-14
Es 61,10
Zak 3,1-5

Hvorfor ville kongen sikre sig, at alle gæster havde bryllupsklæder på til festen? Hvad var bryllupsklæderne et symbol på?

Kongen gav alle en gratis bryllupsklædning. De, som var til stede, var tilfældigt blevet indbudt, mens de rejste på vejene, og de havde formodentlig ikke passende tøj til et bryllup eller penge at købe det for. Både invitationen og bryllupsklædningen var en gave fra kongen. Den eneste betingelse for at være til stede ved festen var at modtage begge gaver.

Siden syndefaldet i Edens have er alle mennesker åndeligt nøgne. Adam og Eva følte sig nøgne, efter at de havde været ulydige, og de forsøgte at dække sig ved at sy figenblade sammen. Dette var både skrækkeligt ukomfortabelt og ineffektivt (1 Mos 3,7). Den bedste retfærdighed, noget menneske kan fremvise, er "som snavset tøj" (*Es 64,6*).

Men ligesom i lignelsen giver Gud os den klædning, vi har brug for. Han lavede tøj til Adam og Eva og klædte dem i det (1 Mos 3,21), et symbol på hans retfærdighed, som dækker synderen. Herren skaffer også Kristi retfærdigheds klædning til sin kirke, så den kan "klæde sig i lysende rene linnedklæder" (*Åb 19,8*), "uden mindste plet eller rynke" (*Ef 5,27*). Denne klædning "er Kristi retfærdighed, hans egen fuldkomne karakter, som ved tro gives til alle, der tager imod ham som deres personlige frelser." (Ellen White, *Lys over hverdagen*, 2. bind, s. 116.)

Hvorfor er det vigtigste af alt, det vi tror på, at vi forstår, at vores frelse alene kommer ved den klædning, som Kristus giver os som en gave? Hvorfor må vi altid huske dette?

Til at tænke over

Følg Jesus

Når vi i tro indser vores behov, angrer og bekender vores synd og tager imod Kristi retfærdighed, bliver vi hans disciple. Under sit arbejde kaldte Jesus forskellige mennesker, som Peter, Jakob og Johannes, til at være hans disciple. Dette kald indebar, at de forlod alt og fulgte ham (Matt 4,20.22; Mark 10,28; Luk 5,28). I evangelierne blev udsagnsordet at følge næsten et synonym for en discipel.

Joh 8,30-31

Hvilke to ting er nødvendige for at blive en Jesu discipel?

Nogle forsøger at adskille tro på Jesus fra lydighed mod hans lære, som om det første var vigtigere end det sidste. Men Jesus foretog ikke en sådan opdeling. For ham var begge sider tæt forbundet med hinanden og grundlæggende for sand efterfølgelse. En Jesu discipel er overgivet både til personen Jesus og hans ord. Selv om der kan være en fare i at blive så optaget af læresætninger og trosformer, at vi mister Jesus selv af syne, må vi altid vogte os for at mene, at det eneste, som har betydning for vores vandring med Jesus, er at tro på ham.

Luk 14,25-24

Hvad er den høje pris for at være en Jesu efterfølger?

Jesus brugte ordet hade som en overdrivelse af at elske mindre. Det tilsvarende afsnit i Matthæus forklarer meningen i Jesu ord: "Den, der elsker far eller mor mere end mig, er mig ikke værd, og den, der elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd" (Matt 10,37). Hvis vi ønsker at være Jesu efterfølgere, må Jesus have førstepladsen i vores liv.

Til at
tænke over

Hvad har det kostet dig at være en Jesu efterfølger, hans discipel? Hvad fortæller dit svar om din vandring med Mesteren?

Læs Ellen White

· *Vejen til Kristus, Omvendelse, s. 23-40*

"Vi kan lige så lidt omvendes uden Kristi ånd til at vække samvittigheden, som vi kan blive tilgivet uden Kristus." (Ellen White, *Vejen til Kristus, s. 27*).

"Idet vi ser Guds lam på Golgatas kors, begynder frelsens mysterium at udfolde sig for vores sind, og Guds godhed fører os til omvendelse. Ved at dø for syndere synliggjorde Kristus en kærlighed, der er ufattelig; og idet synderen betragter denne kærlighed, blødgør den hans hjerte, den gør et dybt indtryk på sindet og inspirerer til anger i sjælen." (s. 28).

"Det ydmyge, knuste hjerte, underkastet i oprigtig anger, vil forstå noget af Guds kærlighed og prisen for Golgata; og ligesom et barn bekender over for en kærlig far, sådan vil det oprigtigt angrende menneske bringe alle sine synder frem for Gud. Det står skrevet: "Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os for al uretfærdighed" (*1 Joh 1,9*)." (s. 46).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Mange forsøger at drukne deres skyldfølelser i alkohol, narkotika, verdslige fornøjelser eller ved at fylde deres tilværelse med travlhed. Hvorfor virker ingen af disse løsninger? Hvordan ville du hjælpe nogen, som er i denne situation, til at finde den sande løsning for deres skyld?**
- 2. Det er muligt at indse vores synd uden at bære "den frugt, som omvendelsen kræver." Hvorfor er dette ikke sand omvendelse? Hvilken værdi har denne frugt? Er det gode gerninger, vi gør, for at opnå Guds gunst? Forklar dit svar.**
- 3. Drøft det faktum, at Kristi retfærdighed er gratis, men ikke billig. Selv om vi ikke behøver at betale for den, har Kristus betalt en ufattelig høj pris på korset. Tænk over, hvor dybt vi er faldet, og hvor alvorlig synden må være, når det krævede noget så ekstremt som Guds Søns død for at frelse os fra syndens følger.**

Aktiviteter og dialog

Personligt kristenliv

- Tænk over en sang eller et digt, som kan illustrere din personlige frelseserfaring. Del sangen eller digtet med din klasse.
- Tænk over, hvilke sider ved Guds åbenbaring og frelsesplan, som i særlig grad hjælper dig til at holde fast ved troen – og del evt. dine tanker med klassen.

Mødet med dagligdagen

Som kristne og bibellæsere beskriver vi ofte frelsen i traditionelle udtryk, som mennesker uden vores baggrund kan have svært ved at forstå. Tænk over, hvordan du vil "oversætte" eller forklare følgende udtryk til en person med sekulær baggrund:

- "at give sit hjerte til Jesus"
- "dækket med Kristi retfærdighed"
- "omvendelse"

Hvilke af følgende begreber tror du, at mennesker med almindelig dansk kulturel baggrund har lettest ved at forstå:

- tro – skyld – anger?

Uddybende spørgsmål

- Kan skyldfølelse snyde? Er alle, der føler skyld, rent faktisk skyldige? Føler mennesker, som rent faktisk er skyldige, altid skyld over, hvad de har gjort? Giv evt. eksempler til at underbygge dit svar.

- Tror du, at vores samvittighed udelukkende skyldes vores opvækst og kulturbaggrund, og at den skyld, vi føler, generelt kommer af, at vi er underlagt en kultur med bestemte regler eller traditioner?

- Nogle mennesker ser "samvittigheden" som noget medfødt, ikke alene i den betydning, at vi som mennesker har en naturlig tendens til at vurdere, om handlinger er moralske eller ej, men også i den betydning, at vi fødes med bestemte opfattelser af, hvad der er rigtigt eller forkert!

- Er du enig eller uenig? Begrund dit svar og overvej konsekvenserne!

- Har vi brug for Guds åbenbaring til at vise os, hvad der er rigtigt og forkert?

Forstå det bedre

At vokse i Kristus

Ugens vers

"Jesus svarede ham: "Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige." (*Joh 3,3*).

Introduktion

Nikodemus følte sig draget til Jesus, men turde ikke kontakte ham åbenlyst. Han hilste høfligt på Jesus og anerkendte ham som en lærer, sendt af Gud. Mesteren vidste, at bagved denne høflige hilsen skjulte der sig en søgen efter sandhed. Uden at spille tid fortalte han Nikodemus, at hans største behov ikke var teoretisk viden, men en åndelig fornyelse, en ny fødsel.

Det var vanskeligt for Nikodemus at forstå dette. Han var sikker på, at han havde en plads i Guds rige, fordi han var efterkommer af Abraham, og som en striks farisæer fortjente han vel Guds velvilje? Hvorfor havde han brug for en så radikal forandring?

Tålmodigt forklarede Jesus, at åndelig forvandling sker ved Helligåndens overnaturlige indgriben. Selv om vi ikke kan se eller forstå, hvordan det sker, kan vi se resultaterne. Vi kalder dette omvendelse, et nyt liv i Kristus.

Selv om vi altid bør huske, hvordan Gud kaldte os og ledte os til omvendelse, er vores udfordring at blive ved med at leve i ham hver dag, så han kan forvandle os til at ligne ham mere og mere.

Ugens tekster

- Joh 3,1-15
- 2 Kor 5,17
- Joh 15,4-10
- Matt 6,9-13
- Luk 9,23-24

At fødes på ny

En ivrig kristen konfronterede en dag en politiker og spurgte: "Er du blevet født på ny?" Vred over at blive stillet et så personligt spørgsmål, svarede hun: "Tak, men det virkede godt nok første gang."

Måske gjorde det det; men når vi tager vores syndige natur i betragtning, er vores første fødsel ikke nok, i hvert fald ikke til evigt liv. For at opnå det må vi "fødes igen".

Joh 3,1-15

Læs Jesu samtale med Nikodemus. Hvordan forklarede Jesus, hvad det vil sige at blive født på ny?

Nikodemus var en lærer i Israel og kendte Det Gamle Testaments skrifter, som taler om behovet for "et nyt hjerte" og Guds villighed til at skabe det i os (Sl 51,10; Ez 36,26). Jesus uddybede denne sandhed for Nikodemus og forklarede, hvordan det kan ske.

Samtalen, som den er gengivet i Johannesevangeliet, slutter med Jesu ord. Der er ikke noget svar fra Nikodemus. Han gik sandsynligvis hjem fordybet i grundige overvejelser. I stilhed arbejdede Helligånden med ham, og tre år senere var han parat til åbent at blive en af Jesu disciple.

Det faktum, at det er nødvendigt at blive født på ny, viser tydeligt, at vores første fødsel fra et åndeligt synspunkt ikke er nok. Denne nye fødsel er en dobbelt fødsel af både vand og ånd. I lyset af Johannes Døbers arbejde var det let for Nikodemus at forstå, at henvisningen til at blive født af vand betød at blive døbt i vand. Det, han også havde brug for at vide var, at det at blive født af ånd betyder hjertets fornyelse gennem Helligånden.

Der er ligheder mellem en fysisk og en åndelig fødsel. Begge markerer et nyt livs begyndelse. Desuden er fødslen ikke noget, vi selv frembringer – det er noget, der sker i os. Men der er også en vigtig forskel. Vi var ikke i stand til selv at vælge at komme til verden; men vi kan frit vælge at blive født åndeligt. Kun de, som beslutter at tillade Helligånden skabe et nyt åndeligt liv i sig, bliver født på ny. Gud respekterer vores frihed, og selv om han er ivrig efter at forvandle os, gør han det ikke ved at tvinge os.

Til at tænke over

Tænk over, hvordan Gud ledte dig til omvendelse. Det spiller ingen rolle, om det skete på en dramatisk måde eller gennem en lang og ubemærket forvandlingsproces. Hvordan har du erfaret den nye fødsel?

Et nyt liv i Kristus

Det er kun muligt at blive født på ny gennem Helligåndens arbejde. Jesus benyttede det faktum, at det græske ord *pneuma* betyder både "ånd" og "vind", for at illustrere omvendelsens proces (Joh 3,8). Vinden blæser; ingen af os kan sætte den i gang, styre den eller standse den. Dens mægtige kraft ligger uden for menneskenes kontrol. Vi kan kun reagere på den, enten ved at modstå den eller bruge dens kraft til vores fordel.

På samme måde arbejder Helligånden hele tiden på hvert eneste menneskes hjerte ved at drage dem til Kristus. Ingen kan kontrollere Helligåndens mægtige frelsende og forvandlende kraft. Vi kan modstå den eller give efter for den. Når vi overgiver os selv til dens overbevisende indflydelse, vil Helligånden skabe et nyt liv i os.

Findes der nogen måde, hvorpå vi kan vide, om vi har oplevet den ny fødsel? Ja. Helligånden arbejder usynligt; men resultaterne af hans aktiviteter er synlige. Folk omkring os vil være klar over, at Jesus har givet os et nyt hjerte. Ånden skaber altid ydre synlige resultater af den indre forandring, han skaber i os. Jesus sagde: "I kan altså kende dem på deres frugter" (*Matt 7,20*).

Det nye liv i Kristus er ikke et repareret liv med nogle få ydre forandringer. Det er ikke en modifikation eller forbedring af det gamle liv, men en fuldstændig forvandling.

Tit 3,5-7
2 Kor 5,17
Gal 6,15

Hvad fortæller disse tekster om, hvad den nye fødsel vil føre til i vores liv?

Ved Helligånden indpoder Kristus nye tanker, følelser og motiver i os. Han vækker vores samvittighed, forandrer vores sind, undertrykker ethvert syndigt ønske og fylder os med himlens fred. Selv om forandringen ikke sker på et øjeblik, vil vi med tiden blive en ny skabning i Kristus. Det er nødvendigt; for den oprindelige version, som kom ud af moders liv, står ikke i det rette forhold til Gud.

Til at
tænke over

Tænk over de seneste fireogtyve timer af dit liv. I hvor høj grad var dine omgivelser i stand til at opleve Kristus i dine ord, holdninger og handlinger? Bed om, at Helligånden vil arbejde med de karaktertræk, som endnu trænger til forvandling.

Bliv i Kristus

Et blomstrende åndeligt liv er kun muligt ved hele tiden at være afhængig af Kristus. Jesus benyttede illustrationen med vintræet for at vise os, hvordan vi skulle opnå dette. "Jeg er vintræet, I er grenene" (*Joh 15,5*), sagde han. I Det Gamle Testamente blev Israel fremstillet som et vintræ, som Herren havde plantet (*Es 5,1-7; Sl 80,9-10; Jer 2,21*); men Jesus fortæller, at han "er det sande vintræ" (*Joh 15,1*), og han opfordrer sine efterfølgere til at være forenet med ham på samme måde, som grenene er forbundet med vinstokken.

Joh 15,4-10

Hvad fortæller disse tekster os om en vedvarende forbindelse med Kristus?

En gren, som netop er blevet afskåret fra vinstokken, kan for en tid se ud, som om den er i live, men vil med sikkerhed visne og dø; for den er blevet afskåret fra kilden til liv. På samme måde kan vi kun modtage liv gennem vores forbindelse med Kristus. Men skal denne forening være effektiv, må forbindelsen holdes ved lige. Det er vigtigt at tage tid til andagt om morgenen; men vores forbindelse med Gud må fortsætte hele dagen. At blive i Kristus betyder at søge ham hele tiden, spørge om hans vejledning, bede om hans styrke til at adlyde hans vilje og bønfalde ham om at fylde os med sin kærlighed.

En af de mest bedrageriske snarer er at forsøge at leve det kristne liv uafhængigt af Kristus. "Skilt fra mig kan I slet intet gøre" (*Joh 15,5*). Uden ham kan vi ikke modstå en eneste fristelse, seje over en eneste synd eller udvikle en karakter, der ligner hans. Det nye åndelige liv kan kun vokse ved en uafbrudt forbindelse med Kristus.

Vi får åndelig føde og styrke ved at læse Guds ord og meditere over det. "De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv," sagde Jesus (*Joh 6,63*). Når hans ord er gemt i vores hjerte og sind, vil de inspirere vores bønner, sådan at vores kontakt med Jesus holdes ved lige. Selv om det er let at blive distraheret af "denne verdens bekymringer" (*Mark 4,19*), må vi gøre en bevidst indsats for at blive i Jesus.

Til at tænke over

Hvad er de største forhindringer, som holder dig fra konstant at blive i Kristus? Hvad kan du gøre for at komme af med dem?

Bøn

Sammen med bibelstudium er bøn uundværlig, for at vi kan blive i Kristus og opleve åndelig vækst. Selv Jesus havde brug for at bede for at være forbundet med Faderen. Han efterlod os et eksempel på et liv i bøn. Bøn markerede de afgørende tidspunkter i hans liv. Han bad, da han blev døbt. Han bad tit på ensomme steder før solopgang eller på bjerget efter solnedgang. Nogle gange tilbragte han hele natten i bøn, fx da han udvalgte de tolv apostle. Han bad for at opvække Lazarus. Ikke engang korset forhindrede ham i at bede. Hvis "jeres fader ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det" (*Matt 6,8*), hvorfor behøver vi så at fremlægge vores behov for ham i bøn? Fordi vi gennem bøn lærer at tømme os selv for selvskhed og blive mere afhængige af ham.

"Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer" (*Matt 7,7*) er Jesu løfte til os. Selv om vi ikke har brug for at imponere ham med lange bønner med intetsigende gentagelser (*Matt 6,5-9*), har vi ikke desto mindre brug for at være vedholdende i bøn og klynge os til hans løfter (*Joh 15,7; 16,24*).

Matt 6,9-13

Hvordan kan forskellige dele af Fadervor hjælpe os til at vokse i Kristus?

Jesus er vores talsmand i himlen. Han lærte os derfor at henvende vores bønner til Faderen i hans navn. "Sandelig, sandelig siger jeg jer: Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det" (*Joh 16,23*). Jesus lærte, at der er visse betingelser for, at dette fantastiske løfte kan blive opfyldt. Vi er nødt til at tro, at Gud kan svare os (*Matt 21,22*). Der kræves også en tilgivende holdning over for vores næste (*Mark 11,24*). Og det allervigtigste er, at vores vilje altid bør være underlagt Faderens vilje (*Matt 6,10; Luk 22,42*). Vi bør heller ikke blive modløse, hvis svaret "tøver"; tværtimod er det nødvendigt for os at blive ved med at bede og "ikke blive trætte" (*Luk 18,1*).

"Herre, lær os at bede" (*Luk 11,1*) er altid et relevant ønske, uanset hvor længe det er siden, vi tog imod Jesus som vores frelser. På hvilke områder i dit bønneliv har du ved Guds nåde stadigvæk brug for at vokse?

Til at tænke over

Dø fra selvet dagligt

Det er et paradoks, at det kun er ved at dø, at vi virkelig kan leve. Når vi bliver døbt, dør vi (ideelt set) fra vores gamle natur og opstår igen til et nyt liv. Det ville have været fantastisk, hvis vores gamle syndige jeg døde for altid, da vi blev begravet i dåbens vand. Men før eller senere har vi alle opdaget, at vores tidligere vaner og tilbøjeligheder stadigvæk lever og forsøger at få kontrol over vores liv. Efter dåben er vores gamle natur nødt til igen og igen at dø. Dette er grunden til, at Jesus forbandt det kristne liv med et kors.

Luk 9,23-24

Hvad betyder denne tekst?

Mange tror, at det kors, de skal bære, er en alvorlig sygdom, vanskelige forhold i livet eller en permanent skavank. Selv om alt dette er tungt at bære, rækker Jesu ord langt videre. At tage sit kors op betyder hver dag at fornægte sig selv. Ikke kun en gang imellem, men hver dag; ikke kun en del af os, men hele vores liv.

Det kristne liv er et korsfæstet liv. "Jeg er korsfæstet med Kristus. Jeg lever ikke mere selv; men Kristus lever i mig" (*Gal 2,19-20*). Den, der blev korsfæstet, døde ikke med det samme. De korsfæstede led ofte i mange timer, af og til i flere dage, mens de hang på korset. Selv om vores gamle jeg er blevet korsfæstet, kæmper det for at overleve og komme ned fra korset.

Det er ikke let at fornægte sig selv. Vores gamle natur kæmper videre; vores gamle jeg ønsker ikke at dø. Og vi kan heller ikke nagle os selv til korset. "Intet menneske kan af sig selv sætte selvet til side. Vi kan kun give Kristus lov til at gøre det for os. Så vil vi af hele vores hjerte kunne sige: Herre, tag mit hjerte; for jeg kan ikke give det. Det er dit. Bevar det rent; for jeg kan ikke bevare det rent for dig. Frels mig på trods af mig selv, for jeg er svag og har ikke Kristi karakter. Dan mig, form mig, løft mig op på et renere og helligere plan, hvor din kærligheds fylde kan gennemstrømme min sjæl.

Denne overgivelse af selvet skal ikke kun ske ved begyndelsen af det kristne liv. Den må fornyes ved hvert eneste skridt på vores vandring mod himlen... Kun ved stadig selvfornægtelse og afhængighed af Kristus kan vi vandre i tryghed." (*Ellen White, Lys over hverdagen*, 1 bind, s. 152-153.) Der må ske en daglig overgivelse til Kristus.

Til at tænke over

Hvornår døde du sidst fra selvet? Hvad fortæller dit svar dig, især i lyset fra dagens bibeltekster?

Læs Ellen White

- *Vejen til Kristus, Overgivelse*, s. 47-53
- *Jesu liv, Nikodemus*, s. 110-116

"Kampen mod selvet er det største slag, der nogensinde er blevet udkæmpet. Opgivelsen af selvet, at overgive alt til Guds vilje, kræver en magtkamp; men sjælen er nødt til at underkaste sig Gud, før den kan blive fornyet til hellighed." (Ellen White, *Vejen til Kristus*, s. 47).

"Vi kan ikke bevare vores gamle jeg og fyldes med Guds fylde. Vi må tømme os for selvet. Hvis vi til sidst opnår himlen, vil det kun være sket gennem opgivelsen af selvet og ved at modtage Jesu Kristi sind, ånd og vilje." (Ellen White, *In Heavenly Places*, s. 155).

"Når Guds Ånd tager hjertet i besiddelse, forvandler den livet. Syndige tanker forsvinder, man giver afkald på onde gerninger; kærlighed, ydmyghed og fred træder i stedet for vrede, misundelse og strid. Glæde erstatter sorg, og ansigtet kommer til at genspejle himlens lys ... Velsignelsen kommer, når mennesket i tro overgiver sig til Gud. Den kraft, som intet menneskeligt øje kan se, skaber derefter et nyt menneske i Guds billede." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 113.)

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Hvad betyder det for dig at blive i Kristus? Hvad sker der, når du har forbindelse med Jesus? Hvad sker der, når du ikke har det?**
- 2. Hvem har ikke kæmpet med bønner, der ikke blev besvaret, i hvert fald ikke sådan, som vi bad dem? Hvordan bevarer du tillid til Gud og hans løfter, når du oplever bønner, der ikke er blevet besvaret, som du ønskede det? Hvad må vi altid huske i sådanne situationer?**
- 3. Hvad er det ved selvet, ved selvets natur, som vi kaldes til dagligt at fornægte? Se på det på denne måde: Hvad slags liv ville du leve, hvis du ikke fornægtede selvet, hvis du tillod selvet at dominere alle dine tanker og handlinger? Ville det på nogen måde ligne din Herres liv? Hvad fortæller dit svar om, hvordan du er, når du er adskilt fra Kristus?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Bibelen beskriver det kristne liv på mange forskellige måder. Den mest almindelige er at fortælle om personers erfaring med Gud. Lad de enkelte medlemmer af klassen finde en eller to personer i Bibelen, hvis erfaring de synes illustrerer, hvad det vil sige at leve et sundt, åndeligt liv. Del jeres tanker og drøft disse personers erfaring i klassen. Hvad kan I lære af dem?

Personligt kristenliv

- Bøn er en del af vores samtale med Gud. Guds Ånd taler til os gennem Ordet og viser os i Bibelen og på mange andre måder i vores liv hen til Jesus. Vi svarer på Guds tale til os ved at tale til ham i bøn. Hvilke bibelske personer vil du fremhæve som eksempler i bøn?

- Vores forestillinger om bøn er ofte centreret om tanken om at få noget, vi beder om og derefter (måske?) takke for, hvad man har fået. En sådan købmandsagtig indstilling begrænser vores samtale med Gud. Hvis det er alt, bøn betyder for os, går vi glip af de største velsignelser ved bøn.

- Bøn er at udøse sit hjerte til Gud som til en ven. Tænk over, hvordan du taler til dine bedste venner. Drejer det sig blot om at give ordrer eller bede om tjenester? Eller deler du tanker og drømme, følelser, oplevelser og håb, uafhængigt af, hvad du får ud af det?

- En væsentlig del af bøn er forbøn, det vil sige uselvisk bøn for andres velfærd og frelse.
 - Lav bevidst en liste over mennesker, du kan bede for.
 - Husk i samvær med din klasse at bede for hinanden.

Uddybende spørgsmål

- Som kristne bruger vi mange udtryk og ofte metaforer for at beskrive vores trosliv. Overvej, hvad følgende ord/udtryk betyder, og hvordan vi kan forklare med ikke religiøse vendinger, hvad de indebærer:
 - et "åndeligt" liv
 - at "vokse i Kristus"
 - at "fødes på ny"
- Hvad vil det sige at have en stadig forbindelse med Gud?

Kristus, vores eksempel

Ugens vers

"Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden." (*Joh 13,34*).

Introduktion

I modsætning til, hvad mange tror, er budet om at elske vores næste ikke noget, der var nyt i Det Nye Testamente. I Det Gamle Testamente havde Gud allerede befalet sit folk at "elske din næste som dig selv" (*3 Mos 19,18*) og også at elske "den fremmede" som sig selv (*3 Mos 19,34*).

Hvorfor sagde Jesus: "Et nyt bud giver jeg jer"? Det nye ved Jesu lære lå i, at der var en ny målestok: "som jeg har elsket jer". Før Jesu inkarnation havde menneskene ikke en fuldstændig tilkendegivelse af Guds kærlighed. Gennem sit uselviske liv og død havde Jesus nu vist kærlighedens sande og dybe mening.

"Kærlighed var det element, hvori Jesus bevægede sig, vandrede og arbejdede. Han kom for at omslutte verden i sine kærlige arme... Vi skal følge det eksempel, Kristus gav os, og gøre ham til vores eksempel, indtil vi har den samme kærlighed til andre, som han har vist os." (*Ellen White, Our Father Cares, s. 27*).

Når vi i denne uge studerer Jesu kærlige, medfølende, betænksomme og barmhjertige liv, lad da vores hjerter blive rørt og formet af hans guddommelige kærlighedsprincip, kendetegnet på sand kristendom.

Ugens tekster

- Matt 9,36
- Mark 10,21
- Luk 10,30-37
- Matt 25,31-46
- Luk 6,32-35
- Joh 15,4-12

Hvordan Jesus levede

På trods af, at Jesus hele tiden var udsat for Satans kraftigste angreb, levede han et uselvsk liv i tjeneste for andre. Han satte altid andre i centrum, aldrig sig selv. Hele livet, fra sin barndom til korset, udviste han en kærlig tilbøjelighed til at hjælpe andre. Hans villige hænder var altid parate til at hjælpe dem, der led. I kærlighed tog han sig af dem, som af samfundet blev betragtet som mindre værd, fx børn, kvinder, udlændinge, spedalske og toldere. Han var ikke "kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene" (*Matt 20,28*). Han "færdedes overalt og gjorde vel og helbredte alle, der var under Djævelens herredømme" (*ApG 10,38*). Hans medfølelse og barmhjertige interesse for andres ve og vel var vigtigere for ham end at tilfredsstille sine egne behov for mad og bolig. Selv på korset var han mere optaget af sin mors fremtid end sine egne lidelser (*Joh 19,25-27*).

Matt 9,36;
14,14; 15,32

Hvad lærer disse tekster fra Mattæus os om, hvordan Jesus betragtede mennesker?

Jesus var følsom over for menneskers behov, og han viste dem virkelig omsorg. Han følte stor medfølelse med de store skarer, som var trætte og uden mål i livet. Han blev rørt over hjælpeløse enkeltpersoner, som fx de to blinde mænd i nærheden af Jeriko (*Matt 20,34*), en tryglende spedalsk (*Mark 1,40-41*) og en enke, som netop have mistet sin eneste søn (*Luk 7,12-13*).

Mark 10,21
Joh 11,5

Hvilket princip styrede Jesu handlinger i hans omgang med forskellige mennesker?

Enhver barmhjertighedsgerning, ethvert mirakel, hvert eneste ord fra Jesus udsprang af hans uendelige, urokkelige og endeløse kærlighed. Ved afslutningen af sit liv viste han tydeligt over for sine disciple, at han havde elsket dem lige fra begyndelsen, og at "han elskede dem indtil det sidste" (*Joh 13,1*). Gennem sin død på korset viste han hele universet, at uselvsk kærlighed vinder over egoisme. I lyset af Golgata er det tydeligt, at det selvopofrende kærligheds princip er det eneste sande grundlag for liv både på jorden og i himlen.

Til at
tænke over

"Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner" (*Joh 15,13*). Hvad vil dette sige i praksis i din hverdag? Hvordan kan man gøre dette hver eneste dag?

Elsk din næste

At leve som Jesus betyder at vise den samme kærlighed, som han viste. Han gav et billede på denne kærlighed i lignelsen om den barmhjertige samaritaner (Luk 10,30-37), som han fortalte i en samtale med en lovkyndig. Den lovkyndige opsummerede vores pligt over for Gud og vores medmennesker på denne måde: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv" (Luk 10,27). Den lovkyndige kendte sin Bibel godt (han citerede fra 5 Mos 6,5 og 3 Mos 19,18); men han må have følt skyld over ikke at vise kærlighed over for sin næste. I et forsøg på at retfærdiggøre sig selv spurgte han Jesus: "Hvem er så min næste?" (Luk 10,29).

Luk 10,30-37

Hvordan forklarede Jesus, hvem vores næste er? Hvilke konsekvenser har lignelsen om den barmhjertige samaritaner for os? Hvordan hænger budet om at "elske din næste som dig selv" sammen med den gyldne regel i Matt 7,12?

På spørgsmålet om, hvem der er vores næste, svarede Jesus dybest set, at det er enhver, som har brug for vores hjælp. I stedet for at spørge: "Hvad kan min næste gøre for mig?" bør vi altid spørge: "Hvad kan jeg gøre for min næste?"

Jesus gik langt videre end sin tids sædvanlige negative udgave af denne leveregel: "Gør ikke mod andre, hvad du ikke selv synes om." Ved at formulere den på en positiv måde talte han ikke alene om, hvad vi skal undgå, men om hvad vi skal gøre. Det er vigtigt at huske, at denne regel ikke siger, at vi skal behandle andre på samme måde, som de behandler os. Det er trods alt let at være venlig mod dem, der er venlige imod os, eller modbydelig mod dem, der er det mod os; det kan de fleste mennesker finde ud af. Vores kærlighed over for vores næste skal i stedet altid være uafhængig af den måde, vedkommende behandler os på.

Tænk over en person, som har behandlet dig dårligt. Hvordan har du som reaktion behandlet vedkommende? Hvad kan du lære af Jesu eksempel og af den måde, han behandlede dem, som behandlede ham dårligt? Hvordan kan du på en bedre måde forholde dig til dem, der ikke er venlige mod dig?

Til at tænke over

Kærlighedstjeneste

Matt 25,31-46

Hvad er det grundlæggende budskab i disse vers?

På den sidste dag vil der være mange overraskelser. De, som står på Menneskesønnens højre side havde aldrig forestillet sig, at deres uselviske kærlighedshandlinger ville være så afgørende. Kristus vil ikke rose dem for deres veltalende prædikener, det værdifulde arbejde de har udført, eller de rundhændede gaver de har givet. I stedet vil Kristus byde dem velkommen i himlen på grund af de små omsorgsfulde gerninger, de har gjort imod de mindste af hans brødre.

De, som står på hans venstre side, vil også blive overrasket over Kongens dom. Nogle af dem vil til og med sige: "Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn?" (Matt 7,22). Selv om dette er ønskværdige gerninger, er de værdiløse uden en kærlig holdning. Disse mennesker hævdede, at de var Kristi tjenere, men Herren havde aldrig kendt dem (Matt 7,23); for de elskede egentlig aldrig ham eller hans brødre. De praktiserede ikke en sand religions principper. (Se Jak 1,27).

Kommentatorer har foreslået forskellige fortolkninger for, hvem "disse mine mindste brødre" er (Matt 25,40). Det er vigtigt at afgøre, hvem de er, for at vide hvor langt vores kristne ansvar når. Nogle fortolker det, som at Jesu "mindste brødre" er apostlene og andre kristne missionærer. De finder støtte for dette i Matt 10,40-42 og slutter, at alle menneskers skæbne afgøres ud fra, hvordan de behandler kristne missionærer. Baseret på Matt 12,48-50 mener andre bibelkyndige, at Jesu "mindste brødre" er en generel betegnelse for hans efterfølgere. Der er ingen tvivl om, at alle Jesu disciple er hans brødre; men rækkevidden af Jesu ord synes at være endnu større. Kristus "identificerer sig med ethvert barn af menneskehed... Han er Menneskesønnen, og er dermed bror til enhver af Adams sønner og døtre." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 464).

Tænk over en situation, hvor du havde desperat behov for hjælp, og nogen hjalp dig. Hvad betød denne hjælp for dig i din lidelse eller smerte? Hvordan har denne erfaring vist dig, hvorfor det er så vigtigt at være villig til på enhver mulig måde at hjælpe andre, som har brug for hjælp?

Til at
tænke over

Elsk dine fjender

Det ultimative bevis på ægte kristendom er at elske sine fjender. Jesus opstillede denne høje standard som en modsætning til sin tids almindelige holdning. Fra budet "du skal elske din næste som dig selv" (3 Mos 19,18) havde mange draget en slutning, som slet ikke var Guds mening, nemlig *du skal hade din fjende*. Dette var selvfølgelig aldrig underforstået i teksten.

Luk 6,27-28

Hvordan vil det ifølge Kristus rent praktisk vise sig i vores liv, at vi elsker vores fjender?

En modstander kan vise sit fjendskab på tre forskellige måder: (1) ved en fjendtlig holdning ("hader jer"), (2) gennem ondskabsfulde ord ("forbander jer") og (3) gennem voldelige handlinger ("mis-handler jer"). Mod dette trefoldige udtryk for fjendskab bad Jesus os om at svare med et trefoldigt udtryk for kærlighed: gøre gode gerninger imod dem ("gør godt mod dem"), tale pænt om dem ("velsign dem") og gå i forbøn for dem ("bed for dem"). Det kristne svar på fjendtlighed og strid er: "overvind det onde med det gode" (Rom 12,21).

Jesus kræver altså, at vi elsker vores fjender og viser denne kærlighed gennem gode gerninger, venlige ord og forbøn. Uden en himmelskinspireret kærlighed vil disse handlinger, ord og bønner være en anstødelig og hyklerisk efterligning af sand kristendom.

Luk 6,32-35

Hvilke begrundelser gav Jesus som forklaring på, at vi skal elske vores fjender?

For at hjælpe os til at forstå dette store bud benyttede Jesus tre argumenter. For det første er det nødvendigt, at vi hæver os over denne verdens lave standard. Selv syndere elsker hinanden, og selv kriminelle hjælper hinanden. Hvis det at følge Jesus ikke ændrer os til at leve og elske på en bedre måde end denne verdens børn, hvad værdi ville der være ved det? For det andet vil Gud belønne os for at elske vores fjender; selv om vi ikke elsker på grund af lønnen, vil han i sin nåde give os den. Og for det tredje er en sådan kærlighed et bevis på vores nære forhold til vores himmelske far, som "er god mod de utaknemlige og onde" (Luk 6,25).

Hvordan kan vi leve som Jesus?

Jesu lære opstiller så høje idealer for et uselvisk, kærligt liv, at de fleste af os sandsynligvis føler sig overvældede og modløse. Hvordan kan vi, som af natur er selviske, elske vores næste med en uselvisk kærlighed? Og er det i det hele taget muligt for os at elske vores fjender? Fra et menneskeligt synspunkt er dette fuldstændig umuligt.

Men Gud ville aldrig bede os om at elske og tjene dem, som er hadefulde og ukærlige uden også at sørge for midlerne til at opnå det. "Dette ideal er ikke noget, vi ikke kan opnå. I hvert eneste bud eller formaning, som Gud giver, ligger der et løfte til grund for be-falingen. Gud har gjort det muligt for os at komme til at ligne ham, og han vil gennemføre dette for enhver, som ikke med en forkvaklet vilje sætter sig imod det og dermed gør hans nåde magtesløs." (Ellen White, *Fra naturens talerstol*, s. 101).

Hvilket løfte ligger til grund for budet om at elske vores fjender? Det er forsikringen om, at Gud er god og barmhjertig mod de utaknemlige og onde (Luk 6,35-36), hvilket indbefatter os. Vi kan elske vores fjender, fordi Gud elskede os først, selv om vi var hans fjender (Rom 5,10). Når vi hver dag på ny tager imod hans offer for os på korset, vil hans selvopofrende kærlighed gennemsyre vores liv. Jo mere vi indser og oplever Guds kærlighed til os, jo mere vil hans kærlighed strømme fra os til andre, til og med vores fjender.

Joh 15,4-12

Hvad er sammenhængen mellem at blive i Kristus og hans kærlighed og at elske vores næste?

Vores behov hver dag er ikke kun at tage imod Jesu død for os, men også at overgive vores vilje til ham og blive i ham. På samme måde, som Jesus ikke søgte at gøre sin egen men Faderens vilje (Joh 5,30), har vi brug for at være afhængige af Jesus og hans vilje. For skilt fra ham kan vi slet intet gøre.

Når vi hver dag vælger at overgive os til Jesus, vil han leve i og gennem os. "Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig" (*Gal 2,20*) og forvandler mine egoistiske holdninger til et uselvisk liv i kærlighed.

Læs Joh 15,4-12 igen. Hvilken glæde taler Jesus om i disse vers? Hvordan kan vi selv opleve den glæde, som kommer af at tjene ham, også selv om vi ikke nødvendigvis føler nogen glæde i vores umiddelbare situation?

Til at tænke over

Læs Ellen White

- *Jesu liv, Den barmhjertige samaritaner, s. 359-364*
En af disse mine mindste brødre, s. 463-467

"Overalt omkring os bliver nødstedte mennesker udsat for prøvelser, og de har brug for et medfølende ord og en hjælpende hånd. Enker har brug for medfølelse og hjælp. Der er forældrelose børn, som Kristus har pålagt sine efterfølgere at tage sig af som en opgave fra Gud ... De hører til Guds store husholdning, og de kristne er som Guds forvaltere ansvarlige for dem. "Deres sjæle," siger han, "vil jeg kræve af din hånd." (Ellen White, *Lys over hverdagen*, 2 bind, s. 202-203).

"Det er ikke storheden i det arbejde, vi udfører, men den kærlighed og trofasthed, hvormed vi udfører det, som vinder Frelserens anerkendelse." (Ellen White, *In Heavenly Places*, s. 325).

Spørgsmål
til drøftelse

1. Ved første øjekast ser det ud til, at lignelsen om fårene og bukkene lærer, at frelse opnås ved gerninger – jo flere gode gerninger vi gør, des bedre er muligheden for at komme ind i Guds rige. Men de frelstes overraskelse viser, at de ikke viste kærlighed for at opnå fortjeneste. Jesus lærte tydeligt, at evigt liv er et resultat af at tro på ham (Joh 3,15; 6,40.47; 11,25-26). Sande kærlighedshandlinger kommer af tro på og kærlighed til Gud (Gal 5,6). Hvordan kan vi blive i stand til at handle i kærlighed og samtidigt undgå at komme til at gøre disse ting for at fortjene os en plads i himlen? Hvorfor må vi altid skelne mellem frelsens frugt og vejen til frelse?
2. Et er at elske sine "fjender", når de kun er irriterende, uvenlige væsener, såsom vanskelige kollegaer, ubehøvlende bekendte eller utaknemlige naboer. Det er svært nok. Men hvad med de virkelige fjender, dem der har skadet dig eller har planer om at skade dig eller din familie? Hvordan skal vi elske dem?
3. Folk kan diskutere med os om vores teologi, vores doktriner, livsstil og næsten alt andet. Men hvem kan argumente med uselvisk, upartisk kærlighed? Uselvisk kærlighed viser en kraft, som overgår alle rationelle eller logiske argumenter. Hvordan kan vi lære at udtrykke en sådan kærlighed, uanset hvad det kan koste os?

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Kapitel 13 i 1. Korinterbrev er kendt som kærlighedens kapitel. Versene 4-7 bringer en liste over kærlighedens egenskaber. Prøv at erstatte ordet "kærlighed" med navnet "Jesus" og tænk over beretninger i evangelierne, der illustrerer, at Jesus / kærligheden er tålmodig, mild, misunder ikke osv.
 - Lad eventuelt medlemmer af klassen hver finde et eksempel på en beretning fra evangelierne, der viser et af de pågældende karaktertræk ved Jesus.
- Gud vendte Jobs skæbne (Job 42,10), da han gik i forbøn for sine venner (som jo egentlig var hans fjender eller kritikere!). Find flere eksempler fra Skriften eller historien på mennesker, der udviste kærlighed til deres fjender.

Personligt kristenliv

- Måske har du og jeg ingen egentlige fjender eller modstandere. Men der findes sikkert mennesker, som vi personligt finder mindre sympatiske eller har en tendens til at støde sammen med.
 - Brug tid til at bede til Gud for disse mennesker. Nævn dem ved navn, når du knæler i bøn til Gud.
 - Hvis du ved, at du i den nærmeste fremtid kommer ud for at skulle vurdere et andet menneske, hvad enten det er i en arbejdssituation eller i skolelivet, tag da tid til at bede for denne person.

Mødet med dagligdagen

- Hvilke eksempler kan du finde i denne uges medier, hvor mennesker har vist kærlighed eller omsorg for deres modstandere eller fjender? Kan du finde eksempler på det modsatte? Hvis det sidste er tilfældet, hvad forskel tror du det ville have gjort, hvis menneskers kærlighed havde været stærkere end fx hævn? Drøft dine eksempler med din klasse.

Uddybende spørgsmål

- Frelses vi på grund af vores gode gerninger, eller frelses vi afhængig af vores reaktion på evangeliet? Fortæller Jesus i Matt 25,31 ff., at gode gerninger er frelsens grundlag?
- Skal vi sætte betingelser, når vi fx hjælper de fattige og nødstedte og kræve, at de overholder visse grundregler eller bud, går i kirke eller til bibelstudium?

- Er der forskel på, hvad der i sådanne situationer er etisk korrekt for stat eller kirke?

Til at tænke over

Bibelens grundlæggende etiske bud om at "elske næsten som sig selv" bliver ofte i vores selvcentrede, vestlige kultur omtolket til at mene, at man skal elske sig selv for at kunne elske andre. Men der er en afgørende forskel på, om man elsker andre, som om de er en selv, eller om man elsker andre, som om man er dem!

Forstå det bedre

Kærlighedsbudet i 3 Mosebog 19,18 og 34 anvender et litterært træk, som kaldes en merisme, hvorved to yderpunkter dækker alt. Vi finder den fx brugt i 1 Mos 1,1, hvor "himlen og jorden" er en merisme, som betyder "alting". Budet om at elske både "naboen" (3 Mos 19,18) og "den fremmede" (3 Mos 19,34) dækker over samme mening: "elsk alle i dit samfund."

Fra historien

I midten af det fjerde århundrede blev Julian kejser i det romerske rige og forsøgte som den sidste hedenske kejser at bremse kristendommens vækst. Han iværksatte en reform, som aldrig lykkedes. I sit forsøg på at reformere hedenskaben søgte han at uddanne det hedenske præsteskab og at få hedninger til at gøre, hvad de kristne gjorde. Han så, at den mest afgørende faktor bag kristendommens fremgang var uselvisk at tage sig af de fattige og syge.

Ned igennem historien har det kendetegnet en lang række af store og betydningsfulde kristne ledere, at de har hjulpet og opfordret samfundets ledere til at hjælpe fattige og nødstedte, hvad enten disse var kristne eller ej. Det var sandt for Basil af Kæsaræa, Johannes Krysostemus, Frants af Assisi og i vores tid for Moder Theresa. Ikke altid var deres forkyndelse vellidt af samfundets ledere.

NOTER

Kirken

Ugens vers

"Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig." (*Joh 17,20-21*).

Introduktion

Den kristne kirke kan spore sine rødder til Adam, Abraham og Israels sønner. Herren kaldte Abraham og senere israelitterne til at indgå i et pagtsforhold med ham, for at han kunne velsigne verden gennem dem. I Guds hellige plan for menneskehedens frelse fortsætter dette pagtsforhold historisk gennem kirken.

Kirken blev ikke opfundet af apostlene eller noget andet menneske. Under sit arbejde på jorden fortalte Jesus, at han ville oprette sin kirke: "... på den klippe vil jeg bygge min kirke" (*Matt 16,18*). Det er på grund af Jesus, at kirken er til. Han er dens grundlægger.

I evangelierne bruger Jesus kun ordet kirke (eller menighed) tre gange (*Matt 16,18; 18,17*). Men dette betyder ikke, at han ikke talte om temaet. Han underviste os faktisk om nogle meget vigtige principper vedrørende kirken. Vores studium i denne uge handler om to hovedtemaer: kirkens grundlæggelse og kirkens enhed.

Ugens tekster

- 5 Mos 32,4
- Sl 28,1
- Joh 17
- Joh 15,1-5
- Matt 7,1-5
- Matt 5,23; 18,15-18

Kirkens grundvold

Jesus sagde: "på den klippe vil jeg bygge min kirke" (*Matt 16,18*). Hvem er denne klippe (petra på græsk), som kirken er bygget på? Nogle fortolker det til at være Peter. De argumenterer med, at Herren med ordene Peter og klippe (Petros og petra på græsk) benyttede et ordspil, der åbenbart ville være tydeligere på aramæisk, som Jesus sandsynligvis talte. Men ingen ved med sikkerhed nøjagtigt, hvilke aramæiske ord Jesus benyttede. Vi har kun den græske tekst, gengivet af Matthæus, som skelner mellem Petros (sten) og petra (klippe), en forskel, som ikke bør overses.

Der er gode grunde til at antage, at petra henviser til Kristus. Den umiddelbare sammenhæng for Jesu udtalelse (*Matt 16,23-20*) handler om Jesu identitet og gerning, ikke Peters. Desuden havde Jesus tidligere talt om at bygge på en klippe, hvor han tydeligt identificerede klippen som et billede på sig selv og det, han lærte (*Matt 7,24-25*).

Hvad er den symbolske betydning af klippe i Det Gamle Testamente?

Når Peter og de andre disciple hørte Jesus tale om at bygge sin kirke på en klippe, ville de fortolke dette billede ud fra, hvad det betød i Det Gamle Testamente, nemlig som et symbol på Gud.

Peter selv bekræfter, at Kristus "er den sten, som blev vraget af jer bygmestre, men som er blevet hovedhjørnesten" (*ApG 4,11*), og han benyttede udtrykket sten om Kristus som kirkens grundvold (1 *Pet 2,4-8*). I denne tekst omtaler han både Kristus og de kristne som "levende sten" (*lithos*); men ordet klippe (*petra* i vers 8) brugte han kun om Kristus. I Bibelen omtales intet menneske ud over Jesus som *petra*.

Apostlen Paulus benyttede udtrykket *petra* om Kristus (*Rom 9,33*; 1 *Kor 10,4*), og gjorde det klart, at "ingen kan lægge en anden grundvold end den, der er lagt, Jesus Kristus" (1 *Kor 3,11*). Vi må derfor komme til den slutning, at den første kirke var enig i deres forståelse af, at Kristus selv er den grundlæggende *petra*, som kirken er bygget på. Alle profeterne og apostlene, Peter inkluderet, er det første lag af levende sten i kirkens åndelige bygning (*Ef 2,20*).

Hvorfor er det vigtigt at vide, at kirken, hvor svag den end til tider måtte synes, er bygget på Kristus selv?

5 Mos 32,4
Sl 28,1; 31,2;
42,9; 62,2
Es 17,10

Til at
tænke over

Kristi bøn om enhed

Det var torsdag aften. Efter den sidste nadver gik Jesus og hans disciple til Oliebjerget. På vejen til Gethsemane standsede Jesus og bad for sig selv, sine disciple og alle dem som senere ville komme til at tro på ham gennem apostlenes forkyndelse. Selv om korsets lidelse lå foran ham, var hans største bekymring ikke ham selv men hans efterfølgere. Joh 17 gengiver Jesu længste forbøn nedskrevet i Bibelen. Det er opmuntrende at tænke over, at han bad for alle, som tror på ham, også dig og mig.

Joh 17

Hvad var det vigtigste emne i Jesu bøn til Faderen mht. de troende? Læg især mærke til vers 21-23.

Enhed og enighed er altafgørende for kirkens eksistens. Vi kan måle vigtigheden ud fra det faktum, at Jesus fire gange gentog sin inderlige bøn om, at hans efterfølgere måtte være et (Joh 17,11.21-23). I denne specielle sidste time kunne Jesus have bedt for mange andre vigtige og nødvendige ting. Men hans bøn fokuserer på de troendes enhed. Han vidste, at en af de største farer for kirken ville være en rivaliserende og splittende holdning.

Jesu bøn handler ikke om ensretning, men snarere om en personlig enhed, der lignede hans forhold til Faderen. Han og Faderen er to personer, forskellige fra hinanden og med forskellige funktioner. Men de er et af væsen og hensigt. I kirken har vi alle forskellige temperamenter, baggrund, evner og roller; men vi bør alle være et i Jesus Kristus.

Denne enhed er ikke et mål i sig selv. Den er et vidnesbyrd, som skal inspirere verden til at tro på Kristus som frelseren, sendt af Faderen. Harmoni og enighed blandt mennesker med forskellige gemytter er måske det stærkeste vidnesbyrd om, at Gud har sendt sin søn for at frelse syndere. Det er et uomtvisteligt bevis på Kristi frelsende og forvandlende kraft. Og vi har det privilegium at kunne bringe dette vidnesbyrd.

Til at tænke over

Mange gange trues vores enhed ene og alene af vores egen selviskhed. Hvordan kan vi sikre os, at vi ikke bringer enheden i fare uden god grund?

Kristi middel for enhed

Joh 17,23;
15,1-5

Hvad er grundlaget for den enhed, som Jesus bad om for sin kirke?

"I er i mig og jeg i jer" (*Joh 14,20*) udtrykker det nære forhold, vi har brug for at have med Jesus. Jesu tilstedeværelse i vores hjerter skaber enhed. Han bringer to ting til vores liv, som er nødvendige for enhed, nemlig Guds ord og guddommelig kærlighed.

Hvis vi har Jesus, vil vi også have hans ord, som i virkeligheden er Faderens ord (*Joh 14,24; 17,8.14*). Jesus er "Sandheden" (*Joh 14,6*), og Faderens ord er også "sandhed" (*Joh 17,17*). Enhed i Jesus betyder enhed i Guds ord. For at kunne have enhed, er vi nødt til at være enige om indholdet af sandheden, som den fremstilles i Guds ord. Ethvert forsøg på at opnå enhed uden overholdelse af de grundlæggende bibelske sandheder, er dømt til at mislykkes.

Jesus ønsker også, at hans efterfølgere skal være forenede i sand kærlighed. Hvis vi har Jesus, vil vi også have den fuldkomne kærlighed, som Faderen har til Sønnen (*Joh 17,26*). Denne kærlighed er ikke en flygtig følelse, men et levende og vedvarende princip, som viser sig i handling. For at kunne have sand kærlighed, må vi have mindre af os selv og mere af Jesus. Vores selviske stolthed må dø, og Jesus må leve i os. Da vil vi i sandhed blive i stand til virkeligt at elske hinanden og gøre den fuldkomne enhed mulig, som Jesus bad om.

"Når de, som hævder at tro på sandheden, bliver helliggjort af sandheden, når de lærer af Kristus, hans ydmyghed og sagtmodighed, vil der blive fuldstændig og fuldkommen enhed i kirken." (*Ellen White, The Signs of the Times, 19. sept. 1900*)

Det har ikke altid været let at holde betydningen af sandhed højt og samtidig have en dyb kærlighed til hinanden. Der er altid en risiko for at komme til at understrege det ene på bekostning af det andet. Der var en tid, hvor læresætninger alene blev betragtet som det vigtigste element for enhed. Heldigvis er denne manglende balance gradvist blevet korrigeret. Men i dag risikerer vi at gå i den anden grøft og tro, at kærlighed er vigtigere for enhed end sandhed. Vi må huske, at kærlighed uden sandhed er blind, og sandhed uden kærlighed er nytteløs. Sind og hjerte må arbejde sammen.

Den første kirke udviste den enhed, som Jesus bad om. "De holdt fast ved apostlenes lære [sandhed] og fællesskabet [kærlighed]" (*ApG 2,42*).

En stor forhindring for enhed

Matt 7,1-5

Hvordan kan Jesu ord hjælpe os til at undgå splittelse og strid i kirken?

Det er meget lettere at se andres fejl end sine egne. Det giver en falsk følelse af sikkerhed at kritisere andre; for den, der kritiserer, sammenligner sig med andre, som synes værre end ham selv. Vores mål er ikke at sammenligne os med andre, men med Jesus.

Hvor mange problemer kunne vi ikke undgå, hvis vi alle var lydige mod det guddommelige bud: "Du må ikke løbe med sladder om dine landsmænd" (*3 Mos 19,16*). Det er en smertelig sandhed, at "bagtaleren skiller venner" (*Ordsp 16,28*).

Er vi i situationer, hvor det er nødvendigt at tale om en anden person, må vi stille os selv følgende spørgsmål:

1. Er det, jeg er ved at sige, sandt? Af og til kan vi komme til at gengive noget som en sandhed, som i virkeligheden kun er en formodning eller et gæt. Desuden kan vi ubevidst komme til at tilføje vores egen subjektive bedømmelse og risikere at fejlbedømme andre menneskers hensigter.
2. Er det, jeg er ved at sige, opbyggende? Paulus formaner os til kun at tale "et godt ord til nødvendig opbyggelse" (*Ef 4,29*). Hvis noget er sandt men ikke til gavn, ville det måske være bedre usagt?
3. På hvilken måde vil jeg sige det? Den måde, vi siger noget på, er lige så vigtig, som hvad vi siger (*Se Ordsp 25,11*). Hvis det er sandt og opbyggende, må vi sikre os, at vi kan sige det på en måde, som ikke vil støde andre.

Jakob sammenligner tungen med en lille ild, som sætter en stor skov i brand (*Jak 3,5-6*). "Uden brænde går ilden ud, uden bagtalelse dør striden hen" (*Ordsp 26,20*). For at sladder skal holdes i live, kræves der en kæde af mennesker, der siger det videre. Vi kan nægte at lytte til sladder; eller lade være med at give det videre, vi allerede har hørt. "I stedet for at sprede sladder og derved gøre andre fortræd, lad os fortælle om Kristi uforlignelige kraft og tale om hans herlighed." (*Ellen White, The Upward Look, s. 306*).

Der er ingen tvivl om, at kritik af andre kan få os til at synes bedre om os selv. Men hvad sker der, når vi sammenligner os med Jesus?

Til at tænke over

Genoprettelse af enhed

Matt 5,23-24

Hvorfor er det en forudsætning for tilbedelse, at vi forliger os med en bror, som vi har forsyndet os imod?

Forskellige ofre kunne bringes til alteret; men Jesus talte formodentlig om ofringen af et dyr, så synderen kunne modtage guddommelig tilgivelse. Men før vi kan få Guds tilgivelse, må vi gøre op med vores medmennesker. Forligelse kræver en ydmyg erkendelse af vores egne fejl. Hvordan kan vi bede Gud om tilgivelse uden en sådan holdning?

Matt 18,15-18

Hvilke tre trin bør vi følge, hvis nogen har såret os?

Jesus fortæller os, at i stedet for at tale med andre om forsyndelsen, bør vi tale med den skyldige person; ikke for at kritisere vedkommende, men for at vise dem deres fejl og opfordre dem til at angre (3 Mos 19,17). Med en ydmyg og kærlig holdning bør vi gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe vedkommende til at se deres fejl og give dem mulighed for at angre og bede om tilgivelse. Det er vigtigt ikke at offentliggøre vedkommendes fejl og derved gøre dem til skamme. Det gør vedkommendes mulighed for forandring meget vanskeligere.

Ideelt set vil den fortrolige samtale føre til anger og forligelse. Men hvis den, der har forsyndet sig, ikke erkender sin synd eller er villig til at forliges, er det næste skridt at tage et eller to vidner med (5 Mos 19,15) i et forsøg på overbevise den fejlende. For bedre af kunne kalde vedkommende til omvendelse, må de ikke være personligt involveret i situationen. Hvis den fejlende nægter at lytte til deres råd, kan de være vidner til de forsøg, der er blevet gjort på vedkommendes vegne.

Hvis de to første forsøg ikke lykkes og kun da, skal vi sige "det til menigheden", stadigvæk ikke for at disciplinere vedkommende, men som en sidste appel om anger og omvendelse. Lige fra begyndelsen har hele denne proces frelse som mål (Gal 6,1).

Til at tænke over

Vi bør huske, at frelse er den bedste måde at bringe lægedom til alle, som er indblandet i en konflikt. Hvorfor sker det så tit, når nogen har såret os, at vi ikke følger den procedure, som Jesus gav? Hvordan kan vi lære ikke at lade vores ønske om hævn formørke vores tanker?

Læs Ellen White

- *Testimonies for the Church*, 5. bind, *Kristen enhed*, s. 236-248
- *Testimonies for the Church*, 8. bind, *Et med Kristus i Gud*, s. 239-243

"Enhed gør stærk; splittelse gør svag. Når de, som tror på den nærværende sandhed, står sammen, er deres indlydelse effektiv. Det ved Satan udmærket. Han har aldrig været så besluttet som nu på at ødelægge Guds sandheds indflydelse ved at skabe bitterhed og splittelse blandt Guds folk." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 5. bind, s. 236).

"Vi bør stræbe efter at tænke godt om alle, især vores brødre, indtil vi bliver overbevist om det modsatte. Vi bør ikke være hurtige til at godtage ondsindede gengivelser. Disse er tit resultatet af misundelse og misforståelse eller udspringer af overdrivelse eller en delvis fortigelse af kendsgerninger." (s. 58).

Spørgsmål
til drøftelse

1. **Hvordan takler du mennesker, hvis læresætninger er forkerte, på en venlig, overbærende og kærlig måde på trods af jeres forskellige opfattelser? Hvordan bør du forholde dig til dem? Og hvordan bør du opføre dig over for de mennesker, som på trods af, at I teologisk er enige, opfører sig hårdt, fordømmende og ukærligt over for alle, som ikke helt ser tingene på deres måde?**
2. **Hvor god har kirken været til at opretholde enhed? Hvad tror du en ikke-kristen tænker om "kristen enhed", når vedkommende ser på kristenheden som et hele?**
3. **Jesus formaner os til at tilgive dem, som sårer os. Men hvad nu, hvis de ikke angrer og ikke beder os om tilgivelse? Hvordan skal vi så forholde os over for dem?**
4. **Hvad er forholdet mellem kærlighed og disciplin?**
5. **"Vi bør stræbe efter at tænke vel om alle, især vores brødre, indtil vi bliver overbevist om det modsatte." Hvordan skal denne sætning forstås, især i lyset af vores syndige menneskelige natur?**

Aktiviteter og dialog

Det betyder

Det danske ord "kirke" kommer fra det græske ord "kyriake", der betegner det, der hører Herren til eller er indviet til Herren (kyrios).

Ordet "menighed" har betydningen "fællesskab", udledt af den oprindelige betydning af ordet "menig".

Hvor ordet "menighed" er anvendt i Det Nye Testamente på dansk, er det i almindelighed en oversættelse af det græske "ek-klesia", der betegner de mennesker, der er blevet kaldt ud, altså udgør et eget fællesskab.

Uddybende spørgsmål

- **På dansk anvender vi ofte ordet "kirke" om bygninger. En sådan betydning er ukendt i Det Nye Testament. Hvilken forskel gør det, om vi tænker på kirken som en bygning eller en gruppe mennesker?**
- **En teenager i en af vores menigheder omskrev et kendt slogan og brugte vendingen "Menighed gør stærk" som overskrift i menighedsbladet. Hvilke træk ved menigheden styrker dit personlige liv? Hvad kan I og du gøre for at forbedre din menighed endnu mere, så de naturlige fordele ved fællesskab og organisation bliver til større gavn og velsignelse?**
- **Drøft, hvordan vi skal behandle den, som ikke vil tilgive andre? Hvad er værst: at fejle eller ikke at ville tilgive?**
- **Adventistkirken foretager i øjeblikket et omfattende studium af spørgsmålet om ordination af kvinder. Det overvældende flertal af kirkens teologer er enige om, at emnet ikke er direkte omtalt i Skriften, og et af grundspørgsmålene er, i hvor høj grad vi bør følge samme skik i alle lande og kulturer. Hvornår er det nødvendigt at følge identisk praksis, og hvornår lever vi bedre med forskellige traditioner? Hvad er nødvendigt for at opretholde enhed og fællesskab?**
- **De fleste menigheder oplever situationer, hvor medlemmer ikke altid trives med hinanden, og der opstår spændinger, fordi vi er fejlede mennesker. Bed i denne uge bevidst og ved navn for nogle af de mennesker i din menighed, som netop i denne tid står i en sådan situation.**

Personligt kristenliv

- **Bed i særlig grad for mennesker, som du måske er nødsaget til at vurdere, eller som du ved vil blive drøftet af dig selv eller andre.**
 - **Bed om, at du ikke fordømmer andres motiver, at du må sætte dine egne interesser eller følelser til side, og behandle andre, som Kristus har behandlet dig, og som du selv ville ønske at blive behandlet.**

Til at
tænke over

Da John Matteson, som senere bragte adventbudskabet til Danmark, første gang var sammen med Adventistkirkens åndelige ledere, valgte han at lade det komme an på en prøve: han ønskede at se, om deres samvær var præget af indbyrdes kærlighed. Hvis deres teorier og læresætninger ikke frembragte det sande åndelige kristenlivs frugt, skønnede han, at læren måtte være forkert. John Matteson fandt, at lederne bestod testen.

Forstå
det bedre

Jesu samtale med disciplene og specielt med Peter i Matt 16,16 ff. har historisk været af stor betydning. Den katolske fortolkning er grundlaget for Romerkirkens lære om pavens autoritet som Peters efterfølger og den, der ejer nøglerne til Guds rige. Protestanter har understreget, at nøglemagten i Matt 18,18 gives til alle disciplene. Den protestantiske forståelse fremhæver i modsætning til Romerkirkens, at nøgler til Guds rige ikke er kirkens organisation, men dens budskab. Dette budskab er udtrykt i Peters bekendelse af, hvem Jesus er. Hvor som helst dette ord om Jesus forkyndes, vil mennesker sættes på valg, og deres valg vil afgøre deres evige skæbne. Nøglemagten er med andre ord selve evangeliet, det vil sige "det glade budskab", ordet om Jesus Kristus.

NOTER

Vores opgave

Ugens vers

"Og dette evangelium om Riget skal prædikes i hele verden som vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme." (*Matt 24,14*).

Introduktion

Tidligt i sit arbejde kaldte Jesus Peter og Andreas til at være hans disciple. Det betød, at de skulle lede andre til ham: "Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere" (*Matt 4,19*). Senere udvalgte Jesus tolv disciple, "for at de skulle være sammen med ham, og for at han kunne sende dem ud for at prædike" (*Mark 3,14*).

Kristus udsendte de tolv apostle og senere også halvfjerds disciple for at forkynde evangeliet (*Matt 10,5-15*; *Luk 10,1-12*). I løbet af fyrré dage efter Jesu opstandelse viste han sig adskillige gange for disciplene (*1 Kor 15,3-8*), og han lagde ansvaret for at forkynde evangeliet på deres skuldre (*ApG 1,2-3*). Igen og igen betroede han dem opgaven med at udbrede evangeliet. Selv om ingen af evangelieforfatterne nedskrev alt det, Jesus sagde, nedfældede de alle nogle få sætninger fra Jesu befaling, og hver af dem lagde vægt på forskellige sider ved missionsbefalingen og gav os dermed et værdifuldt indblik i dens hensigt, metode og rækkevidde.

I denne uge vil vi studere missionsbefalingen, som Jesus selv præsenterede den.

Ugens tekster

- *Matt 5,14-16*
- *Luk 24,48-49*
- *Joh 20,21*
- *Matt 28,19-20*
- *Åb 14,6-12*

Matt 5,14-16

Verdens lys

Hvad siger Jesus til os i disse vers som enkeltpersoner og som en menighed?

Overalt i Bibelen er lys tæt forbundet med Gud. "Herren er mit lys," sang David (*Sl 27,1*), og Johannes skrev, at "Gud er lys, og der er intet mørke i ham" (*1 Joh 1,5*). Gud er lysets kilde. Faktisk var lys det første, han skabte; for lys er uundværligt for liv.

På grund af den nære forbindelse mellem lys og Gud, benytter Bibelen ofte lys til at symbolisere sandhed, kundskab og guddommelighed. At vandre i lys betyder at have en karakter, der ligner Guds (*Ef 5,8*; *1 Joh 1,7*). Lys står for Gud; mørke for Satan. Derfor begår de mennesker en alvorlig synd, som "gør mørke til lys og lys til mørke" (*Es 5,20*).

Jesus Kristus, fra evighed Guds Søn, er "menneskers lys, ... det sande lys, som oplyser ethvert menneske" (*Joh 1,4,9*). Han alene er det lys, som kan oplyse det mørke, som en verden i synd er dækket af. Gennem ham kan vi have det lys, som er "til oplysning og til kundskab om Guds herlighed" (*2 Kor 4,6*), dvs. hans karakter.

Når vi tager imod Jesus som vores frelser, bliver vi "lysets børn" (*Joh 12,36*; *1 Thess 5,5*). Men i os selv har vi ikke noget lys. Vi kan kun, ligesom månen, reflektere det lys, som skinner på os. Når vi lader Jesus skinne igennem os, vil vi ikke gøre gode gerninger for at fremvise vores egne dyder, men for at lede andre til at ære Gud.

"Hvis Kristus bor i hjertet, er det umuligt at skjule lyset af hans tilstedeværelse. Hvis de, som bekender sig til at være Kristi efterfølgere ... ikke har noget lys at give, skyldes det, at de ikke har forbindelse med lysets kilde." (Ellen White, *Fra naturens talerstol*, s. 60-61.)

Ville det ikke være absurd at tænde en lampe kun "for at sætte det under en skæppe eller under en bæk" (*Mark 4,21*)? Hvordan kan det så være, at vi somme tider gør det med Kristi lys? En hemmelig discipel er ikke til mere nytte end en lampe under en skæppe i en mørk nat. Derfor, "rejs dig, bliv lys, for dit lys er kommet, Herrens herlighed er brudt frem over dig" (*Es 60,1*).

Lys i sig selv er faktisk usynligt. Det er nødt til at blive reflekteret af noget, ellers kan vi ikke se det. Hvilken åndelig lærdom kan vi drage deraf mht., hvordan vores lys som troende skal åbenbares?

Til at tænke over

"Mine vidner"

Jesu første møde med disciplene efter sin opstandelse var meget vigtigt. De var bange, ulykkelige, modløse og forvirrede. De havde låst dørene af frygt; men Jesus kom og stod midt iblandt dem. Med en klar og varm stemme sagde han til dem: "Fred være med jer!" Overraskede og skræmte var det vanskeligt for dem at tro deres egne øjne og ører. Kærligt viste Herren dem sine hænder og fødder og forklarede for dem alt det, Skriften sagde om ham. Den aften forvandlede hans tilstedeværelse og hans ord dem på en dramatisk måde og fjernede al deres frygt og vantro og fyldte dem i stedet med den fred og glæde, som kommer af visheden om hans opstandelse.

Dernæst begyndte Jesus at forklare deres opgave, idet han gradvist hjalp dem til at forstå betydningen af deres ansvar som vidner til hans død og opstandelse og hans kraft til at tilgive synd og forvandle liv (Luk 24,46-48). Det var sikkert, at de havde set ham dø; men de havde også set ham i live. Så de kunne vidne om, at han var verdens frelser.

Et vidne er en person, som har set en hændelse ske. Alle kan være vidner, forudsat at de personligt har set noget. Der er ikke noget, der hedder andenhånds vidner. Vi kan kun vidne på basis af vores egne oplevelser, ikke andres. Som løskøbte syndere har vi det privilegium at fortælle andre om, hvad Jesus har gjort for os.

Hvilken forbindelse er der mellem at modtage Helligånden og at vidne for Kristus?

Apostlenes Gerninger viser, at de troendes vidnesbyrd udelukkende indeholdt en overbevisende kraft, fordi Helligånden boede i deres hjerter. "Med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrd om Herren Jesu opstandelse," efter at de havde modtaget Helligånden (ApG 4,33). Det vil sige, at de blev i stand til at tale åbent og med stor kraft om, hvad de selv havde været vidner til og oplevet. Vores vidnesbyrd om Jesus må altid indbefatte vores egen erfaring med ham.

Hvori består din egen personlige erfaring med Jesus? Hvad har Gud gjort i dit liv, som du kan give et førstehånds vidnesbyrd om for andre? Del dit svar med klassen på sabbatten.

Luk 24,48-49
ApG 1,8
Es 43,10.12;
44,8

Til at
tænke over

Jeg sender jer

Johannesevangeliet gengiver også Jesu første møde med disciplene i salen ovenpå, men tilføjer nogle ting, som ikke er nævnt i Lukas-evangeliet.

Joh 20,21

Hvordan definerede Jesus ifølge Johannes de troendes opgave?

Jesus havde allerede nævnt denne ide et par dag forinden, da han bad: "Ligesom du har udsendt mig til verden, har jeg også udsendt dem til verden" (*Joh 17,18*). Når nogen bliver sendt, er det underforstået, at den, der sender, har myndighed over dem. Det indebærer også en hensigt, siden den sendte har en opgave at udføre. Jesus var sendt af Faderen for at frelse verden (*Joh 3,16*), og vi er sendt af Jesus for at forkynde frelse gennem ham. Vores opgave er tydeligvis en forlængelse af Kristi eget arbejde, som bestod i en fuldstændig tjeneste for alle mennesker (*Matt 9,35*). Han forventer ikke kun en fortsættelse af det, han havde sat i gang, men at vi går videre. "Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, gøre større gerninger end dem" (*Joh 14,12*).

Jesus sendte Helligånden for at gøre disciplene i stand til at udføre deres opgave. Ved skabelsen "blæste" Gud "livsånde" ind i Adam (*1 Mos 2,7*). Nu "blæste" Jesus "ånde i dem og sagde: 'Modtag Helligånden'" (*Joh 20,22*). På samme måde, som livsånde forvandlede det livløse støv til et levende væsen, forvandlede Helligånden bange og modløse disciple til mægtige vidner, som skulle videreføre Jesu arbejde. Den samme salvelse er nødvendig i dag for at fuldføre den opgave, som vi er blevet betroet.

Til at
tænke over

Jesus har kaldet dig til at være et vidne. Hvad kan du vidne om? Det vil sige, hvad har du set eller oplevet med Jesus, som du kan dele med andre?

At gøre andre til disciple

Efter sin opstandelse mødtes Jesus med sine disciple i Galilæa på "det bjerg, hvor Jesus havde sat dem stævne" (Matt 28,16). Ikke kun de elleve, men mere end fem hundrede brødre mødtes der for at være sammen med den opstandne Herre (1 Kor 15,6). Han, som havde sejret over døden, sagde: "Mig er givet al magt i himlen og på jorden" (Matt 28,18). Hans magt og autoritet er ikke længere frivilligt begrænset, som den var under hans jordiske gerning. Hans myndighed omfatter hele universet. Og baseret på denne ubestridelige magt betror han sine efterfølgere en opgave.

Ifølge Matthæus brugte Jesus fire udsagnsord, da han gav missionsbefalingen: *gå, gør til disciple, døb og lær*. Desværre viser de fleste bibeloversættelser ikke det faktum, at det kun er udsagnsordet *gør til disciple*, der forekommer i bydeform. De andre tre udsagnsord er i tillægsform. Det vigtige i sætningen er at *gå for at gøre til disciple*, og de følgende aktiviteter er grammatisk afhængige af det og uddyber, hvad det vil sige at gøre andre til disciple.

Matt 28,19-20

Hvilken rolle har at gå, at døbe og at lære i opfyldelsen af Jesu befaling?

Jesu bemyndigelse indikerer tre aktiviteter, som er nødvendige for at gøre andre til disciple. Disse tre aktiviteter behøver ikke nødvendigvis at følge en bestemt rækkefølge; i virkeligheden supplerer de hinanden. Idet vi går og til sidst når hele verden, skal vi lære andre mennesker alt det, Jesus lærte, og døbe dem, som tager imod ham og er villige til at holde alt det, som han har befalet os.

Vi glæder os, hver gang nogen bliver døbt; men dåben er ikke enden på historien. Det er kun en del af den proces, det er at gøre andre til Jesu disciple. Vores opgave er at invitere andre til at følge Jesus, og det betyder, at de tror på ham, er lydige imod hans lære, efterligner hans måde at leve på og indbyder andre til også at blive hans disciple.

Begrebet *al/alle/alt* er kendetegnende for denne tekst. Fordi Jesus har "al magt", skal vi gå hen til "alle folkeslagene" og lære dem "at holde alt det," som har med evangeliet at gøre med den forvisning om, at Jesus er med os "alle dage indtil verdens ende".

Hvad gør din menighed for at hjælpe og undervise nye troende? Spørg også dig selv: Hvilke talenter har jeg, som kan bruges i denne vigtige del af opfyldelsen af missionsbefalingen?

Til at tænke over

Forkynd evangeliet

Markus missionsbefalingen i en enkelt kort sætning: "Gå ud i al verden og prædik evangeliet for hele skabningen" (*Mark 16,15*). Ligesom i Matthæusevangeliet er udsagnsordet gå på græsk en til-lægsform, som ikke antyder hovedopgaven, men den bevægelse, der er nødvendig for at udføre opgaven. Selve opgaven udtrykkes ved hjælp af det græske udsagnsord *kêrusso*, som her forekommer i bydeform. *kêrusso* betyder "at forkynde højlydt, at bekendtgøre, at prædike." Markus benytter dette udtryk 14 gange, mere end alle de andre evangelier. Kirken er nødt til at forkynde evangeliet.

Under Jesu arbejde var de tolv blevet udsendt til "de fortabte får af Israels hus" (*Matt 10,6*). Nu bliver de sendt til "alverden". De elleve alene kunne ikke forkynde evangeliet for hele verden eller for hele skabningen. En opgave af sådanne verdensomspændende dimensioner kræver hele kirkens deltagelse. Den betros til alle, som tror på Jesus ned igennem alle tider. Dette indbefatter dig og mig.

Åb 14,6-12

Hvordan omfatter disse vers kirkens verdensomspændende opgave?

Forkyndelsen af evangeliet for alle betyder desværre ikke, at alle automatisk tager imod det. Kun "den, der tror og bliver døbt, skal frelses" (*Mark 16,16*). Vi bør ivrigt forkynde og håbe, at så mange som muligt vil tage imod evangeliets indbydelse. Men vi er nødt til at være klar over, at mange ikke vil tage imod Ordet, hvilket illustrationen med den smalle port tydeligt viser (*Matt 7,13-14*).

Matt 24,14

Hvilken forsikring har vi om, at denne verdensomspændende opgave kan og vil blive gennemført?

Der er en opmuntrende parallel mellem *Mark 16,15* og *Matt 24,14*. Begge vers henviser til forkyndelsen af evangeliet til hele verden. Mens den første tekst giver os Jesu *befaling* om at prædike, giver den anden tekst os Jesu *løfte* om, at opgaven faktisk vil blive gennemført.

Til at tænke over

Kristus "sørgede på alle måder for, at de kunne udøve deres opgave, og påtog sig selv ansvaret for, at det skulle lykkes. Så længe de adlød ham og arbejdede i forbindelse med ham, kunne intet mislykkes." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 597). **Det spørgsmål, vi alle er nødt til at stille os selv, er derfor: "Hvor villige er vi til at blive brugt af ham i dette afgørende arbejde?"**

Læs Ellen White

- *Jesu liv, Gør alle folkeslagene til mine disciple, s. 594-603*
- *Mesterens efterfølgere, Missionsbefalingen, s. 19-23*

"Enhver sand discipel fødes ind i Guds rige som missionær. Den, som drikker af det levende vand, bliver selv til en livets kilde. Modtageren bliver til en giver. Kristi nåde i hjertet er som en kilde i ørkenen, der vælder frem for at forfriske alle, og får dem, der er ved at omkomme, til at hige efter at drikke af livets vand." (Ellen White, *Jesu liv, s. 130*).

"Det hverv, Frelseren pålagde disciplene, omfattede alle de troende. Det omfatter alle, der tror på Kristus, til tidernes ende. Det er en skæbnesvanger misforståelse, at arbejdet med at frelse mennesker alene afhænger af den ordinerede prædikant ... Enhver, der tager imod livet i Kristus, er indviet til at arbejde for sine medmenneskers frelse. Til dette arbejde blev menigheden etableret, og alle, der påtager sig dens hellige løfter, er dermed forpligtet til at arbejde for Kristus." (Ellen White, *Jesu liv, s. 597*).

Spørgsmål
til drøftelse

1. Ikke alle er i stand til at rejse ud i verden for at forkynde evangeliet. Hvordan kan vi så alle være med til at udbrede evangeliet til verden i sammenhæng med de tre englebudskaber?
2. Hvordan kan du være med til at forbedre din menigheds missionsaktiviteter?
3. Jesus sagde, at evangeliet skulle forkyndes til hele verden. For de allerfleste ned igennem historien ændrede kommunikationsmetoderne sig ikke fra den gang, han gav befalingen. For to hundrede år siden var kommunikation ikke hurtigere, end den var for to tusind år siden. Men alt det er forandret nu, hvor man har udviklet helt fantastiske kommunikationsmetoder. Hvordan kan vi bedre lære at bruge teknologien, til at udføre det arbejde, vi er blevet lovet, vil blive gjort?
4. Lad dem, som er villige til at dele deres egne personlige erfaringer med Jesus i forbindelse med spørgsmålet i mandagsafsnittet, få mulighed for dette i klassen. Hvordan kan vi bruge vores egne vidnesbyrd over for andre? Hvorfor bør vi benytte vores egen erfaring?

Aktiviteter og dialog

Guds ord

Jesu profeti om forkyndelsen af evangeliet understreger, at enden kommer, når det er forkyndt som et vidnesbyrd for alle folkeslagene (Matt 24,14). Det græske ord for vidnesbyrd er "martyrion" og henviste oprindeligt til det vidnesbyrd, man bragte i en retssal. Da vidner (martyrer) for den kristne tro risikerede at miste livet, udviklede ordet "martyr" sig til, hvad det betyder i dag.

- Find eksempler fra Skriften, hvor menneskers vidnesbyrd kom til udtryk i deres ord og tale! Find eksempler, hvor vidnesbyrdet kom til udtryk primært i menneskers handlinger.
- Benyt evt. denne sabbat til at opsamle nogle af de spørgsmål, klassen har haft til dette kvartals bibeltekster og emner. Forbered svar på nogle af spørgsmålene, evt. ved at indkalde en gæst til klassen.

Uddybende spørgsmål

- Et vidnesbyrd forudsætter en vis form for klarhed. Mennesker må vide, hvad du vidner om. Er det muligt at vidne uden nogen form for ord?
 - Drøft forholdet mellem ord og handlinger som Jesu disciple. Hvad sker der, hvor handlingerne ikke følger ordene? Er der nogen af os, hvis handlinger altid er i overensstemmelse med vores ord og etiske lære? Skal man være fuldkommen, før man kan vidne om Jesus og troen på ham?
- Hvordan undgår vi, at vores vidnesbyrd bliver mere om os selv end om Jesus?

Mødet med dagligdagen

Hykleri hører til de mest upopulære menneskelige træk. Find evt. eksempler fra ugens medieblade, som kan illustrere, hvad hykleri er.

Personligt kristenliv

Tænk nøje over dit eget liv. Finder du eksempler på hykleri? Hvis det er tilfældet, hvad kan du da gøre for at ændre det?

Til at tænke over

Joh 13,34-35 er på en måde den oversete "missionsbefaling". Jesu efterfølgelses gensidige kærlighed et det stærkeste vidnesbyrd om, at vi er hans disciple.

Guds lov

Ugens vers

"Elsker I mig, så hold mine bud." (*Joh 14,15*).

Introduktion

Selv om mange af lederne i Israel i høj grad ophøjede loven, misforstod nogle af dem dens hensigt, fordi de troede, at de kunne opnå retfærdighed ved at adlyde loven. Paulus skrev: "De kender jo ikke Guds retfærdighed, men søger at hævde deres egen, og derfor har de ikke underordnet sig under Guds retfærdighed" (*Rom 10,3*).

Dette er grunden til, at Jesus så tit stillede spørgsmålstegn ved og til og med tog afstand fra de religiøse lederes traditioner (*Mark 7,1-13*). Og deres misforståelse lå til grund for, at de kritiserede og angreb ham mht. hans syn på loven.

Det er vigtigt at forstå, at selv om Jesus kritiserede farisæernes tydeligt legalistiske handlinger, så ophøjede han de ti bud og fastslog dermed klart tibudslovens evige gyldighed og forklarede dens mening og hensigt. Kristus sagde, at han var kommet for at opfylde loven (*Matt 5,17*). Hans død var på mange måder den ultimative åbenbaring af Guds lovs evige gyldighed.

I denne uge vil vi analysere Jesu lære med hensyn til loven og den indflydelse, hans lære bør have i vores liv.

Ugens tekster

- Matt 5,17-19; 5,21-44
- Mark 7,9-13
- Matt 19,16-22

Jesus forandrede ikke loven

Matt 5,17-19

Hvad lærer vi i disse vers om Jesu holdning til loven?

Selv om ordet lov ofte er brugt som en reference til de fem Mosebøger (også kendt som Torah), synes sammenhængen i dette tilfælde at indikere, at Jesus først og fremmest henviste til de ti bud. Ved at sige, at han ikke var kommet for at "nedbryde" loven, sagde han i virkeligheden: *Jeg er ikke kommet for at gøre loven ugyldig eller afskaffe de ti bud.* Hans udtalelse er meget klar: det var de religiøse ledere, ikke Jesus, som havde nedbrudt loven og formindsket dens effekt gennem deres traditioner (se Matt 15,3.6). Som en modsætning var Jesus kommet for at "opfylde" loven ved at fylde den med en dybere mening og derved give os et eksempel på, hvad fuldkommen lydighed mod Guds vilje vil sige. (Se Rom 8,3-4.)

ApG 7,38

Hvem var den engel, som talte til Moses og gav ham loven på Sinajs bjerg? (Se Es 63,9; 1 Kor 10,4.) Hvorfor er dette vigtigt?

"Kristus var ikke alene jødernes leder i ørkenen ... men det var ham, der gav Israel loven. Ud fra Sinajs ærefrygtindgydende herlighed forkyndte Kristus i hele folkets påhør de ti bud i sin Faders lov. Det var ham, der gav Moses loven, der var indskrevet på stentavlerne." (Ellen White, *Patriarker og profeter*, s. 184).

Den kendsgerning, at det var Kristus selv, der gav Moses loven på Sinajs bjerg, gør det endnu vigtigere for os at tage den alvorligt. Og hvis lovgiveren selv gav yderligere forklaringer gennem sin undervisning, som vi finder i evangelierne, vil vi gøre vel i at adlyde loven. Det vil være svært at finde noget som helst i Jesu lære, der antyder, at de ti bud ikke gælder for de kristne. Tvært imod; hans ord og eksempel lærer os det modsatte.

Til at tænke over

Selv om vi ved, at loven stadigvæk gælder, ved vi også, at den ikke frelser os og ikke kan gøre det. (Se Gal 3,21.) Hvordan skal vi forstå forholdet mellem lov og nåde?

Jesus uddybede lovens mening

Efter at have bekræftet de ti buds evige gyldighed, fortsatte Jesus sin Bjergprædiken og fremsatte nogle få specifikke eksempler på gammeltestamentlige love. Folket havde i den grad misforstået disse specifikke bud, at Jesus følte det tvingende nødvendigt at forklare deres sande betydning.

Matt 5,21-44

Hvilken modsætning opstillede Jesus i Bjergprædikenen ved hvert enkelt eksempel fra loven? Hvilken autoritet benyttede han i hvert enkelt tilfælde?

Læg mærke til, at Jesus hver gang først citerer en gammeltestamentlig tekst (2 Mos 20,13-14; 5 Mos 5,17-18; 2 Mos 21,24; 3 Mos 24,20; 5 Mos 19,21) og derefter ser ud til at argumentere imod den. Var det Jesu hensigt at så tvivl om loven? Selvfølgelig ikke. Ved yderligere at forklare og udvide det, de religiøse ledere havde indskrænket til kun en formalitet, opstillede han ganske enkelt modsætningen mellem farisæernes lære og lovens sande betydning.

Rabbinerne hævdede, at tradition var deres autoritet for fortolkning af loven. Som en modsætning talte Jesus ud fra sin egen autoritet, som lovgiveren. Udtrykket: "Men jeg siger jer," forekommer seks gange i dette kapitel. Hvem udover Gud selv kunne med rette komme med en sådan påstand?

Det er også fascinerende, at Jesu krav radikalt overgik lovens form. Hans lære indbefattede ånden bag lovens bogstav, den ånd som giver mening og liv til det, som ellers kun kan være ren formalisme. Lydighed mod loven i sig selv og som et mål i sig selv fører ikke til andet end død, hvis loven ikke forstås som et udtryk for, hvad det vil sige at blive frelst af nåde.

Tænk over de skriftkloges og farisæernes holdning, som den beskrives i Matt 23,3-5.23-28. Hvordan kan vi helhjertet være lydige mod Guds bud uden at ende op i en lignende hyklerisk og legalistisk tilstand? Hvilken afgørende rolle spiller forståelsen af nåde i at redde os fra lovtrældom?

Til at tænke over

Jesus og det syvende bud

Matt 5,27-28

På hvilken måde udvidede Jesus lovens mening? Hvad sagde han i vers 29-30? Hvordan skal vi forstå hans udtalelse?

I dette afsnit henviser Jesus til to bud, det syvende og det tiende. På denne tid opfattede jøderne kun ægteskabsbrud som den åbenlyst fysiske seksuelle handling med en andens ægtefælle. Jesus påpeger, at ægteskabsbrud i lyset af det tiende bud i virkeligheden også indbefatter begærlige tanker og ønsker.

I vers 29 og 30 benytter Jesus et billedligt udtryk. Man kan selvfølgelig hævde, at det ville være bedre at leve livet fysisk skamferet end at miste evigheden med Kristus. Men frem for at fremhæve skamfering, som forbydes andre steder i Bibelen (se 3 Mos 19,27-28; 21,17-20), talte Jesus om at kontrollere sine tanker og impulser. I sin henvisning til at rive et øje ud eller hugge en hånd af talte Jesus billedligt om betydningen af at foretage målrettede beslutninger og handlinger for at beskytte sig selv mod fristelser og synd.

Matt 19,3-9
Matt 5,31-32

Hvad spurgte farisæerne Jesus om, og hvorfor var dette en prøve for Jesus? (Se vers 7.) Hvad svarede Jesus?

Begge tekster (Matt 5,31 og 19,7) citerer fra 5 Mos 24,1. På Jesu tid var der to rabbiniske retninger, som fortolkede denne tekst på to forskellige måder. Hillel mente, at den tillod skilsmisse for næsten en hvilken som helst grund, mens Shammai mente, at den kun talte om decideret ægteskabsbrud. Farisæerne forsøgte at få Jesus til at gå i en fælde ved at holde med den ene eller den anden af disse retninger. Men de havde overset det faktum, at det fra begyndelsen ikke var Guds plan, at nogen nogensinde skulle skilles, og derfor sagde Jesus: "Hvad Gud altså har sammenføjjet, må et menneske ikke adskille" (Matt 19,6). På grund af deres "hårdhertethed" spurgte de dernæst, hvorfor Gud havde tilladt en mand at give sin hustru et "skilsmissebrev", hvis han fandt noget "skændigt hos hende" (5 Mos 24,1). Kristus korrigerede deres misbrug af denne tekst ved at ophøje ægteskabets hellighed og varighed. Den eneste grund til skilsmisse i Guds øjne er "utugt".

Til at
tænke over

Hvor alvorligt tager vi Jesu advarsel om at rive et øje ud eller hugge en hånd af? Hvor kraftigere kunne hans advarsel have været om, hvad synd kan gøre for vores evige skæbne? Hvis denne advarsel skræmmer dig, er det godt. Det bør den gøre!

Jesus og det femte bud

Under et andet sammenstød mellem Jesus og farisæerne og de skriftkloge (Matt 15,1-20; se også Mark 7,1-13) spurgte de ham om en af de gamles overleveringer, som ikke fandtes i Moseloven. Denne tradition sagde, at man rituelt skulle vaske sine hænder, før man spiste, noget som Jesu disciple ikke havde gjort. Kristus svarede med det samme ved at citere en anden af farisæernes traditioner, som satte det femte bud ud af kraft.

Før vi gennemgår Jesu argument, er det nødvendigt at forstå, at den tradition, som farisæerne havde etableret, som blev kaldt Korban, kommer fra et ord, som betyder "en gave". Hvis en person brugte udtrykket "Det er korban" om noget, blev det regnet som en ed; det var dermed indviet til Gud og templet.

Mark 7,9-13

Hvordan var farisæernes overlevering en udspekuleret måde at overtræde det femte bud? Tænk over betydningen af at give gaver til Gud (2 Mos 23,15; 34,20) og ukrænkeligheden i en ed, aflagt over for Gud (5 Mos 23,21-23).

Det virker, som om farisæerne havde fundet en perfekt undskyldning for at nægte at give forældre den støtte, de retmæssigt havde krav på. De havde udvidet de grundlæggende principper, som vi finder i Mosebøgerne og forvandlet dem til menneskeskabte bud, som i deres egne lederes opfattelse kunne erstatte Guds bud.

Dette var ikke den eneste gang, Jesus diskuterede denne form for åndelig forvrængning. "Ve jer, farisæere! I giver tiende af mynte og rude og af alle slags grønsager, men kommer let om ved ret og kærlighed til Gud. Det ene skal gøres og det andet ikke forsømmes" (Luk 11,42). De skulle have overholdt begge bud, først og fremmest ved at ære deres forældre, men uden at lade være med at give til Herren.

Det er ikke så svært, at Jesus opsummerede sit argument ved at anvende en beskrivelse af farisæerne, som Esajas havde brugt om israelitterne 700 år tidligere: "Dette folk ærer mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig, forgæves dyrker de mig, for det, de lærer, er menneskebud" (Matt 15,8-9). Igen stadfæstede Jesus de ti bud og demonstrerede forskellen mellem sin egen holdning og farisæernes.

Til at tænke over

På hvilke måder kan du komme til at lede efter små smuthuller for at undgå at gøre det, som tydeligt er din pligt?

Jesus og lovens kerne

Matt 19,16-22

Hvilke omfattende og vigtige sandheder kan vi, ud fra de umiddelbare detaljer i denne historie, uddrage af denne beretning om loven, og hvad det indebærer at holde den?

Den rige unge mand forstod ikke, at frelse fra synd ikke kommer af at holde loven, ikke engang streng overholdelse af den. Frelse kommer i stedet fra Lovgiveren, Frelseren. Israelitterne havde kendt til denne sandhed lige fra begyndelsen; men de havde glemt den. Nu fortalte Jesus dem, hvad de burde have fulgt lige fra begyndelsen, at lydighed og fuld overgivelse til Gud er så nært forbundet med hinanden, at det kristne liv kun er tilsyneladende, hvis ikke begge er til stede. "Intet mindre end lydighed kan accepteres. Overgivelse af selvet er hovedindholdet i Kristi lære. Ofte bliver dette præsenteret og påbudt på en måde, som kan virke streng. For der er ikke nogen anden måde at frelse mennesker på end at fjerne alt det, som ville demoralisere os fuldstændigt, hvis det blev vedligeholdt." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 376).

I et andet møde havde saddukæerne udspurgt Jesus om opstandelsen, og Jesus havde forbløffet dem og bragt dem til tavshed med sit svar. Så nu kom farisæerne med et sidste forsøg på at få Jesus til at sige noget, de kunne fortolke som i strid med loven. De valgte en bestemt lovkyndig til at udspørge Jesus om, hvilket bud i loven der var det største (Matt 22,35-40).

Jesus svarede på en mesterlig måde. Det første og allervigtigste er, at kærlighed til Gud er motivationen for lydighed mod alle andre bud i hans lov. Lydighed uden kærlighed er umulig og uden værdi. Men hvor der er sand kærlighed til Gud, vil en person betingelsesløst indordne sit liv i overensstemmelse med Guds vilje, som den kommer til udtryk i alle ti af hans bud. Derfor sagde Jesus på et senere tidspunkt: "Elsker I mig, så hold mine bud" (*Joh 14,15*).

Læs Ellen White

- *Fra naturens talerstol, Lovens åndelige natur, s. 67-103*
- *Jesu liv, Bjergprædikenen, s. 307-314 og En ny konfrontation, s. 434-440*

"Idet Jesus talte om loven, sagde han: "Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde" ... det vil sige at opfylde lovens krav, at give et eksempel på fuldkommen overensstemmelse med Guds vilje ... Hans opgave var "at gøre sin belæring stor og herlig" (*Es 42,21*). Han skulle vise lovens åndelige natur, fremstille dens vidtrækkende principper og gøre dens evige gyldighed klar...

Jesus er Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede; han, den selvfornægtende frelser, var under sin kærlighedsvandring her på jorden ved sin karakters guddommelige skønhed en levende fremstilling af Guds lovs karakter. I hans liv ser vi, at en kærlighed, der har sin oprindelse i himlen og principper, der afspejler Kristus, ligger til grund for evighedens love om retskaffenhed." (Ellen White, *Fra naturens talerstol, s. 71*).

Spørgsmål
til drøftelse

1. På hvilke måder kan vi ligesom farisæerne falde for fristelsen til at blive legalistiske i vores lydighed mod loven? Hvilken fare ligger der på den anden side i at tro, at kærlighed til Gud fritager os fra at holde hans bud? Lav en liste over forskellige praktiske ting, vi kan foretage os for at undgå at falde i den ene eller den anden af disse grøfter. Del dine ideer med klassen.
2. Vi ved godt, at argumenterne imod de ti buds gyldighed ofte er et forsøg på at komme uden om den syvende dag som sabbat. Repeter for dig selv alle de helbredelsesberetninger i evangelierne, som skete på en sabbat. Hvordan bekræfter de ikke alene Guds lovs stadige gyldighed, men også den syvende dag som sabbat? Hvorfor er Jesu ord og eksempel det sidste sted, nogen skulle gå, hvis de ønsker at fornægte sabbatten?
3. Teologer taler somme tider om "et moralsk univers". Hvad betyder det? På hvilken måde er vores univers et moralsk sted? Hvilken rolle har Guds lov i et moralsk univers? Kunne universet være et moralsk sted, hvis ikke Gud havde etableret en morallov til at styre det? Drøft dette i klassen. Hvordan er ideen om Guds lov i et moralsk univers med til at forklare Satans forsøg på at underminere denne lov?

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

Uddybende
spørgsmål

- Lad en eller flere af klassens medlemmer forberede en kort gennemgang af, hvordan de ti bud omtales i Det Nye Testamente.
- Forskellen mellem de ti bud som universelle principper, og de mange andre lovbud, hvis gyldighedsområde var landet Israel, er tydeligt udtrykt i fx 5 Mosebog 4,12-14. Men forskellen understreges også i den måde, de ti bud gives på.
 - Hvordan kan du bedst argumentere bibelsk for de ti buds evige gyldighed, når du taler med andre kristne?
- Farisæerne hævdede, at engle ved Sinaj havde undervist og givet en lang række ekstra love, som var blevet mundtligt videregivet fra slægt til slægt. For Jesus var disse love blot menneskelige traditioner eller overlevering. Hvilke traditioner har vi i dag, hvis oprindelse ikke findes i Guds Ord! Tænk på områder som livsstil og gudstjenesteform.
- Kan traditioner følge bibelske principper, selv om de ikke er direkte omtalt i Skriften?
 - Er rent menneskelige traditioner forkerte? Hvornår bør vi ændre dem? Hvis vi føler grund til at ændre dem, hvordan kan vi da gøre det uden at såre mennesker, som holder fast i dem?

Til at
tænke over

At helligholde sabbatten er et udtryk for, at Guds Ord bør følges, hvis traditioner er i konflikt med Skriften. Modvillighed til at ændre, hvad der kun er menneskelig tradition, bør derfor ikke karakterisere Guds folk.

Forstå
det bedre

Når man læser Jesu diskussioner med de skriftkloge om "skilsmisse", er det let at misforstå dem, hvis man ikke er opmærksom på den samtidige jødiske lovgivning. Skilsmisse i denne sammenhæng betød, at manden sendte sin hustru bort. Kvinden kunne ikke sende manden bort; samfundet var et mandsdomineret samfund. Rabbinere, som gik ind for den såkaldt "milde" holdning til skilsmisse, mente i virkeligheden, at manden kunne sende sin hustru bort af en hvilken som helst grund. Jesus betragtede tydeligt en sådan holdning til hustruen som et til og med værre brud på ægteskabet end utroskab: utroskab kan tilgives, men at "sende sin hustru bort/skilles" er jo i sig selv en opløsning af ægteskabet og i komplet modstrid med Guds hensigt.

Sabbatten

Ugens vers

"Og Jesus sagde til dem: "Sabbatten blev til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld. Derfor er Menneskesønnen herre også over sabbatten." (*Mark 2,27-28*).

Introduktion

Jesus blev hele tiden kritiseret af de religiøse ledere med hensyn til sin sabbatshelligholdelse. Han svarede dem ved at understrege sin autoritet som herre over sabbatten (*Matt 12,8; Mark 2,28; Luk 6,5*). Han viste også, hvordan rigtig helligholdelse af sabbatten skulle være.

I dag møder vi ikke kun udfordringen m.h.t. "korrekt overholdelse" af sabbatten, men også med den populære opfattelse, at søndag, ikke sabbatten, er den sande hviledag. Men de, som går ind for søndagen, finder intet i evangelierne, der støtter deres synspunkt. Stridsspørgsmålene omkring sabbatten i evangelierne drejede sig kun om, hvordan sabbatten skulle holdes, aldrig om hvornår.

Både Jesu liv og hans lære levner ingen tvivl om, at den syvende dag er sabbat og ville vedblive med at være Guds hviledag, også efter hans død og opstandelse.

I denne uge vil vi se på Jesu forhold til sabbattens oprindelse og hvem, der er herre over sabbatten. Vi vil dernæst studere Jesu eksempel og lære med hensyn til at overholde sabbatten, og til sidst vil vi se på disciplenes eksempel efter opstandelsen.

Ugens tekster

- Joh 1,1-3
- Matt 12,1-5
- Luk 4,16-21
- Joh 5,16-17
- Matt 24,20

Joh 1,1-3
Kol 1,16
Hebr 1,1-2

Kristus, sabbattens skaber

Hvad fortæller disse tekster om Jesu rolle i skabelsen? Hvorfor er dette vigtigt, især når vi tænker på sabbattens oprindelse?

Johannes begynder sit evangelium med de berømte ord: "I begyndelsen var Ordet ... Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er" (*Joh 1,1-3*). Hverken Johannes eller Paulus levner nogen tvivl om Jesu rolle i skabelsen. Guds søn, Jesus Kristus, skabte alt: "I ham blev alting skabt i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt" (*Kol 1,16-17*). Gud skabte ved Kristus hele universet, inklusive vores solsystem, jorden og alt på den, både levende og ikke-levende.

Kristus blev menneskenes forløser, men var også deres skaber. Og lige fra begyndelsen, ved afslutningen af skabelsesugen, gav Herren os en hviledag. "Fordi Sabbatten blev til for menneskets skyld, er den Herrens dag. Den tilhører Kristus... Da Kristus har skabt alt, har han også skabt Sabbatten. Den er af ham bestemt til at være et mindesmærke over skaberværket." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 200).

Den samme Gud, som skabte menneskene med et behov for hvile, gav dem også muligheden for hvile, nemlig en ugentlig dag, hvor menneskene skal lægge alt deres arbejde og alle deres bekymringer til side og hvile i ham, som er Skaberens. Efter at have fuldført skabelsen hvilede han selv på den syvende dag, ikke på grund af træthed, men for at velsigne og hellige sabbatten og give et eksempel til efterfølgelse. Og han hvilede også på sabbatten, da han havde fuldført vores forløsning på korset, ikke fordi han havde brug for det, men bl.a. for at bekræfte sabbattens evige gyldighed. Kristus, som inviterer rastløse mennesker til at hvile i ham (*Matt 11,28-29*), indbyder os til at hvile på en speciel dag, en gang om ugen, hver sabbat.

Sabbatshelligholdelse knytter os til jordens begyndelse ved skabelsen, til selve grundvolden for vores eksistens. Der findes næppe noget bedre tidspunkt end den dag til at tænke over det vigtige spørgsmål: hvad gør jeg med den eksistens, som Gud har givet mig?

Til at
tænke over

Kristus, sabbattens herre

Matt 12,1-2

Hvad sker der i denne beretning? Hvorfor betragtede farisæerne denne handling som "ikke tilladt"?

5 Mos 23,26 siger: "Når du kommer ind på en anden mands kornmark, må du gerne plukke aks med hånden, men du må ikke svinge seglen i hans korn." Problemet var altså ikke handlingen i sig selv, men den dag, den blev udført på. Rabbinske regler forbød udtrykkeligt mange former for arbejde på sabbatten, fx at høste, tærsk og sortere. Ved at plukke kornet, gnide det i hænderne og sortere kernerne fra avnerne overtrådte disciplene disse forbud.

Matt 12,3-5

Hvilken betydning har det, at Jesus benyttede disse eksempler for at svare farisæerne?

Med det første eksempel (1 Sam 21,1-6) sagde Jesus, at selv om David og hans mænd under normale forhold ikke skulle have spist det brød, der var forbeholdt præsterne (3 Mos 24,9), kunne deres handling betragtes som en lovlig overtrædelse af en ceremoniel regel, fordi deres liv var i fare. Jesu andet eksempel (Matt 12,5) drejer sig om ofringer, som foregik i tempeltjenesten om sabbatten, hvor der var dobbelt så mange ofringer som på andre dage (4 Mos 28,9-10). Jøderne accepterede, at tempeltjenesten havde højere prioritet end sabbatten.

Efter disse to eksempler kom Jesus med to udtalelser, som stadfæster hans autoritet til at omdefinere farisæernes byrdefulde sabbatshelligholdelse: (1) "Sabbatten blev til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld" (*Mark 2,27*). Her bekræfter Jesus sabbattens oprindelse til Edens Have og omdefinerer farisæernes forkerte prioritering mht. mennesker og sabbatten: Sabbatten blev skabt til menneskenes fordel og bliver ved med at være en gudgiven gave til menneskenes gavn, i stedet for at menneskene skal være til tjeneste for sabbatten. (2) Ved at sige "Derfor er Menneskesønnen herre også over sabbatten" (*Mark 2,28*) stadfæstede Kristus sin stilling som skaber og sabbattens lovgiver. Derfor var han den eneste, som havde ret til at befri sabbatten fra disse menneskeskabte regler.

Guds folks åndelige ledere anklagede sabbattens herre for at krænke den dag, han selv havde skabt og helliget. Hvad bør vi alle lære deraf om farerne for åndelig blindhed hos dem, som burde vide bedre?

Til at tænke over

Jesu eksempel

Luk 4,16

Hvad fortæller denne tekst om Jesu holdning til sabbatten? Hvorfor har dette betydning for os i dag? Se også Joh 14,15 og 1 Pet 2,21.

Det ord for sædvane, som Lukas benytter, kommer fra et græsk ord, som har med vaner at gøre, der gentages i tid og form. Jesus gik med andre ord regelmæssigt i synagogen hver sabbat, når han kunne. Desuden er dette så vigtigt for Lukas, at han fire gange i sit evangelium nævner Jesu tilstedeværelse i en synagoge på forskellige sabbatter (Luk 4,16; 4,31; 6,6; 13,10). Lukas identificerer også specifikt sabbatten som den syvende dag (Luk 23,54-24,1). Det faktum, at Jesus i sin tid her på jorden sammen med jøderne fejrede den syvende dag som sabbat, bekræfter, at den ugentlige cyklus ikke var blevet forandret, siden loven blev givet på Sinaj – eller siden skabelsen for den sags skyld. Hans overholdelse af sabbatten er et eksempel for alle kristne, både mht. tidspunkt og måde.

Luk 4,16-21

Hvad læste Jesus ved denne anledning i synagogen? Hvorfor er dette betydningsfuldt?

Dette var ikke første gang, at Jesus læste og talte i en synagoge. Der var gået over et år, siden han blev døbt i Jordanfloden. Men dette var første gang, siden han forlod sit tømrerværksted, at Jesus besøgte Nazaret, hvor han havde tilbragt de første 30 år af sit liv, og hvor han var kommet i den lokale synagoge. Mange gange i sine ungdomsår "blev han i synagogen på sabbatsdagen opfordret til at læse teksten fra en af profeterne, og hans tilhørere blev begejstrede, når der faldt nyt lys over de velkendte ord fra den hellige tekst." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 42).

Men denne gang var det anderledes. Jesus udvalgte en bestemt tekst, Esajas 61,1-2, som forklarer Messias' arbejde på jorden, og hvordan han skulle komme "for at udråbe et nådeår fra Herren" (Luk 4,19). Dette var sabbatsåret eller jubelåret, en tid til hvile. Meget passende valgte Jesus en hviledag, sabbatten, til at bekendtgøre sit arbejde for at frelse, frigøre og helbrede. Vi finder i sandhed hvile i Jesus, en hvile som på en meget konkret måde kommer til udtryk hver sabbat.

Sabbatsmirakler

Evangelierne omtaler mange mirakuløse helbredelser, som Jesus foretog om sabbatten. Det er interessant, at Jesus i de fleste tilfælde tog initiativet til disse helbredelser, som om han med vilje ønskede at helbrede på sabbatten, selv om han lige så godt kunne have gjort det på en anden dag.

Matt 12,10-12
Luk 13,15-16
Joh 5,16-17

Hvilke argumenter gives i hver af de følgende tekster for at retfærdiggøre Jesu helbredelser på en sabbatsdag?

Det er rigtigt, at vi skal sætte vores egne interesser til side på sabbatten, (2 Mos 20,9; Es 58,13), og den bør aldrig opfattes som en tid for nytteløs lediggang. I sin strid med farisæerne gjorde Jesus det meget klart, at det er "tilladt at gøre noget godt på en sabbat" (Matt 12,12). Ifølge de rabbinske traditioner kunne en syg person behandles på en sabbat, hvis det var en livstruende situation. Det var også tilladt at trække et dyr op af en grøft for at redde dets liv, hvis det var faldet i på en sabbat. Var et menneskeliv ikke mere værd end et dyr? Desværre viste Jesu kritikere mere omsorg for deres egne dyr end for lidende mennesker. De godkendte, at man kunne give et dyr vand, men ikke at man helbredte et menneske. Jesus sagde også: "Min fader arbejder stadig, og jeg arbejder også" (Joh 5,17) som en henvisning til Guds arbejde for sine skabninger. Selv på sabbatsdagen bliver han ved med at give liv og at opretholde universet (Hebr 1,2-3).

Jesus lærte, at vi ikke må være legalistiske i vores overholdelse af sabbatten. At holde sabbatten betyder at "hvile" fra vores eget arbejde (Hebr 4,10), og endnu vigtigere at holde op med at forsøge at arbejde os til frelse, noget som alligevel er umuligt. Satan ønsker at få os til at holde sabbat på en egoistisk måde. Hvis han ikke kan få os til at opgive sabbatten, vil han forsøge at skubbe os til den anden yderlighed: legalisme.

Selv om det er let at blive legalistisk mht. til sabbatten, kan man også blive for ligeglad med at holde den. Hvordan finder vi en balance? Hvorfor må vi også være forsigtige i vores reaktion på, hvordan andre holder sabbat (glem ikke, hvordan farisæerne så på Jesu sabbatsholdelse)?

Til at
tænke over

Sabbatten efter Jesu opstandelse

Mange kristne holder søndagen i stedet for sabbatten og giver mange begrundelser for dette. Jesu opstandelse er den vigtigste af dem. Ud over den lille detalje, at intet i Det Nye Testamente, afsnittene om opstandelsen inkluderet, lærer, at søndag skal erstatte sabbatten, viser Det Nye Testamente, at det var Kristi hensigt, at sabbatten også skulle holdes efter hans opstandelse.

Matt 24,20

Hvad skete der med sabbatten i de år, der fulgte efter Jesu opstandelse?

Jesu ord i Matt 24,20 viser, at i år 70 e.Kr. – ca. 40 år efter hans død og opstandelse – skulle sabbatten opfattes som ligeså hellig, som den altid havde været. Det ville være upassende på en sabbat med al den ståhej, ophidselse, frygt og rejse, som var nødvendig for at flygte fra Jerusalem.

ApG 13,14.42;
14,1; 17,1-2; 18,4

Hvilke andre beviser finder vi, der viser, at den syvende dag blev ved med at være den hellige sabbat også efter Jesu opstandelse?

Den bedste måde at holde sabbat på for disciplene var at gå i synagogen. På samme måde bør det være med kirkegang for os i dag. Vi ser dette specielt tydeligt hos Paulus, som regelmæssigt var til stede ved sabbatgudstjenesten i synagogen, når der ikke var nogen kristen menighed. Det var hans sædvane, og heri fulgte han Jesu eksempel (ApG 17,2). Selv om han var hedningernes apostel og en fortaler for retfærdiggørelse af tro, gik han i reglen i synagogen om sabbatten, ikke kun for at tale til jøderne, men også for at holde sabbatten hellig.

En sabbat, efter at gudstjenesten var forbi, tryglede hedningerne Paulus om at forkynde evangeliet for dem. Apostlen kunne have bedt dem om at komme igen næste dag, søndag, for at høre ham, men han ventede en hel uge. "Den følgende sabbat var næsten hele byen kommet sammen for at høre Herrens ord" (ApG 13,44). Disse tekster giver os nogle mægtige beviser for, at den første kristne kirke ikke kendte noget til, at den første dag i ugen skulle have erstattet den syvende.

Til at
tænke over

Okay, så vi ved, at vi har ret mht. sabbatten på den rigtige dag. Det er selvfølgelig vigtigt. Men hvordan kan vores sabbatshelligeholdelse gøre os til mere medfølende, kærlige og omsorgsfulde kristne?

Læs Ellen White

· *Jesu liv, Sabbatten*, s. 195-201

"Derfor er Menneskesønnen herre også over sabbatten." Disse ord er fulde af belæring og trøst...

De viser hen til ham, som både skaber og helliggør. De fortæller, at han, som skabte alle ting i himlen og på jorden, og ved hvem alle ting består, er menighedens hoved, og at vi ved hans magt er blevet forligt med Gud. For da han talte om Israel, sagde han: "Også mine sabbatter gav jeg dem som tegn mellem mig og dem, så de kunne forstå, at jeg, Herren, helliger dem." Sabbatten er altså et tegn på Kristi magt til at helliggøre os. Sabbatten gives som tegn på hans helliggørende kraft til alle dem, der ved Kristus bliver en del af Guds Israel." (*Ellen White, Jesu liv*, s. 200-201).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Vi tilhører Kristus, både fordi han har skabt os, og fordi han har frelst os. Hvordan minder sabbatten os på en speciel måde om disse vigtige sandheder?**
- 2. Hvori ligger problemet med en legalistisk lydighed imod det fjerde bud? Hvorfor er en udvandet overholdelse af sabbatten på den anden side ikke svaret på legalisme? Hvad er det specielt, der gør sabbatshelligholdelse til en velsignelse?**
- 3. Hvorfor bør sabbatten og muligheden for at hvile på den dag være en særlig påmindelse for os om den vigtige sandhed, at vi ikke frelses ved gerninger, men alene på grund af Kristi fortjeneste på vores vegne?**
- 4. Hvad kan vi lære mht. at holde sabbat fra Jesu eksempel om helbredelse på sabbatten? Hvordan kan disse helbredelser få os til bedre at forstå, hvad sabbattens egentlige hensigt er?**
- 5. Budet siger, at vi skal holde sabbatten "hellig". Tænk over nogle af dine sabbatsaktiviteter. Hvor hellige er de?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Lukasevangeliet indeholder i kapitlerne 13 og 14 beretninger om Jesus, som vi ikke finder i de øvrige evangelier. Sabbatshelholdelse er central i disse kapitler. Lad evt. et eller flere medlemmer på forhånd læse og gengive beretningerne om
 - Den krumbøjede kvinde (Luk 13,10-17)
 - Manden med vand i kroppen (Luk 14,1-6)
 - Sabbatsfesten (Luk 14,7-14)

Mødet med dagligdagen

- Hvis I ønsker at være virkeligt aktive, forbered evt. med nogle af menighedens børn at opføre en af disse beretninger for alle.
- Tænk over de mennesker, du møder i hverdagen. Er der iblandt dem nogen, som har brug for den frihed og hvile, som Jesus tilbyder, og som sabbatten er et udtryk for?

Forstå det bedre

- Jesu omtale af den krumbøjede kvinde i Luk 13,16 som "Abrahams datter" er enestående og ikke fundet i samtidens jødedom. Jesus giver denne kvinde en plads i Gudsrigets fællesskab, som forbløffede hans tilhørere.
 - Den frihed Jesus omtaler, og som hans sabbatshelbredelser var et tegn på, omtaler Jesus allerede fra begyndelsen af sit offentlige virke i sin prædiken i Nazaret, gengivet i Luk 4,16-19.
- I modsætning til, hvad mange hævder, er sabbatten også understreget i Apostlenes Gerninger. Lukas bruger samme vending om Paulus og Jesus, når han skriver at de "efter sædvane" (Luk 4,16 og ApG 17,2) gik til synagogen på sabbatsdagen. Det var ikke blot en evangelisk strategi; som det var før korset, var det efter korset. Men derudover er sabbatten også henvist til i to centrale tekster i Apostlenes Gerninger. Først citeres sabbatsbuddet i den eneste direkte gengivelse, Det Nye Testamente bringer af en kristen gudstjeneste (ApG 4,24). Omtalen af Gud som den, der skabte "himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer" citerer 2 Mos 20,11. Den bliver gentaget endnu en gang, når Paulus holder sin første tale til hedninger i Lystra (ApG 14,15). Det er bemærkelsesværdigt men naturligt, at netop sabbatten fremhæves for hedninger. En pointe ved sabbatten er jo netop, at Gud er alles Gud.

Uddybende
spørgsmål

Til at
tænke over

NOTER

- Vi finder de ti bud gengivet første gang i 2 Mosebog 20,1-17. Af de ti er det fjerde og det femte de eneste bud, som er udtrykt positivt: "Husk sabbatsdagen" siges der i det fjerde bud, "Ær din far og din mor," siger det femte (vers 9 og 12). Disse to bud står i centrum af budene. Begge taler de om vores oprindelse, sabbatsbudet om Gud som vores skaber, det femte bud om vores menneskelige oprindelse.
- Sabbatsbudet er det længste af de ti bud. Grunden til det er bl.a., at det indbefatter vores medmennesker af alle samfundsklasser og til og med dyrene. Gud ønsker hvile for alle. Dermed leder dette bud os ind i lovens anden del, der omhandler vores forhold til andre mennesker.
- Hvordan kan sabbatsdagen blive en dag, hvor vi som familie ærer vores ældre? Hvordan kan vi gøre sabbatten til en dag, hvor vi deler ligeligt med alle og understreger, at Gud ønsker, at alle i samfundet skal have del i hans hvile?
- Sabbatten er tænkt som en glædesdag. Det er blevet sagt, at vi som adventister "holder sabbatten", mens jøderne "fejrer" den.
 - Hvad kan vi gøre for at gøre sabbatten til en åndelig festdag for alle i familien? Del praktiske forslag og eksempler fra din erfaring med klassen.
 - Hvad gør Gud glad om sabbatten?

Død og opstandelse

Ugens vers

"Jesus sagde til hende: 'Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.'" (*Joh 11,25*).

Introduktion

Vi mennesker har en naturlig aversion over for døden, fordi vi blev skabt til at leve og aldrig dø. Døden er en fjende. Det var slet ikke meningen, at vi skulle dø.

Dette var en af grundene til, at Jesus i sit jordiske arbejde viste dyb medfølelse med de sørgende. Da han så enken i Nain følge sin eneste søn til graven, "ynkedes han over hende og sagde: 'Græd ikke!'" (*Luk 7,13*). Jesus trøstede en knust far, som netop havde mistet sin tolvårige datter, med ordene: "Frygt ikke, tro kun!" (*Mark 5,36*). Hver gang døden rammer en af vores kære, røres Jesus dybt over vores sorg. Hans medfølende hjerte græder sammen med os.

Men Kristus gør langt mere end at græde. Han har sejret over døden gennem sin egen død og opstandelse, og han lover at opvække alle dem, der tror på ham, til evigt liv. Dette er det allerstørste løfte, vi er givet i Guds ord. Hvis døden derimod havde det sidste ord, ville hele livet og alt, vi har udrettet, være forgæves.

Ugens tekster

- Joh 11,11
- Joh 1,1-4
- Luk 8,54-55
- Joh 5,28-29
- Matt 5,22.29
- Joh 11,38-44

De dødes tilstand

Det Gamle Testaments forfattere er alle enige om, at et menneske er et udeleligt levende væsen. De forskellige hebraiske udtryk, som oversættes med kød, sjæl og ånd er forskellige synsvinkler, hvorfra man kan betragte et menneske; men mennesket ses altid som et hele. I overensstemmelse med dette synspunkt benytter Skriften forskellige billeder til at beskrive døden. Blandt dem skiller billedet med søvn sig ud som et passende symbol til at gengive den bibelske opfattelse af de dødes tilstand (se Job 3,11-13; 14,12) Sl 13,3; Jer 51,39; Dan 12,2). Døden er den fuldstændige afslutning på livet. Døden er en tilstand af ubevidsthed, hvor der ikke er tanker, følelser, handlinger eller personforhold af nogen art (Præd 9,5-6.10; Sl 115,17; 146,4).

Men på Jesu tid var dette menneskesyn, og især opfattelsen af døden, truet af den hedenske dualistiske opfattelse af en udødelig sjæl, en tro, der hurtigt vandt indpas i den dakendte verden.

Joh 11,11

Hvordan beskrev Jesus sin gode ven Lazarus' død?

På trods af dette og lignende skriftsteder påstår en del kristne, at Jesus troede på sjælens udødelighed; for han sagde til røveren på korset: "Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis" (Luk 23,43). Men meningen i denne udtalelse ændres totalt, alt efter hvor kommaet placeres. De ældste græske nytestamentlige manuskripter indeholder ingen tegnsætning, og hvis kommaet placeres efter "dig", som er tilfældet i de fleste bibeloversættelser, betyder det, at Jesus og røveren gik til Paradis den dag; hvis kommaet derimod sættes efter "i dag", betyder teksten, at Jesus forsikrede røveren om en fremtidig frelse. Jesu ord lægger i virkeligheden vægt på frelsesvished, ikke på tidspunktet for røverens ankomst til himlen. Dette bekræftes af sammenhængen. Til at begynde med havde røveren ikke bedt om en øjeblikkelig overførsel til himlen, når han døde, men om at blive husket, når Jesus kom i sit rige. Desuden bekræftede Jesus tre dage senere, at han endnu ikke var steget op til himlen (Joh 20,17). Denne tekst lærer altså ikke, at de dødes sjæle farer til himlen efter døden.

Til at tænke over

Hvorfor er læren om opstandelsen så afgørende for os, når vi opfatter døden som en ubevidst søvn?

Håb om opstandelse

Ved skabelsen "formede Gud Herren mennesket af jord og blæste livsånde i hans næsebor." Som et resultat af dette, blev mennesket "et levende væsen" (1 Mos 2,7). Så længe Gud opretholder livsånden i et levende væsen, er det i live. Men når han fjerner deres livsånde, dør de og vender tilbage til jorden (Sl 104,29; Præd 12,7). Dette er ikke en vilkårlig beslutning fra Guds side; det er den uundgåelige følge af synd. Men den gode nyhed er, at der gennem Kristus er håb, også i døden.

Joh 1,1-4

Hvordan ser vi i disse vers, at Jesus har magt til at opvække de døde?

Kristus har liv i sig selv; for han er livet (Joh 14,6). Han skabte alt og har magt til at give liv til dem, han vil (Joh 5,21). Han kan derfor opvække de døde.

Luk 8,54-55

Hvordan sker opstandelsen?

Ifølge Bibelen er opstandelse det omvendte af død. Livet genoprettes, når livsånden kommer tilbage fra Gud. Det er sådan, Lukas forklarer Jairus' datters opstandelse. Efter at Jesus havde fået at vide, at den tolvårige pige var død, gik han hen til huset og fortalte de sørgende, at hun sov. "Han tog hendes hånd og råbte: 'Pige, rejs dig op!' Da vendte hendes ånd tilbage, hun stod straks op" (Luk 8,54-55). På Jesu befaling vendte livet, som Gud havde givet, tilbage til pigen. Det græske ord *pneuma*, som Lukas benytter, betyder "vind", "ånde", eller "ånd". Når Bibelen benytter dette ord i forbindelse med et menneske, angiver det aldrig en bevidst del, som er i stand til at eksistere uafhængig af legemet. I denne tekst er det tydeligt, at det henviser til livsånde.

Til at tænke over

Døden er så almindelig, at vi tager den for givet. Hvordan kan vi lære at stole på Guds løfter om evigt liv, selv om det her og nu ser ud til, at døden sejrer?

Opstandelsen og dommen

Ud fra det, vi har studeret indtil nu, kunne det se ud til, at kun nogle få vil få del i opstandelsen. Men Jesus forsikrede, at "den time kommer, da alle de, der er i gravene, skal høre hans røst og gå ud af dem" (*Joh 5,28-29*). Både de som tror, og de som ikke tror, retfærdige og uretfærdige, de frelste og de fortabte skal opstå. Paulus siger: "der skal komme en opstandelse af både retfærdige og uretfærdige" (*ApG 24,15*).

Joh 5,28-29

Selv om alle til sidst skal opstå, vil alle også stå over for en af kun to muligheder for evigheden. Hvori består de?

At alle skal opstå betyder ikke, at alle på den sidste dag bliver ført ind til et velsignet og lykkeligt evigt liv. "Mange af dem, der sover i jorden, skal vågne, nogle til evigt liv, andre til forhånelse, til evig afsky" (*Dan 12,2*).

Biblen lærer, at Gud skal dømme alle mennesker, som nogensinde har levet og afgøre deres evige skæbne (*Præd 12,14*; *Rom 2,1-11*). Men udførelsen af denne guddommelige dom sker ikke umiddelbart efter hvert enkelt menneskes død, kun efter vedkommendes opstandelse. Indtil det sker, sover både de frelste og de fortabte dødens søvn i jorden. Opstandelsen er ikke i sig selv en belønning eller en straf. Den går blot forud for modtagelsen af evigt liv eller evig forømmelse.

Da Jesus talte om de to opstandelser, antydede han, at vores skæbne afgøres på basis af vores gerningers moralske standard (gode eller onde). Men dette betyder ikke, at vores gerninger frelser os. Tvært imod; Jesus lærte tydeligt, at vores frelse helt og alene er afhængig af vores tro på ham som vores frelser (*Joh 3,16*). Hvorfor bliver da vores gerninger taget i betragtning? Fordi de viser, om vores tro på Kristus og vores overgivelse til ham er ægte eller ej (*Jak 2,18*). Vores gerninger viser, om vi stadigvæk "er døde i [vores] overtrædelser og synder" (*Ef 2,1*) eller om vi er "døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus" (*Rom 6,11*).

Til at
tænke over

Meditér over den endelige skæbne, som venter hver eneste af os. Hvis der er noget, der står imellem dig og evigt liv, hvorfor vælger du ikke lige nu at skille dig af med det? Hvad kan trods alt være mere værd end evigt liv?

Hvad Jesus sagde om helvede

Jesus benyttede de to græske udtryk *hadēs* og *gehenna*, når han talte om døden og de uretfærdiges straf. Vi er nødt til at granske dette mere nøje, når vi tager den populære opfattelse af helvede i betragtning.

Hadēs svarer til det hebraiske *she'ol*, det mest almindelige gammeltestamentlige udtryk for de dødes opholdssted. Disse ord beskriver ganske enkelt graven eller det sted, hvor alle efter døden befinder sig, uden nogen hentydning til straf eller belønning. Men der er én tekst, hvor *hadēs* lader til at have forbindelse med straf. Det er i lignelsen om den rige mand og Lazarus.

Luk 16,19-31

Hvad er den grundlæggende lektie i denne lignelse? Se især vers 27-31. Hvorfor er det forkert at bruge denne lignelse til at lære, at vi mennesker enten går til paradiset eller helvede, når vi dør?

Lignelsen fokuserer ikke på menneskets tilstand efter døden. Dens pointe er i stedet, at vores fremtidige skæbne afgøres af de valg, vi foretager hver dag i dette liv. Hvis vi fornægter det lys, Gud giver os her, er der ingen ny chance efter døden. Ethvert forsøg på en bogstavelig fortolkning af denne lignelse fører til mange uløselige problemer. Detaljerne i billedet synes faktisk med vilje at være kluntede for at vise os, at Jesus ikke mente, at denne lignelse skulle tages bogstaveligt, men billedligt.

Matt 5,22.
29-30; 23,33

Hvilke advarsler kom Jesus med mht. helvede?

I mange bibeloversættelser forekommer ordet helvede 11 gange fra Jesus' mund. Evangelierne bruger faktisk det græske ord *gehenna*, som kommer fra *Gē Hinnom*, som både på hebraisk og aramæisk, Jesu talesprog, betyder "Hinnoms dal". Ifølge Det Gamle Testamente foretog kongerne Akaz og Manasse de afskyelige hedenske skikke med at brænde børn for Molok i denne kløft syd for Jerusalem (2 Krøn 28,3; 33,6). Senere satte den gudfrygtige kong Josija en stopper for disse ritualer (2 Kong 23,10). På grund af de synder, som var begået i denne dal, udtalte Jeremias en profeti om, at Gud ville gøre den til "Drabets dal" (Jer 7,32-33; 19,6). Denne dal blev derfor et symbol for jøderne på den sidste dom og straffen over dem, som ikke ville angre deres synd. Jesus brugte navnet billedligt, uden at forklare detaljer mht. tid eller sted for den straf, vi finder omtalt andre steder i Biblen. Men helvede er ikke et sted med evig, uophørlig straf.

Jesus sejrede over døden

Joh 11,38-44

Hvorfor var Lazarus' opstandelse fra de døde det største af Jesu mirakler?

Selv om Jesus tidligere havde oprejst to fra de døde, havde ingen af dem været så dramatiske. Lazarus havde været død i fire dage, hvad Martha bekræftede ved graven. Jesus udførte miraklet i fuldt dagslys foran en stor skare troværdige vidner fra Jerusalem. Beviserne kunne ikke bortforklares.

Men endnu vigtigere end Lazarus' opstandelse var Jesu egen. Fordi han havde liv i sig selv, havde han ikke alene magt til at oprejse de døde og give liv til dem, han vil (Joh 5,21); han har også magt til at sætte sit liv til og magt til at få det tilbage (Joh 10,17-18). Hans opstandelse beviser dette meget overbevisende.

1 Kor 15,17-20

Hvilken forbindelse er der mellem Jesu opstandelse og vores? Hvorfor er hans opstandelse så vigtig for vores frelse?

Kristus har bevist, at han har magt til at bryde dødens lænker. Han opstod fra graven som førstegrøden af dem, der er sovet hen. Hans opstandelse er garantien for enhver troendes opstandelse, for han har nøglerne til døden (Åb 1,17-18).

"For den troende er Kristus opstandelsen og livet. Ved vor Frelser er det liv, der var gået tabt ved synden, atter genoprettet; for han har liv i sig selv og kan gøre dem levende, han vil. Han har fået myndighed til at give udødelighed. Det liv, han satte til som menneske, tager han igen og giver til menneskeheden." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 572).

Læs Ellen White

· *Jesu liv, Magt over død og grav* s. 377-386
Herren er opstået s. 568-573

"Guds søns stemme [kalder] de sovende hellige frem. Han ser på de retfærdiges grave, og idet han løfter sine hænder mod himlen, råber han: "Vågn op, vågn op, vågn op, I som sover i støvet, og stå op!" Overalt på jorden skal de døde høre hans stemme, og de, der hører, skal leve... Fra dødens fængsel kommer de, klædt i udødelig herlighed, mens de råber: "Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?" (1 Kor 15,55). De levende retfærdige og de opstandne hellige forener deres stemmer i et langt, frydefuldt sejrsråb." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 521).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Vi har alle kæmpet med dødens virkelighed, dens tilsyneladende uigenkaldelighed og meningsløshed. Hvad betyder et menneskeliv, hvis det er rigtigt, som mange tror, at der ikke er en Gud, intet håb om evigt liv og ingen opstandelse? Hvad kan det betyde, hvis alle, som nogensinde har levet, før eller senere dør og alle minder om dem for altid er borte? På hvilken måde besvarer vores forståelse af opstandelsen dette ellers uløselige dilemma?**
- 2. Tænk over nogle af de farer, der ligger i tanken om en udødelig sjæl. Hvorfor er Satan så ivrig efter at fremholde denne ikke-bibelske tro? Hvilken rolle vil denne ide spille i det religiøse scenario i de sidste tider? Tænk over alle de eventuelle vildfarelser, man spares for, hvis man tror, at døden er som en søvn indtil opstandelsen.**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Indkald evt. en ekspert til at gennemgå/betragte spørgsmål omkring Bibelens beskrivelse af menneskets natur!

Personligt kristenliv

- Bed personligt for mennesker, som du kender, der nyligt har erfaret døden blandt deres nærmeste.

Mødet med dagligdagen

- Dansk kultur har i Grundtvig en kristen salmedigter, som igen og igen lagde vægt på Kristi sejr over døden. Læs/syng sammen nogle af de mest kendte af hans salmer, som fx "O kristelighed" og "Hil dig, frelser og forsoner" og tal sammen om budskabet i disse salmer.

Uddybende spørgsmål

- Hvordan sejrede Jesus egentlig over døden? Hvad betyder hans sejr for, hvordan vi kan møde døden?
 - Hvordan kan vi som menighed være til støtte for mennesker, som lider på grund af et nyligt dødsfald i familie eller vennekreds.
- Hvilke råd kan vi give hinanden om, hvad vi kan gøre - og hvad vi ikke skal gøre?
- Søvn opfattes i dag anderledes end på Bibelens tid. Vores kultur har forsket i, hvad vi oplever under søvnen, og vi kan let læse vores tids tankegang tilbage og ind i de bibelske tekster. Hvad mente de bibelske forfattere, når de sammenlignede døden med en søvn?
- New Age har fra østens religioner arvet den opfattelse, at det guddommelige bor "i mig". Tænk over Bibelens lære om Gud som skaber.
 - Hvorfor er det ubibelsk at tro på menneskets naturlige udødelighed? Hvorfor er denne forståelse tiltrækkende for nogle mennesker?
 - Hvordan kan vi bedst beskrive forskellene mellem Bibelens lære og New Age? Hvilke konsekvenser har disse forskelle for vores livsforståelse?

Til at tænke over

Modstandere af adventisters forståelse omtaler til tider vores tro let overbærende, som om vi har den opfattelse, at "sjælen sover".

Forstå det bedre

Betegnelsen er misvisende. Bibelens lære er ikke, at mennesket har en sjæl, som altså derfor sover. Ordet "sjæl" betegner i bibelsk sprogbrug hele mennesket, ikke en del af det.

Bibelens første kapitler beskriver skabelsen af både mennesker og dyr. Det er interessant, at de ord, der på hebraisk anvendes om mennesket som skabning, også anvendes om dyrene. Både mennesker og dyr er "levende væsener" (1 Mos 2,7, sml. 1,20-21.24, ældre oversættelse sagde "sjæle"). Og både mennesker og dyr har "livsånde" (trækker vejret, 1 Mos 2,7, sml. 7,22). Forskellen mellem dyr og mennesker er altså ikke noget iboende eller guddommeligt i os som skabninger!

Derimod er der beskrevet en forskel i den måde, Gud tiltaler os på. Mennesket taler Gud netop til, hvorimod dyrene simpelthen beordres (1 Mos 1,28 og 22). Dermed forudsættes en anden type forhold mellem Gud og mennesket. Mennesket kan lytte og vælge, sige "ja" eller "nej". Det er i denne frihed, dette personforhold, at forskellen mellem mennesker og dyr skal findes.

Da Job første gang udtrykte et håb om den opstandelse, han siden i Job 19,23-27 så stærkt bekender (jf. Salmebogens nr. 386 fra Händels Messias), bad han Gud om efter en tid i dødsriget at "huske ham igen" (*Job 14,13*). Opstandelsen finder ikke sted, fordi mennesket i sig selv indeholder et udødeligt, guddommeligt element, men fordi Gud, som er altets skaber, husker mig og genskaber mig af intet. Min identitet er bestemt af mit forhold til Gud, og Gud opvækker mig til at fortsætte dette personlige trosliv. Vi kan derfor alle bede røverens bøn til Jesus: "Husk mig, når du kommer i dit rige." (*Luk 23,42*).

NOTER

Jesu genkomst

Ugens vers

"Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er." (*Joh 14,1-3*).

Introduktion

Jesu genkomst omtales mere end tre hundrede gange i Det Nye Testamente og er kronen på værket i vores tro. Den er afgørende for vores identitet som syvendedags adventistkristne. Dette trospunkt er indgraveret i vores navn, og det er en afgørende del af det evangelium, vi er kaldet til at forkynde. Uden løftet om Jesu genkomst ville vores tro være forgæves. Denne fantastiske sandhed giver os et fremtidsmål og motiverer os til at drive mission.

Man skulle tro, at vores forventning om Jesu genkomst ville være svækket, fordi han ikke er kommet så hurtigt, som man regnede med. Men sådan er det ikke gået; mange har en mere inderlig længsel efter hans komme end nogensinde før.

I denne uge vil vi gennemgå, hvad Jesus sagde om, "at vort salige håb skal opfyldes og vor store Gud og frelser, Jesus Kristus, komme til syne i herlighed" (*Tit 2,13*).

Ugens tekster

- Joh 14,1-3
- Matt 16,27
- 1 Thess 4,13-18
- Matt 24,3-14; 24,42.44

Løftet

Efter den sidste nadver fortalte Jesus sine disciple, at han ville gå et sted hen, hvor de i hvert fald nu ikke kunne komme (Joh 13,33). Tanken om at blive adskilt fra deres Mester, fyldte dem med sorg og frygt. Peter spurgte: "Herre, hvor går du hen? ... Hvorfor kan jeg ikke følge dig nu?" (Joh 13,36-37). Kristus var godt klar over deres ønske og forsikrede dem om, at adskillelsen kun ville være midlertidig.

Joh 14,1-3

Læs Jesu løfte til os. Anvend disse ord på dit eget liv. Hvorfor bør de have stor betydning for dig?

Jesu løfte kunne ikke have været sagt mere tydeligt. Udtrykket "kommer jeg igen" er nutid på græsk og understreger, at udsagnet virkelig er sandt.

Jesus bekræfter, at hans genkomst virkelig vil finde sted. Han sagde ikke: "Det kan være, jeg kommer igen," men "Jeg kommer igen." Hver gang han omtaler sin genkomst, udtrykte han det med den samme sikkerhed.

Vi aflægger somme tider løfter, som vi senere, på trods af vores beslutsomhed og bedste evne, ikke er i stand til at holde. Men sådan er det ikke med Jesus. Han viste igen og igen, at hans ord er hævet over enhver tvivl og til at stole på.

Idet han talte om sin inkarnation, sagde Herren profetisk gennem David: "Se, jeg er kommet" (Sl 40,8). Og han kom (Hebr 10,5-7). Hans første kommes virkelighed underbygger sikkerheden ved hans andet komme.

Under sit arbejde her på jorden sagde Jesus til en fortvivlet far: "Frygt ikke, tro kun, så vil hun blive frelst" (Luk 8,50). Og ganske rigtigt; Jairus' datter blev rask, selv om hun havde været død. Kristus sagde, at tre dage efter sin død ville han opstå fra graven; og det gjorde han. Han gav et løfte om Helligånden til sine disciple; og han sendte den på det aftalte tidspunkt. Hvis Herren har holdt alle sine løfter i fortiden, selv dem som fra et menneskeligt synspunkt synes umulige, kan vi være sikre på, at han vil holde sit løfte om at komme igen.

Til at tænke over

Hvordan kan du holde din længsel efter Jesu komme brændende i dit eget hjerte?

Hensigten med Jesu genkomst

Den store frelsesplan vil nå sin kulmination i Jesu genkomst. Uden Jesu genkomst vil hans inkarnation, død og opstandelse reelt være uden effekt for vores frelse.

Matt 16,27

Hvad er et af de grundlæggende formål med Jesu genkomst?

Tilværelsen er ikke altid retfærdig; ofte er den faktisk temmelig uretfærdig. Vi oplever ikke altid retfærdighed i vores samfund. Uskyldige mennesker lider, mens de onde ser ud til at have fremgang. Mange får ikke det, de fortjener. Men synd og ondskab vil ikke altid herske. Jesus kommer igen "for at gengælde enhver, som hans gerning er" (Åb 22,12).

Denne forsikring indebærer, at en dom må finde sted, før Jesus kommer igen. Når Jesus kommer, er alle menneskers skæbne afgjort. Jesus hentyder ret klart til denne undersøgende dom i lignelsen om bryllupsfesten (Matt 22,11-13). Det faktum, at vi bedømmes ud fra vores gerninger, betyder ikke, at vi frelses på grund af dem eller vores egen fortjeneste. Vi frelses ene og alene af Guds nåde, som vi får ved at tro på Jesus (Mark 16,16; Joh 1,12), og som viser sig i vores handlinger.

Det vigtige i løftet i Matt 16,27 er, at retfærdigheden vil ske fyldest. Vi er bare nødt til at vente på det.

Ved Jesu genkomst vil de, som sover dødens søvn i Kristus, blive oprejst til evigt liv. Som vi tidligere så, er løftet om Jesu genkomst og opstandelsen til evigt liv af særlig betydning for os, som ved, at de døde sover i graven.

"Under jordens rystelser, lynglimt og tordenens buldren kalder Guds søns stemme de sovende hellige frem. Han ser på de retfærdiges grave, og idet han løfter sine hænder op råber han: "Vågn, vågn, vågn, I som sover i støvet, og stå op!" Overalt på jorden skal de døde høre hans stemme, og de, der hører, skal leve. Hele jorden vil genlyde af den umådeligt store hærske fra alle nationer, slægter, tungemål og folk. Fra dødens fængsel kommer de, klædt i udødelig herlighed, under råbet: "Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?" (1 Kor 15,55). De levende retfærdige og de opstandne helige forener deres stemmer i et langt, frydefuldt sejrsråb." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 521).

Hvordan kommer Jesus igen?

I sin profetiske prædiken udtrykte Jesus bekymring over falsk lære mht. hans genkomst, og han advarede disciplene mod mennesker, som ville komme i hans navn og sige: "Jeg er Kristus" (Matt 24,5; se også versene 23-26). Han ønsker ikke, at hans efterfølgere skal føres vild. Derfor gjorde han det meget klart, på hvilken måde han skulle komme igen.

Matt 24,27

Hvad fortæller denne tekst om, hvordan Jesus kommer igen?

Lyn kan ikke skjules eller forfalskes. Det glimter og skinner på himlen på en sådan måde, at alle kan se det. Sådan vil Jesu genkomst være. Der vil ikke være brug for nogen annoncering for at gøre folk opmærksomme på hans komme. Alle mennesker, både gode og onde, frelste og fortabte, til og med "de, som har gennemboet ham" (*Åb 1,7*), vil se ham, når han kommer (Matt 26,64).

1 Thess 4,13-18

Hvordan hjælper Paulus os til at forstå, hvordan Jesu genkomst bliver?

I sit andet komme vil Kristus blive set i al sin guddommelige herlighed som "Kongernes Konge og Herrernes Herre" (*Åb 19,16*). Ved sit første komme var Guds søn alene og uden nogen ydre pragt, han "havde ingen skønhed, vi så ham, men vi brød os ikke om synet" (*Es 53,2*). Men denne gang vil han komme ned til jorden i al sin magt og "herlighed og alle englene med ham" (*Matt 25,31*) og "med høj basunklang" (*Matt 24,31*). Og som om dette ikke var nok, vil de døde i Kristus opstå til udødelighed.

Til at tænke over

Hvis vi stoler på Jesus, når det gælder en begivenhed så ufattelig som hans genkomst, hvorfor skulle vi ikke også have tillid til ham på hvert eneste område af vores tilværelse?

Hvornår kommer Jesus igen?

Disciplene blev forbløffede, da Jesus sagde om templet, at "der skal ikke lades sten på sten tilbage, men alt skal brydes ned" (*Matt 24,2*). "Sig os, hvornår dette skal ske, og hvad der er tegnet på dit komme og verdens ende?" (*vers 3*), spurgte de. I deres tankegang ville ødelæggelsen af templet falde sammen med verdens ende og Jesu genkomst.

Jesu svar forbinder på en dygtig måde tegnene for begge disse begivenheder, Jerusalems fald i år 70 e.Kr. og hans genkomst; for disciplene var ikke rede til at fatte forskellen.

Det er vigtigt for os at forstå hensigten med tegnene og deres natur. De blev ikke givet, for at vi skal udregne datoen for Jesu genkomst; for "den dag eller time er der ingen, der kender, hverken englene i himlene eller Sønnen, men alene Faderen" (*Matt 24,36*). Tegnene viser derimod tendensen i de historiske begivenheder og gør os derved opmærksomme på, at hans komme er nær. Vi må aldrig forsøge at fastsætte en dato; men vi må heller ikke ignorere den tid, vi lever i.

Matt 24,3-14.
21.26.37-39
Mark 13
Luk 21

Hvilket billede tegner Jesus her af verden? Hvordan passer det med verden af i dag?

Jesus ønskede primært, at disciplene skulle være opmærksomme på, at hans komme er nært forestående. Hele hans profetiske prædiken henvendte sig faktisk til disciplene, som om de skulle være i live, når han kommer (se *Matt 24,32-33.42*).

Fra en personlig synsvinkel er Jesu genkomst på en måde aldrig længere væk end det tidspunkt, hvor vi dør. Døden er en dyb, ubevidst søvn. Vi lukker vores øjne i døden, og enten der er gået et år eller et tusind år, vil det næste, vi oplever, være Jesu genkomst. Derfor er tanken om, at Jesu genkomst er nært forestående, som både Paulus, Peter og Jakob delte, ret logisk. For hver enkelt af os er hans genkomst aldrig længere væk end et øjeblik efter døden.

Hvordan kan denne tanke hjælpe os til at forstå, hvor "nært forestående" Jesu genkomst er?

Til at tænke over

Våg og vær rede

Matt 24,42-44

Hvorfor er det så vigtigt for os altid at våge og være rede for Jesu genkomst?

Hovedtanken i Jesu profetiske prædiken er ordren om at våge, at være på vagt. Det betyder ikke, at vi venter i uvirksomhed, men at vi aktivt er årvågne, ligesom en husejer er årvågen over for en eventuel tyv (Matt 24,43). Mens vi våger og venter, har vi en opgave at udføre, på samme måde som den tro tjener udførte de opgaver, hans herre havde betroet ham i sit fravær (Matt 24,45; Mark 13,34-37).

Matt 24,48-51
Luk 21,34-35

Hvilken holdning vil være katastrofal for os, som hævder at tro på Jesu genkomst? Hvordan kan vi undgå at få denne holdning? Hvorfor er det så let at komme til at få den, hvis ikke vi er på vagt?

Lignelsen om den dårlige tjener maner til besindighed, især for os syvendedags adventister. Denne tjener repræsenterer dem, som siger, at de tror, at Jesus kommer igen, men ikke umiddelbart. De mener, at Herren er blevet forsinket, og tror derfor, at de har tid til at leve et selvisk liv, hvor de kan nyde syndige fornøjelser; for der vil helt sikkert være masser af tid til at forberede sig for Jesu genkomst. Dette er desværre en dødelig fælde; for ingen ved, hvornår Jesus kommer. Og selv om Jesus ikke kommer endnu, kan vi alle uventet komme til at dø, så der pludseligt sættes en stopper for vores muligheder for at gøre op med Gud. Men det vigtigste er, at ved vedvarende at give efter for synd, forhærder vi vores hjerte og gør samvittigheden ufølsom, så det bliver sværere at omvende sig. Djævelen er ligeglad med, om vi i teorien tror på Jesu genkomst, hvis blot han kan få os til at udsætte vores forberedelse til den.

Hvordan kan vi være rede i dag? Ved at angre vores synd og bekende den til Jesus; ved at forny vores tro på, at han døde i vores sted, og ved at overgive vores vilje helt til ham. Når vi vandrer med ham, vil vi opleve en dyb fred over at være skjult af hans retfærdigheds kappe.

Til at
tænke over

Hvor meget tænker du på Jesu genkomst? Hvor stor indflydelse har dens virkelighed på dit daglige liv? Hvordan får vi den rette balance mellem at udføre vores daglige opgaver og at leve i forventningen om Jesu genkomst?

Læs Ellen White

- *Jesu liv, På Oliebjerget*, s. 455-462
- *Mod en bedre fremtid, Tegn på Herrens genkomst*, s. 242-255

"Snart kommer der en lille sort sky til syne i øst, omtrent halvt så stor som en mands hånd. Det er den sky, der omgiver Frelseren, og som på afstand ser ud til at være hyllet i mørke. Guds folk ved, at dette er Menneskesønnens tegn. I højtidelig tavshed stirrer de på skyen, som den nærmer sig jorden og bliver lysere og mere strålende, indtil den er en stor, hvid sky, der forneden stråler som en fortærende ild, og øverst er omsluttet af pagtens regnbue. Jesus kommer som en mægtig sejrherre... En utallig engleskare følger ham med hymner af himmelsk klang. Hele himmelhvælvingen synes fyldt af strålende skikkelser – "tusind tusinder og titusind titusinder." Ingen menneskelig pen kan beskrive denne scene; intet menneskeligt sind kan fatte dens pragt." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 518).

Spørgsmål
til drøftelse

1. **Hvordan kan vi undgå fanatismens farer samtidigt med, at vi har brug for at tro på Jesu umiddelbare genkomst? Det er ikke altid lige let; hvor mange fanatikere er i virkeligheden klar over, at de er fanatikere?**
2. **Tænk dybere over den tanke, at Jesu genkomst aldrig er langt borte for nogen af os personlig, fordi døden egentlig aldrig er langt væk fra os, uanset hvor længe vi lever. Hvad siger dette om, hvor nært forestående Jesu genkomst egentlig er for hver af os personligt?**
3. **Hvordan svarer du dem, som håner tanken om Jesu genkomst? Prøv at sætte dig i deres sted, før du svarer dem. Prøv at se det hele fra deres synsvinkel. Når du har gjort det og hørt deres argumenter, kan du tænke over, hvordan du kan svare dem.**
4. **Hvad mener du om den ide, at vi som et folk enten kan frem-skynde eller forsinke Jesu genkomst? Hvilke argumenter er der for eller imod?**
5. **Hvilke ændringer ville der ske i dit liv i dag, hvis du vidste, at Jesus kom igen i næste uge?**

Aktiviteter og dialog

Guds ord

- Tag tid denne sabbat til at finde svar på nogle af de specifikke spørgsmål, klassen har fået i løbet af kvartalet ved at læse de bibelske tekster.
- Saml som klasse nogle af de lærdomme, løfter eller bibeltekster, som I synes i særlig grad har været til hjælp og opmuntring i dette kvartal. Skriv dem evt. ned og lav en liste, som I deler med hele menigheden.

Personligt kristenliv

- Overvej for dig selv, hvad du i særlig grad har fået ud af studiet og samværet dette kvartal. Del dine overvejelser med din klasse og brug evt. tid sammen med klassen til at planlægge aktiviteter for næste kvartal.
- Bed for medlemmerne af din klasse og for de mennesker, I evt. kunne invitere til at være med i sabbatsskolens smågruppefællesskab.

Mødet med dagligdagen

- Jesu genkomst er central i alle større kristne kirkers tros lære. Lad et eller flere af klassens medlemmer finde, hvad andre kristne evt. siger om Jesu genkomst i for eksempel deres bekendelsesskrifter, såsom den apostolske trosbekendelse.
- Find eksempler fra den danske salmeskat på sange om Jesu genkomst og læs/syng en eller flere af disse salmer sammen.

Uddybende spørgsmål

- Hvis flertallet af andre kristne officielt bekender sig til at tro på Jesu genkomst, hvordan kan det så være, at forventningen ikke altid synes særlig stærk? Hvordan forholder det sig med vores forventninger som bekendende syvendedags adventister?
- Mange kristne i den karismatiske tradition har forkastet Bibelsens og kirkens traditionelle lære om Jesu synlige genkomst. Bøger af Hal Lindsay eller "Left Behind" serien i bøger og film promoverer den såkaldte "hemmelige bortrykkelse", en tros lære der først blev opfundet i løbet af det 19. århundrede. Jehovas Vidner lærer, at Jesus kom igen i 1914 og blev set med "troens øje". Hvordan vil du med bibelske argumenter afvise sådanne spiritualiserede gengivelser af Jesu genkomst?

